

TỦ SÁCH TEEN
THẾ KỶ 21 CỦA BẢO

hoa
học trò

BỘ SÁCH
KỶ AO BÀN
CHẠY NHẤT
NEW YORK
TIMES
BEST-SELLER
NOVEL

SOUL SCREAMERS

NHƯ THẦN BẢO TỬ

NHA XUẤT BẢN TRẺ

RACHEL VINCENT

Cứu Rỗi Linh Hồn (Series Nữ Thần Báo Tử tập 2)

Rachel Vincent

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21

Giới thiệu Tác giả

Rachel Vincent (6/1978) là một tiểu thuyết gia người Mỹ nổi tiếng với hàng loạt các series truyện đang rất được các bạn trẻ trên khắp thế giới yêu thích.

Cô được biết đến với bộ truyện *Shifters* nói về một người mèo (*werecat*) có tên là Faythe Sanders.

Cô dành được rất nhiều lời khen ngợi với bộ truyện giả tưởng hiện đại *Soul Screammers* dành cho độc giả trẻ kể về một nữ thần báo tử (*bean sidhe*) tuổi teen, phải tìm cách cân bằng giữa cuộc sống của một học sinh trung học bình thường với một thế giới ngầm đáng sợ mà cô vừa phát hiện ra. *Tập 1 - Blood Bound* trong bộ truyện dành cho người lớn của Rachel Vincent, có tên là *Unbound*, đã được phát hành vào ngày 1 tháng 9 năm 2011 tại Mỹ, Canada và Anh.

Tác giả Rachel Vincent là chị cả trong một gia đình 5 chị em và hiện đang sinh sống ở San Antonio. Cô yêu mèo, hiện đang sống chung với hai con mèo đen (Kaci và Nyx), thích sôcôla và không thể sống thiếu cà phê. Cô luôn tự nhận mình già dặn hơn so với vẻ bề ngoài nhưng tâm hồn thì luôn trẻ và tin rằng với mỗi ngày bỏ ra để sáng tác và viết lách, tuổi thọ của cô sẽ được kéo dài thêm một ngày.

Cô tốt nghiệp đại học chuyên ngành tiếng Anh, sở hữu một trí tưởng tượng vô cùng phong phú và hiện là thành viên của hiệp hội *Romance Writers of America*, ngoài ra cô còn tham gia vào nhóm sáng tác *Deadline Dames*.

Rachel Vincent hiện là tác giả của rất nhiều đầu sách nổi tiếng thế giới và *Soul Screammers* là bộ đình đám nhất của cô

Để biết thêm về tác giả Rachel và các tác phẩm của cô, hãy truy cập vào trang web rachelvincent.net.

(Nguồn: Hoa Học Trò)

Tóm tắt Tập 1

Trong một lần trốn nhà đi chơi đêm với cô bạn thân Emma, Kaylee Cavanaugh đã rất bất ngờ khi được Nash Hudson, chàng trai nổi tiếng nhất trường, để ý tới và mời cô nhảy cùng. Nhưng niềm vui của cô kéo dài không lâu khi Kaylee bắt đầu cảm nhận được sự ghen ghét của một “con hoảng loạn” mới. Lần gần đây nhất khi Kaylee bị hoảng loạn cô đã cất tiếng hét đỉnh tại nhức óc và không sao ngừng lại được, đến nỗi hai bác đã phải đưa cô vào bệnh viện tâm thần. Và quãng thời gian ấy tuy ngắn nhưng đã để lại những vết sẹo tâm lý nặng nề đối với Kaylee và cô không bao giờ muốn phải quay trở lại đó – kể cả nếu có phải kìm hãm tiếng hét

đang cào cấu trong cổ họng.

Ngay giữa CLB đông người, sự chú ý của Kaylee tập trung vào một cô gái trẻ xinh đẹp, người Kaylee chưa từng gặp bao giờ, và cái bóng đêm đang bao trùm lấy cô ấy. Bỗng nhiên, Kaylee có linh cảm cô gái kia sắp chết. Nỗi hoảng sợ của cô càng lúc càng tăng và với sự giúp đỡ của Emma và Nash, Kaylee có thể ra khỏi CLB và bình tĩnh lại, mà không cất tiếng hét. Mặc dù chưa bao giờ nói về “khả năng” này của mình với Emma, nhưng Kaylee bỗng dưng lại muốn kể cho Nash nghe về bí mật của mình.

Kaylee chưa bao giờ xác nhận lại các dự cảm trước đây của mình, vì thế cô đã rất sốc khi nhìn thấy gương mặt của cô gái kia trên bản tin sáng hôm sau, người vừa được tìm thấy nằm chết trong toa-lét của CLB.

Kaylee nghĩ cô có thể dự đoán trước được cái chết, và niềm tin ấy trở nên mạnh mẽ hơn khi đột nhiên có thêm hai cô gái trẻ nữa chết, mà không có lý do. Với Emma bị phạt cấm túc, Kaylee chỉ còn mỗi một người có thể tin tưởng – Nash. Họ biết những cái chết này đều có liên quan đến nhau, nhưng không biết đó là chuyện gì.

Kaylee và Nash nhanh chóng hình thành một mối quan hệ thân thiết. Trong khi những người khác – hai người bác ruột đã nuôi dưỡng cô suốt 13 năm qua; người cha bỏ đi biệt rất hiếm khi ghé thăm – dường như đang giữ bí mật với cô, thì Nash là người duy nhất không nói dối cô. Và sự thật là Kaylee không phải là con người: Cô là một Nữ thần báo tử, một bean sidhe, và Nash cũng vậy. Tiếng hét của cô chính là khúc hát linh hồn cho những người sắp chết, giúp níu giữ các linh hồn lại, đủ để họ có thể nói lời từ biệt với người thân.

Nhưng Nash và Kaylee nghi ngờ rằng những cô gái đó chưa đến số phải chết và họ đã gặp phải rất nhiều nguy hiểm trong quá trình điều tra của mình...

Trích dẫn Tập 2

***“NẾU CHI ẤY QUẢ THỰC ĐẾN SỐ PHẢI CHẾT
THÌ TÔI ĐÃ PHẢI CẤT TIẾNG THÉT RỒI. LÀ MỘT NỮ THẦN BÁO TỬ,
ĐÓ LÀ VIỆC TÔI CẦN PHẢI LÀM.”***

Khi Kaylee Cavanaugh cất tiếng hét, ai đó sẽ phải chết.

Vì vậy khi ngôi sao nhạc pop tuổi teen Eden đột tử trên sân khấu và Kaylee không hề cất tiếng khóc, cô biết có cái gì đó không ổn. Cô không thể khóc cho một người không có linh hồn.

Điều cuối cùng Kaylee cần lúc này là trốn học, không về nhà đúng giờ giới nghiêm nghiêm của bố và thử thách lòng trung thành của cậu bạn trai trong-mơ-của-mọi-cô-gái. Nhưng các cô gái trẻ mơ mộng đang bán đi linh hồn của họ: một cuộc sống nổi tiếng và giàu có trong chốc lát để rồi vĩnh viễn bị giam cầm dưới Cõi Âm - một hậu quả mà có lẽ chính họ cũng chưa hiểu hết được.

Kaylee không thể để chuyện đó xảy ra, kể cả nếu việc cố cứu lấy linh hồn của họ đồng nghĩa với việc tính mạng của bản thân cô bị nguy hiểm...

NHỮNG TIẾNG THÉT CỦA LINH HỒN

Âm thanh cuối cùng bạn nghe thấy trước khi chết

Chương 1

ADDISON PAGE có cả thể giới dưới chân mình. Sở hữu một khuôn mặt đẹp, một thân hình hoàn hảo, một giọng ca thiên phú, cùng những vũ đạo cực ổn và đặc biệt là vô cùng giàu có... cô đã khiến không ít người phải ghen tỵ. Nhưng ở đời cái gì cũng có giá của nó. Đáng lẽ tôi phải nhận ra rằng những gì Addison đang có quá lý tưởng để có thể là sự thật...

“Gì cơ à?” Tôi gào lên, cổ họng khô khốc vì này giờ phải hét quá nhiều bởi tiếng hò reo cổ vũ và tiếng nhạc ầm ĩ của hàng chục chiếc loa thùng xung quanh. Hàng ngàn người lắc lư theo điệu nhạc, tay giơ cao, miệng hát vang cùng cô ca sỹ có khuôn mặt thiên thần đang biểu diễn rất “sung” trên sân khấu. Mỗi lần máy quay lướt qua vẻ đẹp rạng ngời ấy và chiếu lên mấy màn hình kỹ thuật số khổng lồ trên cao là y như rằng bầu không khí bên dưới lại càng trở nên nóng hơn, cuồng nhiệt hơn.

Chỗ ngồi của anh Nash và tôi khá lý tưởng, nhờ anh trai của anh ấy - anh Tod, nhưng hiển nhiên không ai có thể ngồi nổi trong bầu không khí sôi động như thế này. Sự hào hứng, phấn khích hiện rõ trên mặt mỗi người cả sân vận động như muốn nổ tung bởi tiếng hát và những điệu nhảy, không-thể-hoàn-hảo hơn của Addison Page.

Tôi không biết và cũng không hề muốn biết làm thế mà anh Tod kiếm được hai cái vé chỉ cách sân khấu chưa đầy mười lăm hàng ghế như thế này, và mặc dù có chút nghi ngờ nhưng tôi không thể bỏ lỡ cơ hội ngắm thần tượng của mình - nữ ca sỹ Eden – bằng xương bằng thịt trên sân khấu. Kể cả nếu điều đó đồng nghĩa với việc phải từ bỏ một buổi tối thứ Bảy riêng tư hiếm hoi với anh Nash, nhân dịp bố tôi đột nhiên phải làm tăng ca.

Và đây mới chỉ là màn mở đầu của buổi concert của chị Eden thôi đấy...

Anh Nash kéo tôi sát lại gần, nói mà gần như hét vào tai tôi. “Anh nói là anh Tod từng hẹn hò với cô ấy!”

Đứng sát cạnh anh như thế này, tôi lại một lần nữa ngất ngây bởi mùi hương quyến rũ phát ra từ cơ thể anh. Chúng tôi đã ở bên nhau được sáu tuần, vậy mà tôi vẫn cười bên lên mỗi khi anh nhìn tôi, và đỏ mặt mỗi khi anh nhìn tôi chăm chú. Mỗi tôi lướt nhẹ lên vành tai anh. “Anh Tod từng hẹn hò với ai cơ?” Xung quanh tôi đang có hàng ngàn ứng cử viên sáng giá cho vị trí bạn gái cũ của anh Tod.

“Cô ấy!” Qua biển người đang nhảy nhót điên cuồng theo điệu nhạc sôi động, anh hát mái tóc nâu, rối bù một cách cô ý của mình về phía sân khấu chính ra hiệu.

Addison Page, người mở màn cho concert của chị Eden, đang chạy qua chạy lại trên sân khấu trong đôi boots đen cao ngất trời, quần bò rách cực ngắn, áo cổ yếm bó chèn màu trắng, và chiếc thắt lưng xám bạc sáng lấp lánh. Lọn tóc xanh nổi bật trên mái tóc thẳng màu bạch kim bay phấp phới trong gió, khi Addison xoay đầu đối mặt với khán giả ở sân khấu giữa, và cất lên những nốt cao chói vót đã làm nên tên tuổi của mình.

Tôi đứng chết trân nhìn anh, trong khi mọi người xung quanh vẫn sôi sục cùng bầu không khí đang càng lúc càng nóng lên.

“Anh Tod từng hẹn hò với Addison Page.”

Anh Nash không nghe thấy câu nói vừa rồi của tôi. Đến bản thân tôi còn không nghe thấy nữa là. Nhưng anh gật đầu và ghé sát tai tôi một lần nữa, tôi đã phải choàng tay ôm lấy anh để giữ thăng bằng vì gã cao bồi đứng cạnh tôi nãy giờ phấn khích quá cứ vung tay vung chân loạn xạ. “Ba năm trước. Cô ấy là người vùng này mà.”

Giống như tôi và anh Nash, các khán giả quê nhà đã tới đây không chỉ để chiêm ngưỡng thần tượng âm nhạc Eden mà còn để cổ vũ nhiệt tình cho Addison Page - niềm tự hào của người dân Texas. “Cô ấy đến từ Hurst đúng không anh?” Chỉ cách Arlington nhà tôi chưa đầy 20 phút.

“Ừ. Addy và anh từng học chung trường, trước khi nhà anh chuyển lại về Arlington. Cô ấy và anh Tod hẹn hò với nhau được gần một năm. Khi ấy anh Tod đang học năm thứ hai.”

Tôi áp sát người hơn về phía anh Nash, mặc dù lúc này nhạc đã không còn to như trước. “Addy được mời thủ vai cho kênh truyền hình HOT. Chương trình đó nhanh chóng trở nên nổi tiếng, và cô ấy chuyển tới sống ở L.A.” - anh nhún vai - “Khoảng cách quá xa đã đủ khó khăn với hai kẻ đang yêu trẻ tuổi rồi, nhưng sẽ là không thể khi bạn gái mình là người nổi tiếng.”

“Thế sao anh ấy không đến đây tối nay?” Nếu là tôi, chắc sẽ không cưỡng lại được ham muốn đến xem người yêu cũ nổi tiếng biểu diễn trên sân khấu, đồng thời thầm cầu mong anh ta sẽ bị ngã vập mặt trên sân khấu ngay trước mặt mình... đấy là nếu như tôi là người bị đá.

“Chắc anh ấy đang ở đâu đó quanh đây thôi” - anh Nash đảo mắt nhìn xung quanh - “Mà anh ấy cũng đâu cần vé mới được vào.” Là một thần chết, anh Tod có thể lựa chọn cho phép ai nhìn thấy hoặc không nhìn thấy mình. Có khi lúc này anh ấy đang đứng ngay bên cạnh Addison Page trên sân khấu mà không ai biết cũng nên.

Và với tính cách của anh Tod, tôi dám chắc đó là nơi anh ấy đang đứng.

Sau khi Addison biểu diễn xong, sân khấu được sửa soạn cho màn biểu diễn chính của ngôi sao đêm nay. Tôi đành hy vọng anh Tod sẽ xuất hiện lúc giải lao nhưng ngay cả khi đèn trên sân vận động vụt tắt vẫn chẳng thấy bóng dáng của anh ấy đâu.

Trong một phút, bóng tối bao trùm lấy sân vận động trong tiếng xì xào đầy phấn khích của khán giả bên dưới cùng những đốm sáng phát ra từ những chiếc vòng tay phát sáng và màn hình điện thoại di động. Rồi đột nhiên một ánh đèn xanh thẩm vụt sáng trên sân khấu và đám đông lập tức vỡ òa trong tiếng reo hò cổ vũ. Một ánh đèn nữa lại lóe lên, và ngay chính giữa sân khấu, một chiếc bục từ từ hiện ra. Khói trắng phụt ra từ hai bên cánh gà và khi làn khói ấy tan dần đi cũng là lúc tôi nhìn thấy chị ấy đang đứng sừng sững giữa sân khấu, như thể đã có mặt ở

đó từ lâu lắm rồi.

Thần tượng của tôi - nữ ca sỹ Eden.

Chị mặc áo khoác trắng bên ngoài chiếc áo ngực và váy màu hồng rực, khoe khéo thân hình nóng bỏng trứ danh của mình. Mái tóc đen dài óng mượt của chị tung bay với những cái hất đầu điêu luyện, trong tiếng gào thét đầy phấn khích của đám đông khán giả bên dưới, cả sân vận động như muốn nổ tung khi chị gặp người xuống, mic nắm chặt trong tay, phiêu theo điệu nhạc.

Kế đó, chị từ từ đứng dậy, lắc hông đầy quyến rũ và người hâm mộ lại một lần nữa đắm chìm vào giọng hát trầm ấm pha chút khàn khàn không lẫn vào đâu của chị.

Phải thừa nhận là chị Eden có ma lực hấp dẫn kinh khủng. Giọng hát của chị giống như một thứ mật ong gây nghiện vừa ngọt ngào vừa dính kết. Một khi đã nghe rồi thì chỉ muốn nghe thêm, dù thích hay không.

Âm thanh đó len lỏi tới từng ngóc ngách trong cơ thể tôi, giống như máu đang chảy trong từng mạch máu, và tôi dám chắc rằng vài tiếng nữa, khi tôi đã yên vị trên giường thì hình ảnh chị Eden sẽ vẫn hiện rõ mồn một trong tâm trí tôi, và rằng kể cả khi nhắm mắt lại tôi sẽ vẫn nhìn thấy chị.

Có thể thấy rõ sức hút ấy tác động tới anh Nash còn mạnh hơn cả tôi, bởi này giờ mắt anh không rời khỏi chị Eden lấy nửa giây, nhất là khi chỗ chúng tôi đang đứng lại gần với sân khấu như thế. Những vòng xoáy trong mắt anh xoay tròn - đầy cảm xúc - nhưng không phải vì tôi.

Đột nhiên tôi thấy ghen khủng khiếp với chính thần tượng của mình, khi bắt gặp những giọt mồ hôi thấm đẫm trên trán anh. Hai tay anh nắm chặt, buông thông sang hai bên, các bắp cơ nổi cuồn cuộn dưới làn vải áo sơ mi. Như thể anh đang tập trung cao độ. Không để ý tới bất cứ thứ gì khác.

Tôi gần như đã phải cạy các ngón tay của anh ra để đan tay mình vào tay anh. Anh quay sang mỉm cười và nắm chặt lấy tay tôi, đôi mắt nâu lục nhạt giờ đã quay chậm lại và ổn định hơn. Ơn Chúa, sự quan tâm của anh với tôi vẫn còn nguyên vẹn - tôi có thể đọc được điều đó qua cái cách anh nhìn tôi - thậm chí là sâu sắc và bền vững hơn nhiều, so với chị Eden.

Chí ít thì tôi cũng đã phá vỡ được ma lực của chị ấy lên anh Nash. Tôi không biết nên cảm ơn anh Tod về đôi vé hay nên thui cho anh ấy một quả nữa.

Trên sân khấu, vũ đoàn của chị Eden bắt đầu tủa ra từ hai bên cánh gà, trong khi máy quay vẫn tiếp tục theo sát từng bước chân của nữ ca sỹ và chiếu lên các màn hình cỡ lớn quanh sân vận động. Càng lúc chị ấy càng tiến gần hơn tới chỗ khán giả, thậm chí còn nhoài hẳn người ra phía trước để bắt tay với những người ngồi ở mấy hàng đầu tiên.

Tôi bỗng thấy may mắn vì đã không có vé ở mấy hàng đầu tiên đó. Nếu không chắc tôi cũng đành bó tay với anh Nash mất.

Bất chợt, một hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua gáy tôi trước cả khi tôi nghe thấy tiếng người đó. “Chào Kaylee!”

Tôi hoảng hồn nhảy dựng lên, xem chút nữa thì ngã phịch ra đằng sau. Anh Tod đang đứng lù lù bên phải tôi từ lúc nào không hay. Khi nắm đấm của gã cao bồi gần đó xuyên qua người anh, tôi chợt nhận ra rằng anh đang chỉ để cho mình tôi nhìn thấy thôi.

“Đừng làm thế!” Tôi lau bầu. Có lẽ anh ấy không nghe thấy, nhưng tôi cũng chẳng dại gì cao giọng lên để anh chàng đứng bên cạnh lại tưởng rằng tôi đang nói anh ta.

“Kéo Nash đi thôi!” Anh Tod rút ra từ trong túi quần bỏ đã bạc màu hai tấm thẻ ép plastic có dây đeo, trông giống như thẻ nhân viên. Nụ cười đầy ma mãnh của anh vẫn không thể làm át đi những nét hiền lành và đáng yêu mà anh thừa hưởng được từ người mẹ xinh đẹp. Và tôi đã phải nhắc nhở bản thân là dù anh Tod trông có thánh thiện đến đâu thì anh ấy cũng vẫn là một thần chết. Đồng nghĩa với rắc rối.

“Cái gì thế ạ?” Tôi hỏi anh, làm cho gã cao bồi đứng bên cạnh nhíu mày nhìn tôi khó hiểu, nhưng tôi mặc kệ - đằng nào thì chắc anh ta cũng nghĩ tôi bị điên rồi - và lấy khuỷu tay huých nhẹ vào cạnh sườn anh Nash. “Anh Tod.” Tôi thì thào nói, khi anh quay sang nhướn mày hỏi.

Anh Nash đảo tròn hai mắt, hậm hực nhìn qua vai tôi, nhưng cái cách anh đang đảo mắt tìm kiếm thể kia chứng tỏ anh không hề nhìn thấy ông anh trai. Và như mọi lần, điều đó lại khiến anh giận sôi lên vì anh Tod chỉ để cho mình tôi nhìn thấy, mà gạt cậu em trai ra rìa.

“Thẻ ra vào hậu trường.” Nói rồi anh Tod đưa tay xuyên qua người gã cao bồi kia nắm lấy tay tôi định kéo đi. Nếu không kịp giật tay lại chắc tôi đã có một màn đụng chạm siêu kinh điển với một trong những fan cuồng của chị Eden.

Tôi kiễng chân thì thào vào tai anh Nash. “Anh ấy có thẻ vào được trong hậu trường.”

Trán anh Nash nhăn tít lại, sự giận dữ hiện rõ trên mặt anh, trong khi đó, trên sân khấu chị Eden đã cởi áo khoác ngoài ra, trên người giờ chỉ còn độc chiếc áo bikini và cái váy không thể ngắn hơn. “Anh ấy kiếm được ở đâu ra thế?”

“Anh thực sự muốn biết à?” Thần chết đâu có được trả lương bằng tiền - ít nhất là với những thần chết có hình dạng con người - vì thế hiển nhiên là anh Tod đã không hề bỏ tiền mua hai tấm thẻ ra vào đó. Kể cả hai cái vé concert cũng vậy.

“Không.” Anh Nash lau bầu, nhưng rồi vẫn đi theo tôi.

Để bám được theo anh Tod cũng là cả một nghệ thuật. Anh ấy không phải len lỏi nhích từng bước qua biển người chật ních như chúng tôi, hay không phải dừng lại giữa chừng để xin lỗi ai đó vì chẳng may giẫm phải chân hay làm đổ cốc nước của họ. Anh ấy chỉ việc đi băng băng xuyên qua các hàng ghế và đám đông, như thể những thứ đó không hề tồn tại trong thế giới của anh.

Mà có lẽ là không tồn tại thật.

Giống như bao thần chết khác, trạng thái tồn tại tự nhiên của anh Tod - nếu có thể gọi là tự nhiên - là ở đâu đó giữa thế giới của chúng tôi, nơi con người và các bean sidhe cùng chung sống trong hòa bình, và thế giới của Cõi Âm, nơi những loài nguy hiểm và hắc ám sinh sống. Anh ấy hoàn toàn có thể chọn chỉ sống ở một nơi, nếu muốn, nhưng đã không làm vậy. Mặc dù là một cá thể hữu hình, nhưng từ lâu anh đã quên mất việc phải né tránh bàn ghế, cửa giả. Và con người.

Rõ ràng với anh Tod, chẳng có gì là khó khăn để hiện ra trước mặt tôi và anh Nash cùng một lúc, nhưng anh ấy cứ thích phải chọc cho cậu em trai tức điên lên mới thôi. Trần đời tôi chưa thấy anh em nhà nào mà khác nhau như anh Nash và anh Tod. Họ thậm chí không thuộc cùng một giống loài, hay nói chính xác hơn là bây giờ không còn cùng giống loài nữa.

Hai anh em nhà Hudson sinh ra đã là bean sidhe – tên gọi như vậy mới chính xác, mặc dù người đời vẫn gọi chúng tôi là thần báo tử - và có bố mẹ đều là bean sidhe. Giống như tôi. Nhưng hai năm trước, anh Tod đã qua đời, khi mới chỉ 17 tuổi và mọi chuyện bắt đầu trở nên gượng gạo từ đó, kể cả với chính bản thân các bean sidhe. Anh Tod sau đấy đã được tuyển dụng làm thần chết.

Là một thần chết, anh sẽ sống mãi trong thân xác không-già-đi của mình. Để đổi lại, anh phải làm việc quần quật mười hai tiếng một ngày, thu thập linh hồn của những người có số đã tận. Anh không cần ăn hay ngủ để tồn tại, vì vậy mười hai tiếng còn lại trong ngày của anh trở nên nhàm chán và tẻ nhạt. Có lẽ vì anh Nash và tôi là hai trong số ít người biết được sự thật này của anh nên thường xuyên bị anh lấy ra làm thú tiêu khiển để giết thời gian.

Chỉ trong vòng một tháng, chúng tôi hết bị tổng cổ ra khỏi siêu thị, sân trượt băng, lại đến sân bowling, can tội vì mãi chạy theo anh Tod, tôi liên tục đâm sầm vào những người xung quanh. E rằng buổi concert này sẽ là cái tên tiếp theo trong danh sách.

Nét mặt cau có nãy giờ của anh Nash chứng tỏ anh ấy vẫn chưa nhìn thấy anh trai mình vì thế tôi vừa lần theo mái tóc vàng xoắn tít đang lấp ló cách đó mấy hàng ghế của anh Tod, vừa kéo anh theo, đi về phía cánh cửa bên dưới tấm biển thoát hiểm màu đỏ.

Bài hát đầu tiên của chị Eden kết thúc và ánh đèn sân khấu lại một lần nữa tắt ngúm.

Tôi đứng khựng lại, không muốn mạo hiểm di chuyển trong bóng tối, vì sợ sẽ vấp phải ai

đổ hoặc ngã dúi ngã dúi lên lòng người khác thì ê mặt.

Vài giây sau, sân khấu vụt sáng trong tiếng vỗ òa của cả sân vận động- Chị Eden trong bộ trang phục mới không kém phần quyến rũ, tiếp tục đắm chìm vào vũ điệu sôi động của ca khúc tiếp theo. Tôi chỉ mới quay đi chưa đầy nửa giây, quay lại đã thấy bóng anh Tod khuất sau cánh cửa đóng kín kia rồi.

Anh Nash và tôi vội vàng đuổi theo, liên tục giẫm phải chân của không biết bao nhiêu người, chưa kể suýt nữa còn ngã chống vó vì vấp phải chai Coke, ai đó đã lén mang vào trong sân, đang nằm lẩn lóc trên sàn. Hai đứa chạy hụt hơi mới tới được nơi, cũng may là cánh cửa đó không khóa chứ không thì méo mặt. Chẳng hiểu sao anh Tod cử toàn nhờ các căn phòng cửa đóng then cài mà đi, chỉ khổ cho người thường như tụi tôi.

Vừa mở cửa bước vào trong đã thấy anh đứng chễm chệ giữa hành lang xoay xoay hai tấm thẻ trên tay, miệng cười đầy tình quái. "Hai đứa đi hay là bỏ vậy, sao mà lè mề thế?"

Phải thú thực là tôi đã khá bất ngờ trước khả năng cách âm tuyệt vời của cái cửa trông có vẻ mỏng manh ấy, bởi mới vài giây trước tiếng nhạc ầm ĩ ngoài kia còn như muốn nuốt chửng mọi suy nghĩ của tôi vậy mà giờ đây tôi hầu như không còn nghe thấy một tẹo âm thanh nào nữa. Ngoại trừ sự rung chuyển bên dưới sàn nhà.

Anh Nash buông tay tôi ra, hằm hè nhìn ông anh trai. "Vẫn có những người bị ràng buộc bởi cái gọi là các định luật vật lý."

"Đây không liên quan." - anh Tod vẩy vẩy hai tấm thẻ và thấy cho tụi tôi mỗi đứa một cái.

Tôi đeo tấm thẻ lên cổ và vuốt gọn mái tóc nâu dài của mình ra đằng sau. Giờ đây, với tấm thẻ trên cổ, bất cứ ai nhìn thấy tôi cũng sẽ nhìn thấy nó và anh Tod cũng vậy.

Sau một hồi chơi trò đuổi bắt cuối cùng gã thần chết điển trai cũng đã chịu hiện nguyên hình để đi bên cạnh chúng tôi như những người bình thường. Tiếng đôi giày thể thao của anh nện xuống sàn nhà nghe rõ mồn một, khi anh dẫn tụi tôi đi qua một chuỗi các hành lang màu trắng rộng thênh thang và những cánh cửa không khóa, cho tới khi bị chặn lại bởi một cái có khóa. Anh Tod quay lại nhìn anh Nash và tôi cười đắc chí, rồi hiên ngang đi xuyên qua và mở khóa từ phía bên kia cho hai chúng tôi.

"Cám ơn anh." Tôi đẩy cửa bước vào một cái sảnh mới và giật nảy mình bởi tiếng nhạc chọt ập tới khá đột ngột, như muốn cảnh báo rằng chúng tôi đang đến rất gần với sân khấu. Mặc dù vụt ra vào còn rất nhiều điểm khả nghi nhưng tôi vẫn không nén nổi sự phấn khích khi được vào khu vực hậu trường như thế này. Các loại thiết bị xếp thành đồng, dựng sát tường - những chiếc loa gỗ tấm, dụng cụ âm nhạc, và dàn đèn. Đám đông đi lại như mắc cửi, tay cầm quần áo, đồ án và bảng phân công công việc, miệng không ngừng nói vào máy bộ đàm hai chiều hoặc cái mic nhỏ xíu có gắn tai nghe đeo trên đầu. Ai nấy đều đeo thẻ na ná giống như chúng tôi, nhưng có chữ "Nhân viên" màu đen, in đậm.

Các nhân viên an ninh đồng phục sơ mi đen, mũ đen, liên tục đảo qua đảo lại dọc hành lang, cánh tay hộ pháp khoanh chéo trước ngực. Các vũ công nhảy phụ họa hồi hả thay trang phục cho tiết mục biểu diễn tiếp theo, trong tiếng thúc giục của người quản lý.

Không ai để ý tới sự xuất hiện đáng ngờ của anh Nash và tôi, còn anh Tod tôi dám chắc là đã lại tàng hình đi rồi vì này giờ không còn nghe thấy tiếng bước chân của anh ý nữa.

Chúng tôi chậm rãi tiến tới chỗ sân khấu, nơi những ánh đèn sáng lóa đang nhấp nháy nhảy múa cùng tiếng nhạc mà âm lượng lớn đến nỗi mọi tiếng động đằng sau sân khấu cũng đều bị át đi. Tôi không dám động vào bất cứ thứ gì, chỉ nơm nớp lo sợ rằng việc mất đi một chiếc bánh quy bé xíu xiu trên bàn ăn cũng có thể khiến hai đứa bị lộ.

Ở hai bên cánh gà, một nhóm người đang đứng túm tụm với nhau nhòm ra bên ngoài xem, trên cổ ai cũng lủng lẳng tấm thẻ giống như tui tôi. Vài người trong số đó tay vẫn đang cầm đạo cụ phục vụ cho công tác biểu diễn, nhưng nổi bật nhất phải kể đến chú khỉ con mặc áo vét trắng, đội mũ bảy màu trông rất nhảnh.

Tôi bật cười to, tự hỏi không hiểu nữ hoàng nhạc pop của nước Mỹ sẽ làm gì với một chú khỉ trên sân khấu.

Từ chỗ tôi đang đứng, có thể thấy rõ khuôn mặt nhìn nghiêng và thân hình chuẩn tới từng cen-ti-mét trong bộ đồ da bó sát màu trắng của chị Eden. Ca khúc tiếp theo có phần gai góc hơn và các vũ điệu cũng vì thế mà thay đổi cho phù hợp, từ những cái lắc hông đến những màn hất tóc của chị bỗng trở nên mạnh bạo hơn, dứt khoát hơn, chốc chốc lại được mấy anh chàng vũ công nhảy phụ họa bên cạnh nâng bổng lên.

Điều tôi khâm phục nhất ở nữ ca sỹ nay chính là sự hết mình với các show diễn, từ những ca khúc đầu tiên cho tới những ca khúc cuối cùng. Nhắc đến chị, giới báo chí và truyền thông thường ca ngợi về tài năng, sự chăm chỉ và lòng tận tụy với nghề. Mặc dù cả tiền bạc lẫn danh vọng đều thừa thãi, nhưng chị ấy không hề có dấu hiệu trác táng như nhiều ngôi sao. Ngày ngày chị ấy vẫn bỏ ra hàng giờ tập luyện, chuẩn bị kỹ lưỡng cho các buổi biểu diễn của mình. Và nỗ lực ấy đã được đền đáp xứng đáng. Không ai có được ma lực trên sân khấu như chị Eden. Chị là cô gái vàng của ngành công nghiệp giải trí, là biểu tượng của sự nổi tiếng và giàu có. Nghe nói chị Eden vừa ký hợp đồng tham gia đóng vai chính trong bộ phim đầu tay của mình, và sẽ bắt đầu bấm máy ngay sau khi tour diễn này kết thúc.

Mọi thứ chị Eden chạm vào đều biến thành vàng.

Chúng tôi bị vũ đạo và giọng hát tuyệt vời của chị mê hoặc, chỉ biết đứng ngẩn người ra xem một cách say mê, đến nỗi không hề nhận thấy những điều bất thường đang xảy ra. Trong suốt tiết mục độc tấu ghi-ta, hai cánh tay của chị Eden buông thõng sang hai bên và chị đột nhiên ngừng nhảy.

Tôi đã cho rằng đó lại là một cách gây ấn tượng để chuyển sang ca khúc tiếp theo đã có sẵn

trong kịch bản. Vì thế khi chị gục đầu về phía trước, tôi tự nhủ chỉ vài giây nữa thôi chị ấy sẽ bất ngờ ngẩng mặt lên và khiến cho khán giả lại một lần nữa phát cuồng bởi đôi mắt đen láy đầy ma lực của mình.

Nhưng rồi các vũ công khác bắt đầu nhận ra có điều gì đó không ổn và từng người, từng người một dừng lại, không nhảy nữa. Và khi tiếng đàn ghi-ta kết thúc, chị Eden vẫn tiếp tục đứng im như thế, không có một chút động thái gì.

Lồng ngực chị phập phồng. Hai vai rung bần bật. Chiếc mic trên tay rơi lỏng chỏng xuống sàn sân khấu.

Những tiếng kêu thất thanh bắt đầu truyền đi khắp sân vận động và toàn bộ ban nhạc từ tay trống đến các tay ghi- ta - chính và bass - lập tức ngừng chơi, quay sang nhìn chị Eden.

Chị Eden đổ sập người xuống, hai chân gập lại, mái tóc dài đen nhánh xõa ra trên sàn.

Một tiếng thét hãi hùng cất lên phía sau lưng tôi, làm tôi giật nảy cả mình và xém chút thì ngã nhào bởi sự xuất hiện bất ngờ của một người phụ nữ và mấy người trong đội vệ sỹ cao to lực lưỡng, vừa chạy vụt qua trước mặt. Kể cả thế nhưng hai mắt tôi vẫn dán chặt vào chị Eden, đang nằm bất động trên sàn ngoài kia.

Mọi người quỳ xuống bên cạnh chị, và tôi nhận ra người phụ nữ vừa rồi chính là mẹ chị Eden - vị phụ huynh kiêm quản lý nổi tiếng nhất hiện nay. Bác ấy vừa khóc vừa lay người chị, mặc cho nhân viên an ninh ra sức tìm cách gỡ bác ra. "Con bé không còn thở nữa!" - mẹ chị Eden gào lên, và chúng tôi có thể nghe thấy tiếng bác rõ mồn một bởi đám đông hàng ngàn khán giả bỗng trở nên im phăng phắc vì quá sốc - "Ai đó làm ơn cứu con tôi với, con bé không còn thở nữa!"

Và đột nhiên tôi cũng vậy.

Tôi níu chặt lấy tay anh Nash và tim tôi đập thành thịch, khiếp sợ chờ đợi tiếng thét sắp sửa xé toạc cổ họng mình, khi linh hồn của ngôi sao nhạc pop rời khỏi cơ thể chị. Tiếng khóc của một bean sidhe không chỉ có thể làm cửa kính vỡ vụn, thậm chí còn khoan thủng cả màng nhĩ. Tần số của nó khiến cho bộ óc của người bình thường đau nhức nhối, từ trong ra ngoài.

"Thở đi nào, Kaylee" - anh Nash thì thầm vào tai tôi, hai tay ôm chặt tôi vào lòng, dùng năng lực Ảnh hưởng của mình để vỗ về, xoa dịu cho tôi. Giọng nói của các bean sidhe nam giống như một thứ thuốc giảm-đau-bằng-âm-thanh, mà không có các tác dụng phụ của hóa học. Anh Nash có thể ngăn không cho tiếng thét ấy thoát ra hoặc chí ít cũng giảm được âm lượng và cường độ của nó - "Cố gắng lên em, sẽ sớm qua thôi." Và tôi làm theo lời anh nói, nhìn ra ngoài sân khấu qua vai anh và điều hòa nhịp thở của mình, chờ đợi giây phút linh hồn chị Eden rời khỏi xác.

Chờ đợi giây phút tiếng thét ập tới, quần đảo trong người tôi.

Nhưng tiếng thét ấy đã không hề xuất hiện.

Trên sân khấu, ai đó vừa đá phải cái mic của chị Eden, làm nó lặn lông lốc trên sàn và rớt xuống cầu thang. Nhưng chẳng ai buồn để ý bởi chị Eden vẫn không hề thở lại. Và tôi cũng không hề khóc than.

Nỗi khiếp sợ ban đầu đã qua đi. Một cách chậm rãi, tôi thả lỏng dần khỏi tay anh Nash và bình tĩnh chấp nổi lại những gì vừa xảy ra. Tấm màn chết chóc không hề bao lấy chị Eden, như đáng ra phải có với những người sắp tận số - điều mà chỉ các bean sidhe nữ mới nhìn thấy được. “Chị ấy không sao đâu” - tôi mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm - “Chị ấy sẽ không sao đâu.” Bởi vì nếu chị ấy quả thực đến số phải chết thì tôi đã phải cất tiếng thét rồi.

Tôi là một bean sidhe nữ. Đó là việc các nữ thần báo tử cần phải làm .

“Em nhầm rồi.” Anh Tod nói khẽ, làm tôi và anh Nash giật nảy mình quay sang nhìn. Hóa ra anh ấy đã đứng cạnh hai đứa từ lúc nào không hay. Anh giơ tay chỉ về phía đám đông đang vây quanh lấy chị Eden trên sân khấu - một người trong số đó đang hô hấp nhân tạo cho chị ấy - và tôi nhìn theo cánh tay anh. Một chất khí mờ đục đang từ từ rời khỏi cơ thể của ngôi sao nhạc pop, giống như một con rắn hổ mang uốn mình nhô lên khỏi giỏ theo tiếng sáo của người điều khiển.

Thay vì trôi lơ lửng về phía trần nhà, giống như các linh hồn bình thường khác, linh hồn của chị Eden lại có vẻ trĩu nặng, như thể sẽ chìm xuống sàn nhà bất cứ lúc nào. Nó dày đặc nhưng không màu. Dập dờn xuyên qua nó là những dải bóng tối uốn lượn, xoáy tít như thể vừa bị khuấy động bởi một cơn gió thoảng.

Cổ họng tôi nghẹn lại, nhưng không phải vì tiếng thét sắp sửa thoát ra mà bởi vì sự thật tôi vừa phát hiện ra. Mặc dù không biết chất khí kia là gì nhưng tôi biết chắc đó không phải là cái gì.

Chị Eden không hề có linh hồn.

Chương 2

“ĐẤY LÀ CÁI GÌ THẾ ANH?” - Tôi hốt hoảng giật tay anh Nash hỏi – “Đó đâu phải là linh hồn. Nếu chị ấy đã chết thật, tại sao em không hề cất tiếng hét?”

“Cái gì là cái gì?” Anh Nash nhú mày hỏi lại. Và tôi chợt nhận ra anh ấy không hề nhìn thấy cái không-phải-là-linh-hồn của chị Eden. Các bean sidhe nam chỉ có thể nhìn thấy các thành phần của Cõi Âm - bao gồm cả các linh hồn tự do - khi một bean sidhe nữ cất tiếng khóc. Xem ra nguyên lý ấy cũng áp dụng cả cho cái chất khí quái đản vừa thoát ra từ cơ thể chị Eden.

Anh Nash quay đầu nhìn xung quanh để đảm bảo đoạn hội thoại của chúng tôi không bị ai nghe thấy, nhưng điều đó có vẻ như không cần thiết bởi chị Eden hiện mới là trung tâm của mọi sự chú ý.

Anh Tod đảo tròn hai mắt, rút một tay ra khỏi túi quần bò. “Nhìn phía bên kia kìa” - anh chỉ tay về phía cánh gà đối diện – “Em có thấy cô ấy không?”

“Em thấy rất nhiều cô.” Ở phía đầu bên kia, mọi đang nhốn nháo, chen lấn xô đẩy nhau để nhìn cho rõ trên tay ai cũng cầm cái điện thoại di động chụp ảnh cô ca sỹ xấu số. Chứng kiến cảnh ấy bỗng chợt làm tôi thấy căm phẫn vô cùng. Bọn họ thật không khác gì một đám kền kền săn mồi.

Nhưng anh Tod vẫn tiếp tục chỉ và tôi nheo mắt nhìn Xa hơn nữa vào sâu trong cái cánh gà tối thui trước mặt. Thứ anh ấy muốn chỉ cho tôi có lẽ không tồn tại trong thế giới con người vì thế không thể dễ dàng mà nhìn thấy ngay được.

Và đúng lúc đó tôi nhìn thấy cô ta.

Hay nói chính xác hơn là hình hài của một người phụ nữ cao, gầy, đang tạo thành một khối màu sẫm hơn hẳn tại cái góc vốn đã tối sẵn từ trước. Đôi mắt của cô ta là thứ duy nhất tôi có thể tập trung vào, chúng giống như hai hòn than xanh rực sáng trong đêm. “Cô ấy là ai thế ạ?” Tôi liếc sang anh Nash và anh ấy gật đầu, chứng tỏ anh cũng nhìn thấy cô ta. Nói cách khác, cô ta đang cho phép tôi nhìn thấy...

“Đây là Libby, người của Dự án Đặc biệt” - đôi mắt xanh anh Tod sáng bừng lên một cách khó hiểu – “Khi danh sách của tuần này được đưa xuống, cô ấy đã xuất hiện, chỉ để giải quyết công việc ngày hôm nay.”

Anh ấy đang nói về danh sách của thần chết, chứa đầy đủ họ tên, thời gian và địa điểm chết của từng người đã được định sẵn trong khu vực của tuần đó.

“Anh đã biết trước chuyện này sẽ xảy ra à?” Vẫn biết anh ấy là một thần chết nhưng tôi không thể tin nổi quan điểm và thái độ thần nhiên của anh Tod về cái chết sao lại xa với mình như vậy. Không giống như phần lớn những người khác, điều tôi lo sợ không phải là cái chết của

bản thân - mà là của mọi người. Chỉ riêng việc nhìn thấy linh hồn của người đã khuất cũng đủ khiến tôi muốn hóa điên rồi. Ít nhất, đó là cách loài người suy đoán về tiếng hét điên dại của tôi. Nhưng họ không hề biết rằng “tiếng hét hoảng loạn” ấy thực chất đang làm trì hoãn một linh hồn khi nó rời khỏi cơ thể của con người.

Đôi khi tôi chỉ ước được làm một người bình thường... nhưng dù tốt hay xấu thì những ngày tháng đó cũng đã qua.

“Anh không thể bỏ qua cơ hội được tận mắt chứng kiến cô Libby làm việc. Cô ấy là một huyền thoại đấy.” - anh Tod nhún vai - “Chưa kể, lại còn được gặp lại Addy nữa.”

“Cảm ơn anh vì đã kéo tụi này theo!” Anh Nash cúi kính nói.

“Cô ấy là loài gì đặc biệt à?” - tôi tò mò hỏi. Lại thêm một nhóm người nữa chạy vụt qua chỗ tụi tôi đang đứng, hai vệ sỹ và một người đàn ông nhỏ thó, nét mặt đầy lo lắng - “Nhiệm vụ lần này có gì mà đặc biệt thế ạ?”

“Libby là một thần chết vô cùng đặc biệt. Cô ấy được gọi tới đây bởi vì thứ đó...” - anh chỉ về cái chất khí loãng vẫn tiếp tục toát ra từ cơ thể của chị Eden mà nữ thần chết đang bình thần nuốt vào, qua hàng chục mái đầu lơ nhố bên dưới, cách đây vài mét - “... không phải là linh hồn. Đó là Hơi thở của Quỷ.”

Đột nhiên, tôi thấy mừng vì ngoài tôi ra không ai nghe thấy tiếng anh Tod. Giá như tôi cũng làm được như vậy thì tốt biết mấy. “Quỷ, như kiểu tà ma á?” Tôi hạ giọng thấp nhất có thể.

Anh Tod gật đầu, kèm theo một cái nhếch miệng cười quen thuộc. Chỉ riêng hai chữ tà ma thôi đã đủ khiến toàn thân tôi rúm ró vì khiếp sợ rồi, vậy mà vừa nghe thấy nó mắt anh Tod lập tức sáng rực lên đầy hưng phấn, như thể anh ấy sống bằng những trò mạo hiểm không bằng. Tôi đoán đây là hậu quả khi kiếp sau người ta nhàm chán đến mức phè phỡn, không có công ăn việc làm nào ra hồn.

“Chị ấy đã bán linh hồn của mình...” Anh Nash dường như cũng vừa hiểu ra vấn đề, quay sang thì thào giải thích cho tôi nghe.

Tôi chưa bao giờ gặp một tà ma - chúng không được phép rời khỏi Cõi Âm, ơn giời - nhưng tôi không còn lạ gì sự thèm khát của chúng đối với linh hồn con người. Sáu tuần trước, bác dẫu tôi đã tìm cách trao đổi linh hồn bị đánh cắp của năm cô gái trẻ để đổi lấy tuổi trẻ và sắc đẹp vĩnh cửu cho bản thân, nhưng đến phút cuối kế hoạch của bác đã không thành công và bác ấy đã phải trả giá bằng chính linh hồn của mình. Có điều, trước đó, bốn cô gái đã phải chết oan vì lòng tham của bác.

“Có vẻ là như thế.” Anh Tod gật gù hưởng ứng.

Tôi há hốc mồm kinh ngạc. “Sao lại có người dám làm điều đó cơ á?”

Anh Nash rõ ràng cũng đồng tình với quan điểm của tôi trong khi anh Tod chỉ nhún vai, không mấy bận tâm về nỗi lo sợ vẫn đang tiếp tục ngấu ngiến các dây thần kinh nhỏ nhất trong người tôi. “Họ thường đổi lấy danh vọng, tiền tài và sắc đẹp.”

Đó đều là những thứ mà chị Eden đang có.

“OK, vậy là chị ấy bán linh hồn của mình cho một tà ma” - tôi nói ra mà vẫn thấy vô lý vô cùng. Linh hồn một con người đâu phải là thứ để đem ra đổi chác... - “Em có cần biết làm thế nào Hơi thở của Quỷ chui vào được cơ thể của chị Eden không?”

“Có lẽ không.” Anh Nash nói khẽ. Người ta bắt đầu hạ những tấm rèm lớn màu đen xuống sân khấu, ngăn cách hậu trường với những tiếng râm ran, xì xào càng lúc càng to của đám đông khán giả bên dưới.

Như mọi lần, anh Tod tiếp tục hồ hởi hé mở cho tôi biết thêm những bí mật động trời về Cõi Âm. “Sau khi tà ma hút cạn linh hồn của cô ta, hắn sẽ thay thế vào đó bằng chính hơi thở của mình. Nó sẽ giữ cho cô ta tồn tại cho tới khi quỹ thời gian của cô ta hết. Đó là lý do tại sao cô Libby có mặt ở đây hôm nay. Hơi thở của Quỷ là một chất nằm trong danh mục các chất cần kiểm soát tại Cõi Âm, và nó cần phải được xử lý cẩn thận. Cô Libby đã được huấn luyện để làm điều đó.”

“Danh mục các chất cần kiểm soát ý ạ?” - tôi nhú mày - “Kiểu như chất phóng xạ plutonium á?”

Anh Tod tặc lưỡi, mân mê mấy đầu ngón tay dọc theo cái loa dựa cạnh tường. “Kiểu như ma túy thì đúng hơn.”

Tôi thở dài, dựa hắn người vào anh Nash, hy vọng rằng hơi ấm từ cơ thể anh sẽ phần nào làm cho tôi bình tâm trở lại. “Cái Cõi Âm này kỳ quái đến khó chịu.”

“Đây là em còn chưa biết hết đâu đấy.” - Anh Tod quay sang nhìn về phía nữ thần chết Libby, người giờ đã hút gần xong cái thứ gọi là Hơi thở của Quỷ kia. Những vòng xoáy lò dò trôi về phía miệng thần chết giống như những sợi mì spaghetti đã thối rữa - “Đi nào, anh muốn nói chuyện với cô ấy.” Nói rồi anh tiến thẳng về phía sân khấu, không cần biết ý kiến của tụi tôi như thế nào. Tôi nháo nhào chạy vội theo anh, không dám chắc với những người khác anh ấy đang tàng hình hay hiện hình nữa.

Nhưng ít ra tôi vẫn nhìn thấy anh là được.

“Khoan đã” - tôi kéo giạt anh Tod lại, mặc kệ những ánh mắt kỳ dị đang nhìn mình của mấy người bảo vệ - “Bọn em không thể đi ra sân khấu mà không bị phát hiện được.” Đã không biết

bao nhiêu lần tôi ước sao mình có thể tàng hình giống như anh Tod. Ví dụ trong giờ thể dục chẳng hạn, những trái bóng không hề ưa gì tôi.

“Anh cũng chẳng có ý định gặp gỡ nữ siêu-thần-chết đấy đâu.” - anh Nash đút hai tay vào trong túi quần - “Nguyên một đám thần chết bình thường thôi cũng là đủ lắm rồi.”

Hơn nữa, thần chết vốn chẳng ưa gì các bean sidhe. Nhất lại là sự kết hợp của một bean sidhe nam và bean sidhe nữ - tạo nên năng lực có thể hoàn trả linh hồn trở về với cơ thể con người - đi ngược hoàn toàn với tôn chỉ và mục đích cả đời của giới thần chết. Hay nói đúng hơn là mục đích tồn tại của họ ở kiếp sau.

Anh Tod là một trường hợp ngoại lệ hiếm có trong quan hệ ác cảm giữa hai giống loài này, khi bản thân anh vừa là bean sidhe vừa là thần chết.

“Tùy thôi, nhưng đừng hy vọng sẽ moi được bất cứ thông tin gì anh nghe được từ cô ấy nhé...” Anh Tod nhếch miệng nhìn tôi cười đầy tinh quái. Anh ấy biết thừa đã nắm thóp được tôi; tôi đang cố gắng tìm hiểu về thế giới của Cõi Âm để bù lại cho quãng thời gian 16 năm sống trong bóng tối của sự thật về thân phận của mình, chỉ vì gia đình muốn che chắn, bảo vệ cho tôi. Mặc dù vẫn chưa hết sốc sau cái chết đột ngột và vụ không có linh hồn của chị Eden, nhưng tôi không thể bỏ qua cơ hội được biết thêm về những điều mà cả anh Tod lẫn anh Nash không thể dạy cho tôi.

“Anh Nash, đi mà?” Tôi kéo tay anh ra khỏi túi quần và đan các ngón tay vào tay anh. Tôi hoàn toàn có thể tự đi, nhưng nếu có anh đi cùng thì vẫn thích hơn. Hơn nữa tôi dám chắc là anh sẽ không đời nào chịu để tôi đi một mình với anh Tod, bởi anh ấy không hề tin tưởng ông anh trai bất tử này của mình.

Và tôi cũng vậy.

Tôi đã đọc thấy quyết định ấy của anh Nash, qua một cái mím môi đầy miễn cưỡng, trước cả khi anh gật đầu. Tôi nhón chân hôn chụt lên môi anh, mặc kệ anh Tod đứng bên cạnh lắc đầu ngao ngán trước màn thể hiện tình cảm vừa rồi của tụi tôi. Sau đó, anh ta hậm hực bỏ đi trong im lặng, tới chỗ nữ thần chết “siêu đặc biệt” kia.

Nỗi lo sợ vừa dịu xuống được một chút của tôi lại bắt đầu dâng trào khi tôi và anh Nash bám theo anh Tod vòng qua sân khấu để đi sang bên phía cánh gà đối diện. Tôi cần biết mọi thông tin liên quan đến thế giới của Cõi Âm, để có thể tránh dẫm đầu vào những nơi nguy hiểm không cần thiết, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi thích thú với việc gặp gỡ các thần chết khác. Nhất lại là một người phụ nữ kỳ quái dám nuốt trọn cả cái nguồn sống vốn đã biết rõ là của thể lực hắc ám để lại. Ai mà biết được nguồn sống đó đã giữ cho chị Eden đứng vững và ca hát bao lâu nay rồi.

“Điều gì đã khiến cho vị thần chết này trở thành huyền thoại thế ạ?” Tôi thì thào hỏi, này giờ không hề nghe thấy tiếng bước chân của anh Tod chứng tỏ anh chàng lại đang ở chế độ tàng hình với người ngoài rồi.

Trong một thoáng, anh Tod há hốc mồm nhìn tôi như thể tôi vừa hỏi anh tại sao cở lại có màu xanh không bằng. Và rồi anh chợt nhớ ra tôi vẫn chỉ là một lính mới tò tè trong cái thế giới mới mẻ này. “Cô ấy là người của thời cổ đại. Vị thần chết già nhất vẫn còn hoạt động. Mà cũng có thể là vị thần chết lớn tuổi nhất từ trước tới nay không biết chừng. Không ai biết tên họ thực sự của cô ấy là gì, chỉ biết rằng vào thời La Mã cổ đại cô ấy đã lấy tên theo nữ thần của sự chết chóc. Libitina.”

Tôi nhướn mày nhìn anh Tod. “Và anh dám gọi vị thần chết đáng sợ nhất trong lịch sử ấy bằng tên thân mật?”

Anh Tod nhún vai tỏ vẻ bất cần, nhưng tôi có thể nhìn thấy rõ hai má anh chàng đang đỏ ửng lên. Hoặc cũng có thể đây chỉ là hiệu ứng của tấm phông bằng vải sa tanh màu đỏ phản chiếu lên đôi má gần như trong suốt của anh. “Anh nào đã được gặp cô ấy lần nào đâu. Nói gì đến việc trò chuyện thân mật.”

“Tuyệt.” Tôi đảo tròn hai mắt, thở hắt ra. Hai đứa chúng tôi đích thị là đang hộ tống anh chàng thần chết fan-boy Tod đi gặp thần tượng của mình chứ đâu. Trông anh ấy háo hức chẳng khác gì một cậu nhóc con được bố mẹ dắt đi chơi hội chợ phim Star Trek..

Lúc chúng tôi vòng qua góc tường cũng là lúc tôi bắt gặp cảnh tượng thần chết Libby đang ngửa cổ hút nốt phần Hơi thở của Quỷ cuối cùng trong không khí. Phần đuôi cong vút của thứ chất khí không màu đó vênh ngược lên, vỗ nhẹ vào má cô, trước khi chui tọt vào giữa hai bờ môi chúm chím khê trề ra của cô. Kế đó, nữ thần chết cổ đại giơ bàn tay đeo găng da màu đen lên quệt ngang miệng, như thể lau sốt bị dính trên mặt.

Dù là gì đi chăng nữa thì tôi cũng chẳng hề muốn biết mùi vị của thứ nước sốt kinh khủng đó.

“Cô ấy kia rồi.” Sự hồ hởi xen chút sợ sệt trong giọng nói của anh Tod khiến tôi không thể không quay sang dòm nét mặt anh khi ấy. Trông anh có vẻ... thẹn thùng.

Đây là lần đầu tiên tôi bắt gặp một phản ứng rất con người như thế ở chàng thần chết điển trai này. Đột nhiên nổi lo sợ nảy giờ trong tôi bỗng dịu hẳn lại và tôi thậm chí đã nhoẻn miệng cười. “OK, đi thôi anh.” Nói rồi tôi khoác tay anh Tod tiến về chỗ cô Libby, trước khi các ngón tay anh mờ dần khỏi tay tôi.

Tôi đứng khựng lại, nhìn xuống bàn tay trống trơn của mình, và cảm thấy có chút khó chịu khi phát hiện ra anh Tod giờ đã gần như tàng hình với cả mình. “Sao thế ạ?”

“Chẳng sao cả. Nghiêm túc một chút đi” - anh Tod sáng giọng nói – “Đừng có đùa bỡn với vị thần chết hơn 3.000 năm tuổi, chúng ta đâu phải là mấy đứa trẻ con đi xem concert gặp thần tượng.” Anh giơ hai bàn tay trong suốt lên chỉnh lại cái áo sơ-mi cũng đã trong suốt của mình rồi hùng dũng tiến về phía thần chết Libby, đầu ngẩng cao đầy tự hào.

Bước chân của anh càng lúc càng vững chãi, khiến tôi không khỏi lo lắng ngoái đầu nhìn xung quanh, chỉ sợ ai đó sẽ để ý khi anh đột nhiên xuất hiện trong không khí. Chỉ khi không nghe thấy tiếng đế giày nện trên sàn, tôi mới nhận ra rằng anh ấy vẫn chưa để cho con người nhìn thấy mình. Hơn nữa sự lo lắng của tôi là hơi thừa bởi mọi con mắt hiện giờ đang đổ dồn về phía sân khấu, nơi các bác sỹ vẫn đang cấp cứu không mệt mỏi - và trong vô vọng - cho chị Eden.

Qua tiếng bước chân đầy tự tin của anh Nash tôi đoán là giờ anh đã nhìn thấy ông anh trai của mình. Và đang thầm cầu mong cho anh Tod sẽ làm hay phun ra một câu gì đó thật ngu ngốc trước mặt thần tượng của mình.

Anh Tod dừng lại, vừa lúc nữ thần chết quay sang nhìn chăm chăm vào mặt anh. Đôi mắt xanh biếc lạnh như băng của cô ta khiến cho người đối diện phải giật mình. “Em chào cô.” Anh Tod nói, và tôi thầm thán phục anh vì đã không hề tỏ ra lúng túng hay lắp bắp trước mặt người phụ nữ đầy uy quyền kia.

Trong khi mồm miệng tôi này giờ cứ gọi là cứng đờ vì khiếp sợ.

Chỉ mới nhìn thoáng qua thôi cũng đã thấy Libitina là một người sành sỏi, giàu kinh nghiệm và hiển nhiên là rất mạnh mẽ. Cô ấy sở hữu một nhan sắc đẹp đến khó tin, khiến tôi cảm thấy xấu hổ vì đã không trang điểm và chải lại đầu tóc cho tử tế trước khi đến đây.

Cô Libby mặc một chiếc áo khoác da dài màu đen, bó chèn ở thắt lưng, làm tôn lên cái eo nhỏ xíu của mình. Phải thừa nhận là kiểu áo này rất hợp với phong thái của các Tử thần, dù là nam hay nữ. Duy có một điều tôi thắc mắc là trước khi mặc áo da trở nên thịnh hành, không hiểu một thần chết thâm niên như cô Libby đã phải mặc đồ gì...

Mái tóc dài đen nhánh buộc gọn ra đằng sau đã phô bày làn da nâu không tì vết cùng khuôn mặt đẹp như tượng của cô. Tôi chỉ muốn giơ tay chạm thử vào má cô Libby để xem cô ấy có thực sự hoàn hảo như vẻ bề ngoài nhìn vào không. Không lẽ trên đời lại có người hoàn mỹ đến như thế?

Hay là có nhĩ?

“Vâng?” Đôi mắt sắc lạnh của cô vẫn không rời anh Tod, chẳng buồn để ý tới sự hiện diện của tôi hay anh Nash. Giống như các thần chết khác, cô ấy cũng ghét loài bean sidhe. Đáng ra ngay từ đầu tôi không nên bám theo anh Tod mới phải.

Có điều cô ấy cũng không hề tàng hình trước mặt anh Nash và tôi..

“Em là Tod, làm việc tại văn phòng chi nhánh của khu vực này.” - anh Tod ngừng lại, và tôi lấy làm thích thú khi thấy hai má anh ửng hồng, mà lần này tôi có thể dám chắc là không hề liên

quan gì tới tấm màn sân khấu phía sau “Em có thể hỏi cô một vài câu hỏi được không ạ?”

Cô Libby quắc mắt lên, và tôi rùng mình kinh hãi. “Cậu có gì không hài lòng với cách làm việc của ta sao?” Cô ta nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng, bằng một thứ giọng địa phương mà tôi không sao nhận ra được, và cả ba anh em lập tức lùi vội ra sau, chẳng đứa nào dám đối mặt với sự nổi giận của nữ thần chết.

“Không ạ!” - anh Tod giơ vội hai tay lên, trong khi tôi vẫn còn chưa kịp hoàn hồn – “Chuyện này không có liên quan gì tới công việc của văn phòng đâu ạ. Tối nay không phải là ca trực của em. Em chỉ là tò mò thôi ạ. Về quá trình...”

Đôi lông mày mảnh mai đen nhánh của cô Libby khẽ nhướn lên, đổi sang vẻ thích thú rất nhanh. “Hỏi đi.” Đột nhiên tôi thấy thích nữ thần chết này - dù cho cô ấy không ưa gì loài bean sidhe chúng tôi - bởi vì ở vị trí của cô ấy hoàn toàn có thể từ chối hoặc không thèm để ý tới một người mới như anh Tod, nhưng cô ấy đã không làm vậy.

Anh Tod dứt hai tay vào túi quần và hít một hơi thật sâu. “Cảm giác đó như thế nào ạ? Hơi thở của Quỷ ý ạ. Cô giữ nó... trong người à?”

Cô Libby khẽ gật đầu rồi quay lưng tiến thẳng về phía hành lang nơi tụi tôi vừa đi qua.

Ba đứa ngáp ngừng nhìn nhau một hồi rồi anh Tod nhún vai, bước vội theo cô Libby. Chúng tôi gần như đã phải chạy mới đuổi kịp những bước chân đang âm thầm và lạnh lẽo lướt đi trên sân của cô.

“Hít chúng vào thật sâu trong cơ thể mình” - giọng nói của cô mang nặng âm sắc của thứ ngôn ngữ chết, của những nền văn hóa đã bị tàn phá theo thời gian: Trầm lắng và cộc cằn. Nhưng đầy uy lực. Đủ khiến tôi lạnh hết cả sống lưng, như thể vừa nghe phải một điều gì đó không nên nghe. Một giọng nói không được ai nghe tới trong suốt nhiều thế kỷ qua – “Nó sẽ lấp đầy lá phổi của cậu. cảm giác bỏng rát vì lạnh sẽ xâm chiếm toàn bộ cơ thể cậu, từ từ gặm nhấm cậu. Nhưng điều đó là tốt. Bởi nếu cảm giác bỏng rát ấy mất đi, chứng tỏ cậu đã giữ nó trong người quá lâu. Hơi thở của Quỷ sẽ giết chết linh hồn của cậu.”

Càng nghe tôi càng run lên bần bật vì sợ, đến nỗi một tay phải nắm lấy tay anh Nash, tay còn lại dứt vội vào túi quần.

Một vài nhân viên kỹ thuật vừa khệ nệ bê thùng thiết bị đi qua, và anh Tod đợi cho tới khi họ đi khỏi mới dám mở miệng hỏi tiếp câu thứ hai. “Tối đa có thể giữ nó trong cơ thể mình bao lâu ạ?” Giờ thì anh ấy đã đi song song với thần tượng của mình, trong khi tôi và anh Nash bằng lòng với việc đi theo đuôi phía sau, giữ khoảng cách vừa đủ để nghe được đoạn hội thoại của hai người họ.

“Một tiếng” - cô khề quay mặt sang nhìn anh Tod – “Để càng lâu thì càng nguy hiểm.”

“Thế cô làm gì với nó ạ?” Tôi hỏi với lên, máu tò mò đột nhiên nổi hứng. Cô Libby đứng khựng lại, từ từ quay đầu nhìn tôi. Ở khoảng cách gần như thế này, cuối cùng tôi cũng phát hiện ra dấu vết của thời gian đang hiện rõ trên đôi mắt của cô. Những năm tháng của sự sống và cái chết, của sự tồn tại không có hồi kết. Mồ hôi túa ra ướt đầm lòng bàn tay tôi.

Đáng ra tôi không nên thu hút sự chú ý của cô ấy mới phải.

“Ai thế” Cô quay sang hỏi anh Tod.

“Một người bạn ạ. Bạn gái của em trai em.” Anh đưa tay chỉ về phía anh Nash, người cũng đang căng thẳng không kém gì tôi. Cô Libby chỉ liếc tui tôi một cái rồi không nói không rằng quay lưng đi tiếp.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, và chợt nhận ra rằng anh Tod không hề giới thiệu với cô ta tên của hai đứa tui tôi. Xem ra cuối cùng anh Tod cũng học được tính cẩn trọng này của anh Nash, bởi vì thật đại dột khi nói tên mình cho sứ giả của thần chết. Mặc dù nếu muốn biết họ thừa sức tìm ra được tên tuổi của bạn, nhất là trong thời đại công nghệ hiện nay. Vì thế sẽ lại càng đại dột khi bạn thu hút sự chú ý của một thần chết.

Bên ngoài sân vận động, những hồi chuông báo động bắt đầu vang lên, ngày càng có thêm nhiều nhân viên an ninh tiến về phía sân khấu, nhưng chuyện đó dường như không mấy ảnh hưởng tới cô Libby. “Có những nơi dành riêng cho việc xử lý Hơi thở của Quỷ. Tại Cõi Âm.” Cô ấy nói tiếp, mặc dù chẳng ai hỏi.

“Nếu một thần chết muốn làm công việc này - thu thập Hơi thở của Quỷ, thay vì các linh hồn - thì cần phải bắt đầu từ đâu ạ?” Anh Tod hỏi, lúc bốn chúng tôi rẽ qua một cái sảnh khác, này giờ tôi vẫn không hề nghe thấy tiếng bước chân của cô Libby.

“Cố mà sống thêm vài nghìn năm nữa” - giọng cô đánh lại, như một lời cảnh cáo – “Nếu đến lúc đó cậu vẫn còn sống, hãy tìm ta. Ta sẽ chỉ cho cậu. Chớ có đại mà thử một mình, cậu bé ạ. Những cái chết đau đớn là kết cục không thể tránh khỏi dành cho những kẻ ngu ngốc dám bán rẻ linh hồn của mình.”

“Em sẽ không làm thế đâu ạ” - anh quả quyết – “Nhưng công nhận mới chỉ nhìn cô làm thôi đã thấy thích rồi.”

Cô Libby dừng lại, quay sang nhìn anh Tod đầy bí hiểm.

Tôi có cảm giác như bản thân cô ấy cũng không hề chắc chắn về điều mình sắp nói ra sau đây. “Cậu có thể sẽ có cơ hội được chứng kiến lại chuyện đó đấy. Ta sẽ trở lại trong năm ngày nữa.”

“Để lấy đi một Hơi thở của Quỷ khác ý ả?” - tôi thẳng thốt kêu lên. Ánh mắt lạnh như băng của cô quay ra xoáy thẳng vào trong mắt tôi.

“Tất nhiên rồi. Một kẻ ngu ngốc khác sẽ lại nhả Hơi thở của Quỷ ra khỏi cơ thể cô ta vào thứ Năm tới.”

“Kẻ ngu ngốc đó là ai thế ả?” Giọng anh Tod đánh lại, thú thực là tôi đã hơi bất ngờ trước phản ứng vừa rồi của anh. Lòng mày anh ấy nhăn tít lại, đôi môi mím chặt đầy phần nộ.

“Addison Page. Cô ca sỹ.” Cô Libby nói như thể đó là một điều hiển nhiên khỏi phải bàn cãi.

Nghe thấy vậy anh Tod loạng choạng lùi ra sau mấy bước. Anh Nash vội đưa tay ra đỡ lấy vai ông anh trai nhưng tay anh đã chỉ có thể xuyên vào không khí. Trong một thoáng tôi đã cứ sợ là anh Tod sẽ rơi thẳng ra sau bức tường trắng trước mặt. “Addy đã bán linh hồn của mình ý ả?” - anh Tod đưa tay lên xoa cái trán gần như trong suốt của mình - “Cô có chắc không ả?”

Cô Libby nhướn mày như muốn hỏi anh đang hỏi thật hay đùa.

“Từ khi nào ả?”

“Đó không phải là việc của ta” - nữ thần chết dứt hai tay vào trong túi áo khoác, khinh khỉnh nhìn anh Tod, như thể linh cảm của cô về chuyện anh ấy chưa sẵn sàng để thu thập Hơi thở của Quỷ đã được chứng thực - “Việc của ta là thu thập thứ ta cần phải lấy và xử lý nó cho gọn ghẽ. Thôi, hết thời gian rồi, ta phải đi đây, cậu bé.”

“Khoan đã!” - anh Tod giật vội lấy tay cô Libby và tôi không dám chắc ai là người bị bất ngờ hơn, nữ thần chết hay anh Nash - “Addy sẽ phải chết thật ả?”

Cô Libby gật đầu và vụt biến mất trước khi chúng tôi kịp định thần xem chuyện gì đang xảy ra. Nhưng tiếng nói của cô vẫn còn rơi rớt lại phía sau thêm vài giây nữa.

“Cô ta sẽ nhả ra Hơi thở của Quỷ bằng cách tự kết liễu cuộc đời mình - Và ta sẽ có mặt ở đó để thu thập nó.”

Chương 3

“ADDY ĐÃ BÁN LINH HỒN CỦA MÌNH” – Anh Tod nói, giọng rất xa xăm. Tôi nghĩ anh ấy vẫn chưa hết sốc. Hoặc cũng có thể đó chỉ là hiệu ứng tiếng vang của cái hành lang rộng không một bóng người.

Một giọng nói mà người thường không thể nghe thấy liệu có khả năng vọng lại không nhỉ?

“Vâng, có vẻ là thế thật.” Tôi nói. Ý nghĩ ấy khiến tôi nổi hết da gà, và tôi đã phải đưa tay lên xoa dọc hai cánh tay.

“Cô ấy sẽ tự kết liễu cuộc đời mình” – mắt anh Tod mở to, đầy hoang mang và sợ hãi. Từ khi quen anh tới giờ tôi chưa từng thấy anh biết sợ là gì – “Chúng ta cần phải ngăn cô ấy lại. Cảnh báo cho cô ấy biết hoặc làm một điều gì đó.” Anh Tod lao như bay về phía cuối hành lang, làm tôi và anh Nash chạy hộc hơi đuổi theo. Giờ mà anh ấy biến mất ra sau bức tường kia thì có giờì mà tìm được.

“Anh định cảnh báo cho cô ấy biết điều gì mới được cơ chứ? Rằng cô ấy sẽ tự kết liễu cuộc đời mình á?” – anh Nash hồi hã nói – “Anh không nghĩ là cô ấy đã biết trước được điều đó à?”

“Có thể là không” – anh Tod dừng lại trước ngã ba hình chữ T, ngần ngừ không biết nên rẽ ngã nào – “Có thể cái lý do khiến cho cô ấy phải tự vẫn chưa hề xảy ra.” Anh quay đầu nhìn sang bên trái rồi đột nhiên đổi hướng rẽ sang phía bên phải.

“Khoan đã!” – tôi lao vội tới nắm chặt lấy tay anh Tod, thầm cảm tạ trời đất khi thấy tay mình không xuyên qua người anh – “Anh có biết mình đang đi đâu không thế?”

“Không” – chưa bao giờ tôi thấy anh ấy giống với con người như lúc này – “Anh biết phòng thay đồ của cô ấy ở đâu, nhưng không biết từ đây phải đi đường nào. Anh lại không thể đi xuyên qua tường mà không làm mất dấu hai đứa.”

Tôi không hề muốn biết làm cách nào mà anh ấy biết được phòng thay đồ của chị Addy ở đâu, nhưng cứ chiếu theo cái cách anh ấy thoát ẩn thoát hiện trước mặt tôi và anh Nash mấy ngày nay, thì câu trả lời đã quá rõ ràng.

“Ờ, làm người thường đôi khi cũng có cái bất tiện như thế đấy.” Anh Nash tựa vai vào bức tường trắng bên cạnh, chờ đợi.

“Anh không phải đợi bọn em đâu.” – mặc dù rất muốn gặp ngôi sao mới nổi Addison Page, nhưng so với việc phải nói cho chị ấy biết chuyện sự nghiệp và cuộc đời của chị sẽ kết thúc trong chưa đầy một tuần nữa thì tôi chẳng thà không gặp còn hơn – “Em nghĩ em sẽ không tham gia vào chuyện lần này đâu.” – Tôi quay sang anh Nash chờ đợi sự đồng tình của anh, nhưng cả anh và anh Tod đều nhìn tôi bằng một vẻ mặt nửa ngạc nhiên nửa miễn cưỡng – “Gì chứ?”

“Anh đã chết rồi mà Kaylee” – anh Tod dừng lại trước một cánh cửa đóng kín, tay đặt lên tay nắm cửa – “Addy đã tới dự đám tang của anh. Làm sao anh có thể xuất hiện trước mặt cô ấy sau hai năm và khuyên cô ấy đừng có tự vẫn. Như thế thật bất lịch sự.”

Tôi bật cười trước sự lo lắng của bất thành linh của anh về phép lịch sự. Trong hoàn cảnh này, cụm từ “bất lịch sự” có vẻ là không chuẩn cho lắm. Nhưng tiếng cười ấy đã nhanh chóng tắt ngúm khi tôi chợt hiểu ra mục đích thực sự của anh. “Khoan đã, anh muốn tui em nói với chị ấy á?”

“Nếu nhìn thấy anh bây giờ, cô ấy chắc chắn sẽ hoảng loạn mất và anh không muốn những ngày cuối đời của Addy phải ở trong trại thương điên.”

“Xin cảm ơn, người ta gọi đây là Khoa tâm thần, chứ không phải trại thương điên.” – tôi bồng rùng mình khi nhớ lại quãng thời gian khủng khiếp của mình ở cái chốn chỉ toàn thuốc an thần và những chiếc áo buộc dây trắng toát – “Và sẽ không có chuyện bọn em đi khuyên nhủ cô bạn gái cũ nổi tiếng của anh rằng cô ấy cần phải yêu đời lên nếu không muốn tái ngộ với anh dưới cửu tuyền. Như thế mới gọi là bất lịch sự.”

“Hơn nữa, còn khước cô ấy mới chịu tin lời bọn này” – anh Nash khoanh hai tay trước ngực, tỏ rõ sự đồng tình với quan điểm của tôi – “Có khi còn gọi bảo vệ gõ cửa cả hai đứa không biết chừng.”

“Thế thì hãy làm cho cô ấy tin hai đứa đi” – anh Tod nói, như thể chuyện ấy dễ lắm không bằng – “Anh sẽ có mặt ở đây hỗ trợ thêm vào. Chỉ có điều cô ấy sẽ không nhìn thấy anh mà thôi.”

Tôi liếc qua phía anh Nash và thở phào nhẹ nhõm khi thấy anh cũng không hề có ý muốn nhận lời. Tôi cũng muốn giúp anh Tod lắm chứ - nhất là nếu có thể cứu sống được chị Addison Page – nhưng tôi không muốn bị còng tay dẫn ra khỏi phòng thay đồ của người khác.

Thử hỏi bố tôi sẽ giận đến thế nào nếu phải đến bảo lãnh cho tôi ở sở cảnh sát.

Nhưng trước khi tôi kịp cân nhắc nặng nhẹ, thiệt hơn về hành động của mình, đột nhiên đầu tôi chợt nảy ra một ý nghĩ khác...

“Anh Tod, đợi một chút” - tôi đứng chặn giữa anh và cánh cửa. Anh buông tay khỏi nắm cửa, nhíu mày khó chịu – “Làm sao chúng ta có thể chắc chắn là kế hoạch ấy sẽ thành công? Ý em là, cứ cho rằng chị ấy chịu tin lời bọn em nói, và quyết định không tự sát nữa. Không lẽ chị ấy sẽ không chết vì một lý do nào đó khác vào tuần sau, tại thời điểm đáng ra chị ấy phải tự sát hay sao? Nếu tên chị ấy thực sự có trong danh sách của tuần sau, sớm muộn gì rồi chị ấy cũng sẽ phải chết, dù bằng cách này hay cách khác. Anh cũng đâu thể ngăn cản cô Libby tới bắt chị ấy, và nói thẳng ra là chỉ có ai đại ngu mới cố dại đột tử làm điều đó.”

Anh Tod và anh Nash đã từng giải thích cho tôi về cơ chế hoạt động của thần chết, ngay sau khi tôi phát hiện ra mình là một bean sidhe. Có thể nói đó là một tuần sóng gió nhất của cuộc đời tôi. Theo như lời họ nói thì ngay khi vừa sinh ra, trên mỗi người đã được đóng một cái dấu đề sẵn “ngày tận số” - giống như ngày hết hạn đối với thực phẩm trong siêu thị vậy. Và công việc của các thần chết là thực hiện cho đúng ngày giờ ghi trên ấy, thu thập linh hồn của những người đã khuất và đưa tới nơi tái sinh.

Cách duy nhất để kéo dài tuổi thọ của một người là hoán đổi ngày mất với một người khác, để giữ cho sự sống và cái chết luôn được cân bằng. Vì thế nếu chúng tôi cứu sống chị Addison Page - trên lý thuyết, là một bean sidhe, anh Nash và tôi hoàn toàn có thể làm được điều này - ai đó sẽ phải chết thay cho chị ý và người ấy có thể là bất cứ ai. Là tôi, là anh Nash hoặc một người lạ mặt bất kỳ đang đứng gần đó.

Mặc dù rất muốn giúp anh Tod và chị Addison nhưng tôi không thể mạo hiểm với tính mạng của mình hay của những người khác được.

Anh Tod chớp mắt nhìn tôi, mặt buồn rười rượi. “Anh biết chứ.” - anh thở dài, hai vai rũ xuống bất lực – “Nhưng anh vẫn chưa nhìn thấy danh sách nên tạm thời chưa lo tới chuyện đó vội. Giờ cái anh cần là làm sao thuyết phục để cô ấy không nghĩ tới chuyện tự sát nữa. Và để làm được điều đó anh rất cần sự giúp đỡ của hai đứa. Làm ơn đi mà.” Anh hết nhìn tôi lại nhìn anh Nash và ngược lại.

Anh Nash cau mặt lại, dựa người vào bức tường phía sau cánh cửa, mặt không hề có ý nhượng bộ. “Tod, chính anh đã từng nói là sẽ rất nguy hiểm nếu bean sidhe can thiệp vào công việc của thần chết còn gì?”

“Và việc biết trước ngày giờ phải chết của mình sẽ chỉ càng khiến cho chuỗi ngày cuối đời của người đó thêm đau khổ mà thôi.” - tôi nhắc lại nguyên xi những lời anh Tod đã từng nói với tôi. Có lẽ bản thân anh ấy cũng không thể ngờ rằng sẽ có ngày chúng quay lại dồn anh vào thế bí như thế này. Anh Tod thần nhiên nhún vai. “Anh biết, nhưng lần này là khác.”

“Khác thế nào?” - anh Nash nghiêm mặt lại – “Bởi vì cô ấy là bạn gái cũ của anh? Người anh chưa bao giờ quên được...”

Sự giận dữ thoáng hằn lên trên nét mặt anh Tod, nhưng vẫn không thể ẩn đi nỗi đau đớn và tổn thương đang cào xé bên trong. “Lần này khác bởi vì cô ấy đã bán linh hồn của mình, Nash ạ. Em thừa hiểu điều đó nghĩa là gì mà.”

Anh Nash nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Khi anh ấy mở mắt ra, ánh mắt anh đã chứa đựng nhiều cảm thông hơn là tức giận đối với anh Tod. “Đó là sự lựa chọn của cô ấy.”

“Cô ấy không hề biết bản thân đã mắc phải chuyện gì- Làm sao cô ấy biết được!” Anh Tod giận dữ quát ầm lên. Chưa bao giờ tôi thấy anh ấy bộc lộ cảm xúc của mình thật đến như vậy.

“Chị ấy mắc phải chuyện gì thế?” Tôi hậm hực khoanh hai tay trước ngực, chờ đợi một câu trả lời từ phía anh em nhà Hudson. Tôi rất ghét khi cứ luôn là người chẳng biết chuyện gì hết.

Cuối cùng anh Nash thở dài, hướng sự chú ý trở lại phía tôi. “Cô ấy đã bán linh hồn cho một tà ma nhưng hẳn sẽ không thể làm được gì cho tới khi cô thực sự qua đời. Và khi đó, linh hồn của cô ấy sẽ thuộc về hắn vĩnh viễn. Mãi mãi. Hẳn có thể làm gì tùy thích với linh hồn đó. Vì các tà ma sống bằng nỗi đau và sự tuyệt vọng của người khác nên có lẽ hắn sẽ tra tấn và hành hạ linh hồn của Addison - hay nói đúng hơn là phần linh hồn còn sót lại của Addison - cho tới tận cùng của thời gian. Hoặc cho tới ngày tận cùng của Cõi Âm. Còn tùy xem cái nào đến trước.”

Toàn thân tôi nôn nao, chao đảo trước cái viễn cảnh ghê người mà anh Nash vừa mô tả. “Liệu đó có phải là điều sẽ xảy ra với những linh hồn mà bác Val đã trao đổi với mục Belphegore không anh?” - Anh Nash buồn bã gật đầu. Mồ hôi túa ra ướt đầm lòng bàn tay tôi - “Nhưng như thế thật không công bằng. Các cô gái ấy có làm gì sai đâu, vậy mà giờ linh hồn của họ phải chịu đựng sự tra tấn và hành hạ tới vô tận là sao?”

“Đó là lý do vì sao người ta coi việc đánh cắp linh hồn là bất hợp pháp.” Anh Tod nói, giọng đầy thông cảm.

“Thế việc bán linh hồn có bị coi là bất hợp pháp không ạ?” Trong lòng tôi bỗng lóe lên một tia hy vọng. Biết đâu chị Addison có thể lấy lại được linh hồn của mình.

Nhưng anh Tod lắc đầu. “Linh hồn không thể bị tước đoạt từ những cơ thể đang sống. Chúng chỉ có thể được đem cho hoặc bán đi bởi chính người chủ của mình hoặc bị đánh cắp sau khi đã rời khỏi cơ thể của người chết. Trong thế giới của Cõi Âm, có cả một thị trường lớn buôn bán linh hồn con người và việc Addy làm là hoàn toàn hợp pháp. Có điều cô ấy không hề ý thức được điều gì đang chờ đợi mình. Cô ấy không thể biết được.”

Tôi không biết phải nói sao nữa. Cũng chẳng biết nên lo sợ cho số phận của bốn linh hồn vô tội kia hơn hay là bác Val, người đã hy sinh linh hồn của bản thân để cứu lấy cô con gái. Hay chị Addison Page, người sắp phải chịu chung cảnh ngộ.

“Bọn mình phải nói cho chị ấy biết anh ạ.” - tôi nhìn sâu vào trong mắt anh Nash và thấy các vòng xoáy màu xanh và nâu đang xoay tròn dữ dội, chứa đầy nỗi khiếp sợ và sự ngần ngại - “Em sẽ dẫn vạt chết mất nếu chúng ta không thử, dù chỉ là một lần.”

“Kaylee, đó không phải là trách nhiệm của bọn mình” - anh Nash lên tiếng phản đối - “Tà ma ấy đã có trong tay linh hồn của Addy rồi. Thử hỏi chúng ta còn có thể làm được gì nữa?”

Tôi nhún vai. “Em không biết. Hay là bọn mình thử giúp chị ấy phá vỡ cái hợp đồng của quỷ đó xem sao. Có thể không nhỉ?”

Anh Nash miễn cưỡng gật đầu. “Xét về nguyên tắc khi làm hợp đồng sẽ phải có điều khoản liên quan tới chuyện đó, nhưng sẽ rất nguy hiểm...” Nhưng anh ấy biết thừa rằng sẽ không thể làm thay đổi quyết định của tôi. Không phải lần này. Tôi có thể đọc được điều đó trong mắt anh.

“Em không thể quay lưng đứng nhìn linh hồn của chị ấy chịu sự hành hạ và tra tấn như thế được, nếu quả thực em có thể làm điều gì đó để giúp cho chị ấy. Anh thì sao?”

Anh không trả lời và sự im lặng của anh khiến tôi còn sợ hơn cả chuyện một tà ma đang đếm từng ngày để sở hữu trọn vẹn linh hồn của chị Addison. Tôi chỉ dám thở phào nhẹ nhõm khi anh đưa tay ra nắm lấy tay tôi. “Dẫn đường đi, thần chết” - anh nói - “Và hãy khẩn trương lên. Giờ Eden chết rồi, Addy có lẽ sẽ không nán lại đến cuối chương trình đâu.” Các buổi concert trước đó luôn được khép lại bằng màn song ca của hai nữ ca sỹ đình đám này.

Với lời cảnh báo vừa rồi của anh Nash, ba đứa chúng tôi vội vã chạy đi lòng sục khắp khu vực hậu trường. Anh thỉnh thoảng lại ngó nửa đầu qua những cánh cửa đóng im ỉm để đảm bảo rằng chúng tôi đang đi đúng hướng.

Càng đến gần khu vực phòng thay đồ của chị Addison, chúng tôi càng gặp nhiều người hơn trên các hành lang dẫn ra sân khấu, ai nấy đều đang bàn bạc sôi nổi về tai nạn vừa xảy ra với chị Eden. Giờ người ta đang chuyển chị ấy tới bệnh viện, và mặc dù các nhân viên y tế đã ra sức hô hấp nhân tạo cho chị nhưng xem ra mọi người cũng đoán được là chị ấy đã qua đời.

Còn bọn tôi thì biết chắc chắn.

Nhờ mấy cái thẻ đeo lưng lửng lảng trên cổ mà tụi tôi không bị ai để ý tới. Nhưng trong lòng tôi vẫn có chút gợn gợn khi thấy mọi chuyện đã quá thuận lợi và dễ dàng.

Tôi đã đúng. Đứng chốt chặn ngay ngoài cửa phòng thay đồ của chị Addy là một nhân viên, bảo vệ to cao như hộ pháp.

“Giờ thì sao?” Tôi thì thảo cúi xuống uống nước từ cái vôi đặt cách đó vài mét.

“Để anh kiểm tra lại lần nữa xem cô ấy có đúng là đang ở một mình không” - anh Tod nói oang oang, làm tôi giật nảy mình, hốt hoảng nhìn xung quanh. Nhưng rồi chợt nhớ ra là ngoài tôi và anh Nash ra thì chẳng ai nghe thấy tiếng anh - “Sau đó anh sẽ đánh lạc hướng tay vệ sỹ đó cho hai đứa.”

Trước khi tụi tôi kịp hỏi anh định làm cách nào thì đã thấy anh ấy biến mất rồi.

Anh Nash và tôi khoác tay nhau, cố gắng tỏ ra tự nhiên nhất có thể, để không bị ai nghi ngờ. Càng lúc tôi càng thấy mừng vì đã thuyết phục anh đi cùng với mình - bởi vì nếu không chắc giờ tôi căng thẳng thần kinh chết mất. Người vệ sỹ kia đang đeo một cặp kính râm to đoành

trên mặt mặc dù bây giờ đang là buổi đêm và ở trong nhà. Vì thế tôi không thể biết được anh ta có đang nhìn về phía mình hay không. Nhưng tôi đoán là có.

Đột nhiên, một bàn tay chạm nhẹ vào khuỷu tay tôi và anh Tod bỗng từ đâu lù lù hiện ra bên cạnh tôi. Tôi nhảy dựng lên và tay vệ sỹ lập tức quay đầu nhìn về phía tôi.

“Đừng có làm như thế!” Tôi cúi kính rít lên.

“Xin lỗi” - anh Tod nói. Nhưng trông anh ấy chẳng có vẻ gì là hối lỗi cả - “Mẹ cô ấy cũng đang ở trong phòng, nhưng bác ấy sắp đi gọi xe rồi...”

Anh Tod còn chưa kịp nói hết câu thì đã thấy cửa phòng chị Addy bật mở, một người phụ nữ trung niên, bản sao về già của chị Addison bước ra. Bác ấy gật đầu chào viên vệ sỹ rồi đi thẳng về phía cuối hành lang, lướt qua mặt tôi và anh Nash, mà không buồn liếc nhìn chúng tôi lấy một lần.

“OK...” - anh Tod hạ giọng - “Hai đứa trốn tạm vào cái toa-lét ở góc tường đằng kia đi. Anh sẽ lừa tay vệ sỹ đó ra chỗ khác trong lúc hai đứa lên vào phòng của Addy. Rồi anh sẽ nhập hội sau. Nhớ làm sao phải thu hút sự chú ý của cô ấy thật nhanh, và đừng để cô ấy hét ầm lên đấy.”

Nói bao giờ chẳng dễ hơn làm.

“Em sẽ giết chết anh nếu có chuyện gì xảy ra.” Anh Nash lầu bầu, miễn cưỡng đi theo ông anh trai về phía toa-lét dành cho nhân viên.

“Hơi muộn rồi đó, em trai.” Anh Tod khinh khỉnh đáp lại. Sau đó anh ấy lại vụt biến mất.

Tôi mở cửa nhòm vào trong toa-lét nữ để chắc chắn là không có ai, rồi vẫy tay gọi anh Nash vào cùng. Trong lúc anh ấy còn đang mải trầm trồ trước sự sạch sẽ và cách bài trí trang nhã của bên toa-lét nữ thì tôi ghé mắt nhìn qua cánh cửa khép hờ chờ đợi dấu hiệu của anh Tod. Nhưng tụi tôi cũng chỉ phải chờ vài giây, trước khi nghe thấy tiếng bước chân chạy thình thịch từ phía phòng thay đồ của chị Addison. Anh Tod đang đứng cười rất tinh quái ở góc cuối hành lang trên người tay vệ sỹ, toàn thân anh giờ đã hiện ra đầy đủ. Rõ ràng viên vệ sỹ tội nghiệp kia chỉ được cái to xác chứ không nhanh nhẹn cho lắm, bởi vì mới đuổi nhau được có vài bước mà anh Tod đã bỏ xa anh ta tới cả mét.

“Quay lại đây, tên nhóc kia!” Anh ta giơ hai cánh tay cuộn cuộn cơ bắp lên đầy bất lực.

Lúc chạy qua toa-lét, anh Tod thậm chí vẫn còn kịp quay sang nháy mắt với tôi, trước khi vòng qua góc tường kế bên, trong khi tay vệ sỹ vẫn đang lạch bạch chạy đuổi theo đằng sau.

Ngay khi hai người họ vừa đi khuất, anh Nash và tôi vội mở cửa chạy thật nhanh về phía

phòng thay đồ, chỉ sợ tay vệ sỹ có thể quay lại bất cứ lúc nào. Nhưng khi đã đứng trước cửa phòng chị Addy rồi thì cả hai đưa đờ người ra chẳng biết nên làm gì. Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh Nash nhìn tôi, khề hắt đầu về phía nắm cửa.

“Anh mở đi” - tôi thì thào – “Chị ấy có biết em là ai đâu. Nhưng chắc vẫn nhớ anh đấy.”

Anh Nash đảo tròn hai mắt, rồi ngập ngừng đặt tay lên núm cửa. Tôi nhìn thấy một sự quyết tâm - hay là sự cam chịu nhĩ - thoáng qua nét mặt anh và anh đưa tay mở cửa đầy dứt khoát. Thề là tôi đã rất ghen tỵ với tinh thần thép của anh.

Anh bước vào trong phòng, kéo tôi vào theo, rồi đóng cửa lại.

Tôi đã chuẩn bị tinh thần để nghe tiếng kêu lên thất thanh của chị Addison gọi vệ sỹ. Nhưng chẳng có âm thanh nào được phát ra, cũng như bóng dáng cô ca sỹ Addison Page.

Phải công nhận là phòng thay đồ của chị ấy lộng lẫy thật. Một dãy các bộ đồ trang phục biểu diễn sắc sỡ được treo trên cái giá đặt dọc theo tường, kế bên là chiếc gương cỡ lớn và bàn trang điểm có gắn đèn mờ viền xung quanh, ở góc phòng kê một chiếc bàn tròn nhỏ, trên đó chất ngút ngàn nào là bánh trái, hoa quả, pho-mát, đồ điểm tâm... Còn tại chính giữa phòng là một bộ sô-pha trắng muốt rõ sang chảnh, cùng hai chiếc ghế bành, quây xung quanh cái TV màn hình phẳng kết nối với máy Playstation 3.

Anh Nash nhướn mày liếc qua tôi hỏi và tôi chỉ biết nhún vai trả lời không biết. Đột nhiên tôi nghe có tiếng nước chảy phát ra từ phía cánh cửa đang mở hé, mà nãy giờ tôi không để ý. Hoá ra căn phòng này còn có toa-lét riêng. Và chị Addison Page đang ở trong đó.

“Xe đến rồi ạ?” Cô ca sỹ bước ra, vừa đi về phía bàn trang điểm vừa nghiêng đầu tháo khuyên tai. Rồi chị ấy ngược nhìn lên và đứng sững người lại. Trong một giây tôi đã tưởng là chị ấy sẽ hét ầm lên cơ. Nhưng anh Nash đã kịp lên tiếng trước, và dùng sức Ảnh hưởng của mình kiềm chế nỗi hoảng sợ của chị.

“Chào Addison.” Anh nói. Bản thân tôi cũng được lợi từ sức Ảnh hưởng ấy, khi đột nhiên không còn cảm thấy lo lắng và hồi hộp như lúc mới bước vào phòng. Giọng nói của các bean sidhe nam giống như một thứ thuốc an thần trong khi tiếng khóc của các nữ bean sidhe chẳng khác nào những tiếng thét đinh tai nhức óc.

Thật không công bằng, đúng không? Nhưng đôi khi điều đó lại khá tiện lợi.

Vẻ khó chịu nhanh chóng được thay thế bằng một nụ cười duyên rất chuyên nghiệp của Addison. “Ừm... thực sự xin lỗi nhưng bây giờ không tiện lắm. Mình đang trên đường đến bệnh viện thăm chị Eden” - vừa nói chị vừa đưa tay vuốt lộn tóc xanh ra sau tai, rồi với tay lấy cái bút trên bàn trang điểm – “Nhưng mình có thể ký tặng hai bạn.”

Chị ấy tưởng bọn tôi là fan hâm mộ. Và không hề biết là chị Eden đã chết. Tôi nên chữa lại sự hiểu lầm nào trước đây? Có lẽ nên bắt đầu với thông tin ít sốc hơn.

“”Ơ, bọn em đâu phải là fan hâm mộ.” - tôi nhún vai, đút hai tay vào trong túi quần. Nhưng khi thấy cái nhú mày của chị Addy, tôi mới nhận ra rằng mình đã hơi phũ khi nói như vậy. – “Ý em là... bọn em là fan của chị, thích nghe nhạc của chị. Nhưng bọn em đến đây vì việc khác.”

Chị càng nhú mày sâu hơn. Mặc dù sức Ảnh hưởng của anh Nash vẫn đang được phát huy nhưng đồ rằng tụi tôi chỉ còn chưa đầy một phút nữa, trước khi chị Addy kêu ầm lên gọi vệ sỹ, người tôi dám chắc giờ đã quay trở về vị trí canh gác ban đầu. “Vậy thì hai người cần gì?” Đôi mắt xanh nhạt đẹp đến mê hồn của chị khẽ nheo lại nhìn tôi đầy nghi hoặc, trong khi nụ cười thân thiện vẫn thường trực nở trên môi.

Tôi đánh mắt qua anh Nash cầu cứu nhưng anh ấy chỉ nhún vai ra hiệu cho tôi tiếp tục. Xét cho cùng thì chính tôi là người đã kéo anh vào vụ này mà.

“Bọn em có việc cần nói với chị” - tôi ngập ngừng nhìn về phía cái ghế sofa sang chảnh – “Chúng ta có thể ngồi xuống rồi nói chuyện được không?”

“Tại sao?” - chị thọc tay vào trong túi áo, tôi đoán là để tìm điện thoại di động – “Hai người là ai?”

“Em là Kaylee Cavanaugh, còn đây là anh Nash Hudson. Em nghĩ là hai người đã biết nhau từ trước.”

Mặt chị Addy cau lại, chống một tay lên hông. “Không hề, tôi... Khoan đã. Hudson á?” Nét mặt chị chợt giãn ra.

Anh Nash gật đầu.

“Em trai của anh Tod” - chị Addison rút tay ra khỏi túi áo, ôm lấy ngực, nhe răng cười – “Ôi, mình xin lỗi vì đã không nhận ra cậu. Từ sau buổi tang lễ hôm ấy đã không còn gặp lại cậu. Cậu khỏe chứ?”

“Ừm, mình vẫn ổn.” - anh Nash khẽ mỉm cười, nhưng là một nụ cười buồn – “Nhưng cậu thì không.”

Chị Addy khựng lại, cảnh giác luồn trở lại tay vào trong túi áo khoác. “Có chuyện gì thế?”

Trước khi tôi kịp trả lời, anh Tod bỗng từ đâu hiện ra, miệng vẫn còn thở hổn hển sau cuộc rượt đuổi vừa rồi với tay vệ sỹ. “Anh đã bỏ lỡ những gì rồi?”

“Không có gì” - anh Nash nói, có vẻ như anh ấy chỉ nghe thấy tiếng chứ không nhìn thấy anh Tod – “Tụi này vẫn chưa nói với cô ấy.”

“Nói với ai chuyện gì cơ?” - chị Addy bỗng trở nên lập cập, rút điện thoại ra, mặt sợt sệt thấy rõ – “Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

“Nói gì đi kìa” - anh Tod huých vào tay tôi. Tôi lờ mắt quay sang lờm anh và chị Addy nhìn theo ánh mắt tôi vào... không khí. Chị ấy không nhìn thấy anh Tod, và hiển nhiên không thể nghe thấy tiếng của anh – “Mau nói gì đi không cô ấy gọi người bây giờ.”

“Em biết rồi!” - tôi huých trả lại anh. Đẳng nào thì chị ấy cũng nghĩ tụi tôi bị điên rồi, đâu cần phải giả vờ là anh ấy không có ở đây – “Chị Addison, làm ơn ngồi xuống đi. Bọn em có chuyện cần nói và chuyện này nghe có hơi... kỳ lạ một chút.”

“Với tụi thế này đã quá đủ kỳ lạ rồi. Tôi nghĩ hai người nên rời khỏi đây” - chị nhích dần ra phía cửa – “Hai người đang làm tụi sợ phát khiếp lên đây này.”

“Hãy làm gì đó đi!” Anh Tod hét ầm lên, đôi mắt anh mở to đầy tuyệt vọng.

Anh Nash thở dài cái thượt, và ngay lập tức tôi đoán được điều anh sắp sửa nói ra. Nhưng đã không kịp ngăn anh lại. “OK, chuyện là thế này. Trong 5 ngày tới, cậu sẽ tự sát và tụi này tới đến thuyết phục cậu hãy từ bỏ ý định đó.”

Chị Addison chớp mắt nhìn anh Nash trân trối. Trong một thoáng, nỗi sợ hãi của chị nhường chỗ cho sự bối rối và cơn giận dữ đang trào dâng. “Ra khỏi đây ngay!”

“Gì thế, anh không thể bỏ thêm một chút Ảnh hưởng vào câu vừa rồi của mình à?” Tôi cau có trách anh Nash.

“Không được, nếu em muốn cô ấy hiểu ra vấn đề” - anh hết nhìn tôi lại quay sang nhìn anh Tod – “Đã nói là cô ấy sẽ không chịu nghe rồi mà.”

“Hai người đang nói chuyện với ai thế?” Chị Addy cao giọng hỏi.

“Anh phải hiện ra cho chị ấy thấy thôi” - tôi giục anh Tod, ý thức được rất rõ về cơn hoảng loạn đang ngập trong mắt chị Addy – “Chị ấy sẽ không chịu tin lời bọn em đâu, nhưng chị ấy sẽ không thể không tin anh.”

Anh Tod lại quay sang hỏi ý kiến cậu em trai nhưng anh Nash chỉ gật đầu, dựa một bên hông vào thành ghế. “Xem ra cũng chẳng còn cách nào khác thật.”

Anh Tod thở dài, và qua nét sửng sốt trên mặt chị Addison, tôi hiểu rằng chị ấy đã nghe thấy tiếng của anh. Một giây sau, chị nhảy dựng lên, lùi lại phía sau, tay đưa lên ôm lấy cổ họng vì quá sốc. “Không thể nào.. “

Chị ấy đã nhìn thấy anh Tod.

Chương 4

“ADDY, ĐỪNG SỢ!” Anh Tod giơ tay ra trấn an chị Addison.

“Không sợ kiểu gì” - chị tiếp tục lùi ra đằng sau, về phía bàn trang điểm – “Anh chết rồi cơ mà. Chính mắt em đã nhìn thấy anh nằm trong quan tài mà.”

Hả? Tôi quay sang chống một tay lên hông, tròn tròn mắt nhìn anh Tod. “Khoan đã, anh đã nằm trong quan tài thật đấy à?”.

“Một lúc thôi” - anh lầm bầm nói – “Mà em lạc đề rồi đấy, Kay.”

À, đúng rồi. Một ngôi sao nhạc pop không có linh hồn đang sắp sửa tự sát. Tập trung đi nào, Kaylee.

“Anh là ai?” - chị Addison sáng giọng hỏi, hai tay vịn vào bàn trang điểm để giữ thăng bằng – “Làm sao anh làm được như thế?”

Quả tình, mấy chuyện đột nhiên sống lại rồi còn bất ngờ hiện ra từ trong không khí như thế này trong giây lát đúng là khó mà tiêu hóa được thật.

“Chị Addison, anh ấy là anh Tod thật đấy. Chị cũng biết điều đó mà.” Tôi để thêm vào, hy vọng rằng tai chị ấy có đang nghe mình, dù cho hai mắt vẫn dán chặt vào anh bạn trai cũ chưa chết.

Hơi thở của chị dần chậm lại và nỗi sợ hãi trong đôi mắt màu xanh nhạt kia cũng đã dịu đi nhiều. Chị nheo mắt nhìn anh một lượt từ đầu tới chân, như thể đang phân vân không biết nên hét lên kêu cứu hay là bình tĩnh lắng nghe nốt câu chuyện của tui tui. Nói thật là nếu ở trong hoàn cảnh của chị, có lẽ tui cũng không quyết định được. Nhưng rồi đột nhiên chị đổi ý, lắc đầu quầy quậy, từ chối không muốn tin vào những gì đang diễn ra trước mắt.

“Không đâu. Anh không phải là anh ý. Không thể nào. Đây là một trò đùa đúng không? Có phải tui đang xuất hiện trong chương trình Punk'd không? Ashton, nếu anh đang có mặt ở đây thì hãy thôi đi được rồi đấy. Không hay ho chút nào đâu!” Mặt chị đỏ bừng lên tức giận, hai mắt ngân ngấn nước.

“Anh phải làm gì đó chứng minh cho chị ý tin đi.” Tôi thì thầm nói với anh Tod.

Anh thở dài và tui thầm thán phục không hiểu sao anh ấy có thể bình tĩnh như vậy. “Em biết anh mà, Addy. Bọn mình đã hẹn hò với nhau được hơn 8 tháng, hồi còn ở Hurst, trước khi em được mời đi thử vai. Năm đó em học năm thứ nhất, còn anh học năm thứ hai trung học. Em quên rồi à?”

Thay vì trả lời, chị Addy chỉ đứng khoanh tay lại trước ngực, đảo tròn mắt ngao ngán nhìn anh. “Chuyện đó thì ai chẳng biết. Tôi đã từng nhắc tới anh Tod trong một buổi phỏng vấn của mình và đám paparazi thậm chí còn theo chân tôi tới tận đám tang của anh ấy... Sự kiên nhẫn của tôi cũng chỉ có giới hạn thôi. Giờ thì mấy người hãy biến ra khỏi đây trước khi tôi gọi bảo vệ.”

Chị ấy đã từng kể về anh Tod với đám phóng viên cơ á? Không ngờ đấy. Chắc hẳn mối quan hệ giữa hai người họ phải thân lắm đây...

“Addy, em vẫn còn nhớ buổi hẹn hò đầu tiên của chúng mình chứ? Chắc em chưa kể chuyện đó với giới truyền thông đâu đúng không?”

Chị lắc đầu, lặng thinh không nói gì, nhưng hai tay vẫn giữ nguyên trước ngực.

“Anh và em, bọn mình đã lái xe tới khu phía Tây để ăn kem ở tiệm Marble Slab, sau đó còn ngồi làm mẫu cho một tay họa sỹ nghiệp dư, có cái giá vẽ dựng bên vệ đường, vẽ tranh biếm họa hai đứa. Tới giờ anh vẫn còn giữ bức tranh đó. Trên đường về nhà em bị say xe và anh đã phải dừng xe lại cho em nôn. Em vẫn nhớ chứ? Em chưa từng kể chuyện này với ai, đúng không?”

Chị ấy lại lắc đầu quày quây, hai mắt mở to đến mức không thể to hơn. “Là anh thật hả Tod?” - giọng chị lạc hẳn đi. Anh Tod gật đầu, và chị đưa tay lên che miệng, sững sốt nhìn anh – “Làm cách nào...? Không thể nào. Em thậm chí đã đến gặp anh lần cuối. Rõ ràng anh đã chết rồi cơ mà!”

“Không sai, nhưng đôi khi chết không có nghĩa là kết thúc.” - anh Nash nhẹ nhàng lên tiếng và mọi căng thẳng trong tôi lập tức giãn ra, ngay khi anh vừa cất giọng – “Anh ấy đúng là đã chết. Nhưng giờ thì không. Đại loại là như thế.”

Hai vai chị Addison giờ đã thả lỏng hơn, khuôn còn căng như vài giây trước nữa. Chị hết nhìn anh Tod lại nhìn anh Nash. “Bằng cách nào? Chuyện này thật là vô lý.” Phản ứng của chị Addy không hề giận dữ như tôi đã nghĩ. Phải công nhận là năng lực Ảnh hưởng của anh Nash có tác dụng thật.

“Có thể ở chỗ này cậu thấy chuyện đó là vô lý...” - anh Nash chỉ vào một bên thái dương – “...nhưng mình nghĩ trong lòng cậu thừa hiểu đây là sự thật. Cậu đã từng chứng kiến những thứ còn kỳ lạ hơn thế, đúng không Addy?” - anh cao giọng hỏi, đồng thời bước tới nhìn thẳng vào mắt cô bạn học cùng khóa một thời – “Cậu đã bán đi linh hồn của mình và chắc hẳn cậu đã nhìn thấy không ít những điều kì quái trong quá trình thực hiện giao dịch ấy...”

Khuôn mặt chị Addison đang từ kinh ngạc giờ đã chuyển sang sốc toàn tập, và trước khi chị ấy có thể mở miệng hỏi làm thế nào mà anh Nash biết được điều đó thì anh đã cắt ngang, nói tiếp. “Nhưng tất cả những thứ đó đều là thật và chuyện này cũng vậy. Anh Tod cũng vậy.”

Ánh mắt chị lại quay ra tìm người bạn trai cũ, và giờ đây, khi anh Nash đã làm dịu đi mọi nỗi sợ hãi cùng những băn khoăn nghi ngờ của chị, chị Addy mới đang thực sự nhìn thấy anh Tod. “Làm thế nào mà anh... tới được đây?”

Anh Tod nhún vai, nhếch miệng cười tinh nghịch. “Anh đánh lạc hướng tay vệ sỹ đang đứng gác cửa ngoài kia của em rồi vòng lại.”

Chị Addison khẽ nhíu mày, rồi từ từ nở một nụ cười tươi. “Xem ra đến cái chết cũng không thể giết chết được khiếu hài hước của anh.”

Tuy nhiên, nó cũng không bao giờ có thể hồi phục lại được hoàn toàn...

Nói xong chị Addison bật cười trước câu nói đùa vừa rồi của bản thân. “Ôi, thật không ngờ chúng ta lại có ngày này.”

“Vây là chị đã ok với mấy chuyện này rồi đúng không?” - tôi khoanh hai tay lại trước ngực – “Chị hoảng sợ xong rồi chứ?”

Chị Addy nhún vai, và chống hai tay lên hông. “Chị không dám hứa là chuyện đó sẽ không lặp lại, nhưng anh Tod quả thực vẫn còn sống sờ sờ và đang có mặt ở đây thật. Mặc dù không biết làm cách nào nhưng đây là sự thật chị không thể chối cãi.”

Tôi thấy thích chị ý rồi đấy.

“Chúng ta có thể ngồi xuống được chưa nhỉ?” Anh Tod chỉ tay về phía chiếc ghế sofa ở giữa phòng.

“Được chứ” - chị Addy ngồi xuống chiếc ghế xanh gần đó, rồi vẫy tay mời mọi người – “Nhưng chắc chỉ mấy phút nữa là mẹ em quay lại đây, và mẹ em sẽ không dễ dàng hiểu được mấy chuyện này như em đâu.”

“Hiển nhiên rồi” - anh Tod lẩm bẩm một mình. Anh ấy ngồi xuống cái ghế đối diện với chị Addy. Theo tín hiệu của anh Tod, anh Nash bước tới khóa trái cửa lại để bọn tôi biết được khi mẹ chị Addy quay lại – “Em còn nhớ em trai anh chứ?”

“Tất nhiên. Nash. Lâu lắm rồi em không gặp cậu ấy.” Chị Addy vất chân sang một bên, mỉm cười nhìn hai anh em nhà Hudson, như thể chưa hề có chuyện tui tui xông vào phòng cảnh báo cho chị ấy biết về vụ linh hồn bắt tử và vụ tự sát sắp xảy ra. Công nhận chị ấy bản lĩnh thật đấy. Nếu là tôi chắc sẽ không giữ được bình tĩnh như thế này đâu. Không lẽ đây là một trong những lợi thế của nghề diễn viên?

Bản lĩnh, cùng sự nổi tiếng và giàu sang.

“Còn em là Kaylee đúng không?”

Tôi gật đầu, mỉm cười với chị. Mọi người rất hiếm khi nhớ được tên tôi ngay trong lần gặp đầu tiên. Có lẽ bởi vì tôi quá đổi bình thường, không để lại ấn tượng gì đặc biệt. Trừ những lần tôi cất tiếng hét.

Anh Tod hắng giọng để thu hút sự tập trung của mọi người. Tôi quay ra và bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn chị Addy đầy căng thẳng. “Addy, em không thể tự sát được.” Anh đi thẳng vào vấn đề, làm cả lũ bọn tôi phải ngó ra mắt vài giây mới hiểu được anh đang nói về chuyện gì.

Chị Addison là người hiểu ra câu chuyện đầu tiên. “Em chưa bao giờ có ý định đó” - Chị nhún vai, thản nhiên trả lời. Rồi chị quay sang hỏi anh - “Làm cách nào mà anh sống lại được thế, chẳng phải anh đã chết từ hai năm trước rồi hay sao? Mẹ anh khi biết chuyện có hoảng hồn không?” Sự tò mò càng khiến cho khuôn mặt đẹp không tì vết của chị trông sống động hơn bất cứ thứ ánh đèn sân khấu nào khác.

“Chuyện đó phức tạp lắm” - anh Tod đưa tay lên vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán ra đằng sau - “Anh sẽ kể cho em nghe sau. Nhưng bây giờ anh cần em phải hứa với anh là sẽ không tự kết liễu cuộc đời mình.” - Chưa bao giờ tôi thấy anh Tod sợ hãi đến mức tột độ như vậy. Chưa bao giờ tôi thấy anh thành tâm lo lắng cho một người đến như vậy - “Anh xin em đấy.” Câu cuối cùng của anh khiến trái tim tôi thót lại. Tôi cũng không xác định được trong hai người, ai đáng thương hơn: cô ca sỹ nhạc pop không có linh hồn chỉ còn năm ngày để sống, hay là anh chàng thần chết si tình sắp sửa mất đi cô bạn gái thêm một lần nữa.

Chị Addison nhăn mặt khó chịu. “Em đã nói là không có chuyện đó rồi mà. Em vẫn còn yêu đời lắm.” Vừa nói chị vừa giang rộng cánh tay, như muốn khoe với mọi người về những gì mình đang có.

Anh Tod thở dài khó nhọc, sự lo lắng và hoài nghi hiện rõ trên nét mặt anh. Anh ấy không tin lời chị Addy! Nhưng cũng khó trách được anh, nhất là sau những thông tin nội bộ vừa nghe được từ cô Libby.

“Có thể chị ấy vẫn chưa có ý định đó thật” - tôi dựa hẳn người vào lòng anh Nash và anh vòng tay sang ôm lấy eo tôi - “Có thể lý do khiến chị ấy muốn tự sát vẫn chưa xảy ra.”

Anh Tod gật gù ra chiều đồng ý. “Ừ, cũng có thể.” - anh quay sang hỏi chị Addison - “Gần đây em có gặp phải chuyện gì không Addy? Ví dụ như là bị áp lực hay căng thẳng gì đó chẳng hạn? Mẹ em có ép em làm điều gì em không muốn không? Em có đang dùng thuốc gì không? Nghe nói mấy tháng trước...”

“Không hề” - nụ cười trên môi chị Addison vụt tắt - “Không có chuyện gì xảy ra hết, anh Tod ạ. Không có chuyện gì đặc biệt cả. Đúng là có chút áp lực thật, nhưng dù anh là ai hay anh

làm công việc gì thì áp lực vẫn là điều không thể tránh khỏi.”

Chị ấy nói cũng đúng...

“Và anh hỏi em có dùng thuốc gì không á?” - mặt chị Addison đành lại - “Không ngờ anh có thể hỏi em được câu đó đấy, anh Tod ạ, khi mà mẹ em vẫn ngày ngày phải phụ thuộc vào những viên thuốc giảm đau chết tiệt kia.”

Anh Tod thở dài, chống khuỷu tay lên trên đầu gối. Chưa bao giờ tôi thấy anh căng thẳng và lo lắng như lúc này. “Tình hình của mẹ lại xấu đi hả em?”

Chị Addy xoay xoay mấy cái vòng trên cổ tay. “Không có gì mà em không giải quyết được.”

“Em có chắc không?” Anh Tod hỏi, rõ ràng anh ấy cũng đang nghĩ tới cái điều giống như tôi. Trong nhà có người bị phụ thuộc thuốc có thể là một áp lực rất lớn. Nhất là với một người của công chúng như Addison Page, khi mà sự riêng tư là một khái niệm rất mơ hồ.

“Em đảm bảo với anh đấy” - chị mỉm cười trấn an anh - “Mọi chuyện của em vẫn đang rất ổn, anh Tod ạ. Ngoài vụ chị Eden vừa bị ngã trên sân khấu ra. Mẹ con em đang chuẩn bị vào bệnh viện thăm chị ấy đây. Ba người có muốn đi cùng không? Chắc họ sẽ không cho người lạ vào thăm đâu, nhưng em sẽ nhờ bên công ty can thiệp.”

“Chị Addison...” - tôi mở miệng nhưng rồi ngập ngừng không biết phải nói tiếp như thế nào cho phải. Trước giờ tôi chưa từng báo tin dữ cho ai bao giờ, nhưng cần phải có ai đó nói cho chị ấy biết sự thật - “Chị Eden đã chết trên sân khấu.”

Chị Addison lắc đầu quầy quầy không muốn tin. “Làm sao em biết được...?” - rồi đột nhiên như sực hiểu ra chuyện gì đó, chị lập tức quay sang nhìn hai anh em nhà Hudson - “Chuyện này có liên quan gì tới việc em sẽ... tự kết liễu đời mình không?”

Tôi quyết định nhường phần trả lời cho anh Tod, vì không dám chắc về câu hỏi này.

“Bọn anh không biết.” - cuối cùng anh ấy cũng chịu lên tiếng - “Nhưng Addy này, anh muốn em phải hứa với anh...”

Đột nhiên tôi nghe thấy có tiếng vặn cửa, và tiếng ai đó bị va đầu vào cánh cửa, vì không ngờ rằng cánh cửa đã bị khóa. “Addy ơi? Con đang làm gì thế? Mở cửa cho mẹ”.

Chị Addison vụt đứng dậy, nhanh tới nỗi đầu của tôi cũng thấy choáng váng. “Mẹ đợi con một chút” - chị lóng ngóng chà hai bàn tay vào ống quần bò - “Con đang...ở trong toa-lét”

Tôi đứng dậy, chìa tay kéo anh Nash đứng dậy theo. Không có bà mẹ bình thường nào - kể cả một người đang phụ thuộc vào thuốc giảm đau - có thể thông cảm và hiểu được điều tui tôi muốn nói với chị Addy. Nhưng anh Tod có thể tàng hình đi, còn anh Nash và tôi có thể giả vờ là fan hâm mộ.

Nếu chị Addison không cuống lên và nói dối như vừa rồi...

Chị Addy lo lắng nhìn ra cửa, nhưng trước khi chị kịp nói thêm câu gì khác, anh Tod đã chớp vội lấy tay chị. “Addy, hãy hứa với anh là dù cho có chuyện gì xảy ra thì em cũng sẽ không nghĩ tới chuyện tự sát. Hãy hứa với anh đi!”

“Em...” Chị Addison hết nhìn anh Tod lại quay ra nhìn cánh cửa, nơi mẹ chị ấy đang đập thình thình gọi cửa.

“Addison Renee Page, mở cửa cho mẹ ngay! Mũi mẹ đang bị chảy máu!”

“Cô không sao đấy chứ?” Vệ sỹ của chị vừa xoay nắm cửa vừa hỏi vọng vào.

Anh Nash kéo tôi ra chỗ bức tường phía sau, vừa là để cho đôi bạn trẻ kia có thêm không gian, vừa là muốn tránh khỏi những lời nhieếc móc khi cánh cửa ấy bật mở.

“Hãy hứa với anh đi!” - anh Tod nói rất to, nhưng tôi dám chắc là những người ngoài kia không hề nghe thấy tiếng anh nói - “Em sẽ không muốn chết mà không có linh hồn đâu. Tin anh đi.”

Hơi thở của chị Addy càng lúc càng gấp. Rõ ràng là lời răn đe vừa rồi của anh Tod đã có tác dụng. Chị lập bập nói không thành tiếng. “Làm sao mấy người biết được chuyện đó?”

“Cũng giống như cách tui anh biết về cái chết của chị Eden thôi.” - anh Tod kéo chị Addy lại gần và ghé sát môi thì thầm vào tai chị, giọng anh cũng đang chất đầy sự lo lắng không kém - “Addison, nếu em chết đi trong khi tà ma vẫn đang nắm giữ linh hồn của em, hắc sẽ tạo ra hình hài cho em ở dưới Cõi Âm và sở hữu em mãi mãi. Mãi mãi, Addy ạ. Thức ăn của hắc chính là nỗi đau đớn tột cùng của em. Hắc sẽ mổ phanh bụng em ra và để mặc cho em chảy máu như thế. Hắc sẽ moi toàn bộ ruột gan của em ra rồi quấn quanh cổ, sau đó lột từng miếng da trên cơ thể em, một cách từ từ, trong khi tất cả những gì em có thể làm chỉ là cất lên những tiếng hét quần quai, đau đớn.”

Nước mắt bắt đầu rơi lã chã trên khuôn mặt xinh đẹp của chị Addison. Toàn thân chị run rẩy bầy, tìm mọi cách đẩy anh Tod ra càng xa càng tốt. Nhưng anh ấy vẫn không chịu ngừng lại. “Hắc sẽ tra tấn và hành hạ tinh thần em bằng chính những ký ức của em. Hắc sẽ khai thác tới từng góc ngách của sự sợ hãi và những cảm giác tội lỗi tồn tại trong em. Sau đó hắc sẽ chữa lành cho em - từ trong ra ngoài - và bắt đầu lại từ đầu.”

Anh Tod nắm lấy vai chị Addy, buộc chị phải nhìn thẳng vào mặt anh, để hiểu rằng anh đang không hề nói đùa. Thấy vậy tôi vội nhảy vào giữa hai người, tìm cách tách anh Tod ra khỏi chị Addy, trong khi anh Nash kéo tôi lại. “Anh Tod, thôi đi! Anh đang làm chị ấy sợ đấy!”. Và cả tôi nữa.

Nhưng tôi biết, anh ấy cố tình làm như vậy. Anh ấy muốn làm cho chị Addy sợ để có thể giữ được mạng sống của chị. Mặc dù cả tôi và anh đều hiểu rằng cố gắng ấy của anh chỉ là vô ích. Chính anh Tod đã dạy tôi rằng không ai có thể lừa dối thần chết. Mà không phải trả giá...

“Addison!” - bác Page gào ầm lên – “Mở cửa ra mau, không mẹ sẽ bảo anh Roger phá cửa đấy.” Sợ với những gì anh Tod vừa miêu tả về tà ma và Cõi Âm thì lời hăm dọa ấy của bác Page thật chẳng thấm thía vào đâu.

“Anh nói thật đấy à?” Mặt chị Addison tái nhợt, hai tay xoắn xuýt lại với nhau, run bần bật.

Anh Tod gật đầu. “Em cần phải tìm cách phá vỡ hợp đồng đó, Addy ạ. Và lấy lại được linh hồn của mình. Trong hợp đồng có điều khoản chấm dứt hợp đồng đúng không? Luật của giới tà ma đã quy định rất rõ, hợp đồng nào cũng phải có điều khoản cho phép chấm dứt hợp đồng.”

Thì ra là vậy... Anh Tod không những đang tìm cách cứu mạng chị Addy - điều mà cả anh và tôi đều biết rõ là gần như không thể - mà còn tìm cách cứu lấy cả linh hồn của chị ấy.

Chị Addison gật đầu, nước mắt lăn dài trên má. “Chị Eden cũng đã làm chuyện đó... Liệu chị ấy... Giờ hẳn đang... sở hữu được chị ấy rồi hả anh?”

Anh Tod gật đầu, buông hai tay khỏi vai chị Addison và ôm chị vào lòng. “Bọn họ không hề nói với tụi em những chuyện đó. Về vụ tra tấn.” - chị bật khóc tức tưởi trên vai anh – “Họ chỉ nói rằng con người không cần có linh hồn, và nếu bọn em chịu bán linh hồn của mình cho họ, bọn em sẽ có được mọi thứ. Mọi thứ trên đời. Chính miệng hắn nói là bọn em không cần có linh hồn mà!”

“Đúng là cậu không cần có linh hồn vẫn tồn tại được” - anh Nash bước tới giải thích – “Hơi thở của Quỷ sẽ đảm bảo điều đó. Nhưng chừng nào linh hồn của cậu vẫn nằm trong tay của tà ma, cậu sẽ không thể đầu thai được. Cậu sẽ bị giam cầm ở dưới đó vĩnh viễn, và trở thành món đồ chơi của bất cứ kẻ nào sở hữu linh hồn của cậu.”

“Chị phải tìm cách lấy lại linh hồn của mình, chị Addison ạ.” - mặc dù không hiểu lắm về giới tà ma này nhưng chí ít tôi cũng hiểu được tầm quan trọng của các linh hồn – “Bằng... cái điều khoản chấm dứt hợp đồng kia.”

Chị Addison nắm chặt lấy tay anh Tod. “Giúp em với!” - chị nài nỉ - “Em không biết phải làm gì nữa. Anh phải giúp em. Em xin anh đấy!” - nói rồi chị quay sang nhìn anh Nash và tôi – “Cả hai người nữa, làm ơn giúp tôi với.”

Tôi cũng không biết phải nói gì lúc này, nhưng anh Tod đã lập tức gật đầu. “Tất nhiên là bọn anh sẽ giúp em rồi.”

Có điều, anh Nash hình như không đồng quan điểm với anh Tod về chuyện này. Nhưng trước khi anh ấy kịp mở miệng phản đối thì đã bị dập tắt bởi những tiếng léo xéo bên ngoài hành lang.

“OK, phá cửa đi!” Là tiếng của bác Page.

Chị Addison thấy vậy cuống cuống ngó xung quanh tìm chỗ giấu mấy người tội tôi.

“Khoan, khoan, con ra đây!” - chị hét toáng lên – “Đây..” - chị hạ giọng, kéo tay tôi ra phía sau cánh cửa để khi cửa mở ra sẽ không ai nhìn thấy tội tôi. Lúc thấy chị định xếp chỗ cho cả mình, anh Tod chỉ mỉm cười, lắc đầu từ chối.

“Anh có thể tự trốn được.” Nụ cười của anh thật gượng gạo. Chị Addy gật đầu, đưa hai tay lên quệt nước mắt.

“Đây, con ra đây mẹ ời” - chị ngần ngừ một lúc rồi quay sang thì thầm với anh Tod – “Em sẽ ở khách sạn Adolphus, dưới cái tên Lisa Hawthorne. Hãy gọi cho em vào tối mai, em sẽ xuống đón mọi người lên. Được không anh?”

Anh Tod mỉm cười, gật đầu. “Anh sẽ gọi cho em lúc 8 giờ.” Và đó là nụ cười buồn nhất của anh Tod mà tôi từng chứng kiến.

Anh nháy mắt chào tôi và anh Nash rồi vụt biến mất vào trong không khí. Chị Addy đưa một ngón tay lên ra hiệu cho chúng tôi im lặng rồi hối hả chạy ra mở cửa.

“Mẹ! Mẹ không sao chứ? Có chuyện gì thế này?” Và tôi nghe thấy những tiếng bước chân chạy loẹt quẹt về phía toa-lét. Trước mắt tôi là cái cánh cửa đang chỉ cách mũi tôi chưa đầy một phần. Anh Nash đứng bên cạnh, nắm ngón tay đan chặt lấy tay tôi.

“Làm sao mẹ biết được là cửa của con bị khóa” - mẹ chị ấy gắt lên – “Addy, sao mặt con đỏ như quả cà chua thế này. Con vừa khóc đấy à?”

“Tại con lo cho chị Eden quá ý mà. Mẹ lau mũi đi rồi mẹ con mình đi thôi.” - chị ngó đầu ra ngoài cửa gọi với ra – “Anh Roger, lấy giùm tôi một miếng gạc hay một cái khăn ướt nhé.”

“Chờ tôi một lát, cô Page.” - tiếng viên vệ sỹ vang lên, tiếp đó là tiếng bước chân nặng nề rời khỏi vị trí canh gác. Chị Addy vội chạy tới mở cửa cho chúng tôi chuẩn ra.

Tôi vẫn kịp quay lại cười với chị ấy một cái trước khi bị anh Nash kéo tuột đi.

Chúng tôi đi rất nhanh qua các dãy hành lang rộng lớn, qua sân vận động giờ đã vắng tanh không một bóng người, và đi thẳng ra bãi đỗ xe. Anh Tod đang đứng dựa lưng vào chiếc ô tô của mẹ anh, đợi anh Nash và tôi.

Vừa nhìn thấy mặt ông anh trai, mặt anh Nash lập tức đanh lại, trong khi anh Tod cũng đang giơ hai tay lên cầu hòa, trước cả khi tôi nghe thấy tiếng anh. “Trong hoàn cảnh ấy anh đâu còn sự lựa chọn nào khác?”, trước cả khi một trong hai chúng tôi lên tiếng.

“Đó là việc của anh!” - anh Nash gạt anh Tod sang một bên, định mở cửa cho tôi nhưng ngay khi tay anh vừa chạm vào người anh Tod, đột nhiên anh ta tàng hình đi làm anh Nash loang choạng, bổ nhào ra phía trước, vai đập vào thành xe - “Anh muốn hứa hươu hứa vượn gì thì tùy. Ngoài trừ việc hứa giúp cô ấy lấy lại linh hồn.”

Anh mở cửa xe cho tôi và chờ cho tôi yên vị trong xe xong rồi mới đóng cửa lại. “Giờ anh định làm thế nào đây?” - anh Nash quát tháo ầm lên - “Lang thang vất vưởng xuống Cõi Âm tìm một tà ma bất kỳ hỏi xem hắc có sở hữu linh hồn của một ngôi sao nhạc pop trên dương thế không à? Và kể cả nếu có tìm thấy được đi chăng nữa, anh nghĩ những kẻ với trái tim đã mục nát thối rữa ấy sẽ chịu ngoan ngoãn trả lại linh hồn của Addy cho anh chắc?”

Anh Nash chui vào trong xe, giận dữ đóng rầm cửa lại, bỏ mặc anh Tod đứng bơ vơ một mình giữa bãi đỗ xe tối thui. Anh nổ máy và gạt cần số, cho xe chạy thẳng ra cửa, về xe cầm sẵn trên tay.

Ngay khi chúng tôi vừa rẽ ra khỏi bãi, đột nhiên tôi nhìn thấy có cái gì đó trong gương chiếu hậu. Tôi quay người nhìn ra đằng sau và thấy anh Tod đang chau mày nhìn lại. “Anh đừng có làm như thế!” - tôi rít lên, đây có lẽ là lần thứ 1001 tôi nói câu đó, kể từ khi gặp anh - “Người bình thường không ai lên xe của người khác khi xe đang chạy cả.”

Anh Nash trừng mắt nhìn qua gương. “Nhân thể anh ở đây, em cũng nói luôn. Và em sẽ chỉ nói một lần này thôi - chúng ta sẽ không đi tìm linh hồn của Addison Page. Đó không phải là trách nhiệm của chúng ta. Hơn nữa cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Và điều quan trọng nhất là, việc đó cực kỳ nguy hiểm.”

“Được thôi.” Anh Tod nói qua kẽ răng. Không hiểu anh ấy đang dối hay đang tức giận nữa. Cũng có thể là cả hai.

“Hả?” Tranh thủ lúc dừng đèn đỏ anh Nash quay ngoắt ra đằng sau, bối rối nhìn ông anh trai. Rõ ràng anh ấy đang chờ đợi một cuộc tranh cãi từ phía anh Tod. Và tôi cũng vậy.

“Anh nói được thôi. Đây là vấn đề của anh, không phải của hai đứa. Anh sẽ tự làm.”

“Đó cũng không phải là vấn đề của anh” - anh Nash khẳng định giữ vững quan điểm của mình. Tôi quay ngang hẳn người ra để có thể theo dõi được cả hai anh em bọn họ - “Cô ấy đã tự nguyện bán linh hồn của mình để đổi lấy tiền bạc và sự nổi tiếng. Hợp đồng trao đổi đó chịu sự ràng buộc của pháp lý, đồng nghĩa với việc các điều khoản chấm dứt hợp đồng cũng được pháp luật bảo vệ. Anh cứ để cho cô ấy tự tìm lại linh hồn của mình.” Ngay khi đèn giao thông vừa chuyển sang màu xanh, anh Nash lập tức rẽ ga phóng vút đi. Tiếng bánh xe như muốn cào cháy mặt đường.

“Khi ấy Addy không hề biết bản thân mình đã làm gì, Nash ạ, và ngay cả đến lúc này cũng vậy.” - anh Tod nhào người ra phía trước, nhìn vào gương chiếu hậu - “Cô ấy không hề ý thức được về các quyền của mình ở Cõi Âm, hơn nữa một mình cô ấy cũng không thể tự mò tới đó được. Điều khoản chấm dứt hợp đồng sẽ không có nghĩa lý gì khi mà hai bên không thể gặp nhau để thực hiện. Em thừa biết điều đó mà.”

“Khoan đã..,” - tôi đưa tay nói lỏng dây an toàn ra, có cảm giác như vừa bị ai đó thụi cho một quả vào bụng - “Chị ấy thực sự không thể tự làm chuyện đó hả anh?”

Anh Tod lắc đầu. “Không.”

Tôi thở dài, ngồi thụp xuống ghế.

Chỉ cần nhìn thoáng qua thôi anh Nash đã kịp hiểu phản ứng vừa rồi của tôi có nghĩa là gì. “Không được đâu, Kaylee. Chúng ta không thể. Chúng ta có thể sẽ phải trả giá bằng chính mạng sống của mình đấy.”

“Em biết chứ” - tôi nhắm chặt mắt lại, ngửa đầu ra thành ghế - “Em hiểu chứ.”

“Không được là không được!” - hai tay anh Nash nắm chặt lấy vô lăng đến từa cả mồ hôi ra, quai hàm anh bạnh lại.

“Anh Nash, chúng ta phải thử xem sao. Em cần phải thử, dù muốn hay không.” - tôi quay sang nhìn anh van lơn, cố tìm lời giải thích sao cho anh ấy hiểu - “Em đã không thể cứu được những linh hồn mà bác Val bán đi. Chị Heidi, Alyson, Meredith và Julie sẽ phải chịu sự hành hạ và tra tấn mãi mãi chỉ vì em không thể cứu được họ.” Nước mắt tôi bắt đầu ứa ra.

“Kaylee, đó không phải là lỗi của em...”

“Em biết, nhưng em nghĩ là em có thể giúp được chị Addison anh Nash ạ. Em có thể ngăn chặn không để cho điều tương tự xảy ra với chị ấy.” - thú thật là tôi cũng không biết phải làm như thế nào, nhưng anh Tod sẽ không nhận lời giúp đỡ nếu quả thực không có cách, đúng không? - “Em cần phải làm việc này.”

Giờ thì tay anh Nash nghiến chặt lấy cái vô lăng như muốn bẻ gãy nó ra làm đôi. Và rồi anh thở ra một hơi thật dài, thả lỏng hai cánh tay. Anh ấy đã quyết định xong. Tôi chỉ biết nín thở chờ đợi. “Thôi được. Nếu em muốn tham gia thì anh cũng sẽ tham gia” - anh nhìn vào gương chiếu hậu, trừng mắt nói với anh Tod – “Nhưng em tham gia là vì Kaylee, chứ không phải vì anh hay vì cô công chúa nhạc pop ngu ngốc của anh.” Cái cách anh nhìn tôi sau đó vừa có chút thất vọng, vừa có chút giận dỗi, lại vừa có chút đáng yêu. Ánh mắt ấy khiến lòng tôi bỗng chộn rộn đầy bất an. Một nỗi lo sợ dâng trào trong tôi.

Vì tôi, anh Nash sẵn sàng tham gia vào một việc mà anh ấy đã biết trước là sẽ rất nguy hiểm. Trong khi sự thật là bản thân tôi còn chẳng biết mình đang làm cái gì.

Ôi, tôi đã kéo hai đứa vào chuyện gì thế này?

Chương 5

“OK, KAYLEE, TẬP TRUNG NÀO...” Cô Harmony Hudson, mẹ của anh Nash, nhào người ra trên cái ghế sofa màu ô-liu đã bạc màu, chăm chú nhìn tôi. Cô mặc quần bò và áo thun cao cổ, mái tóc vàng được buộc túm gọn lại đằng sau. Cô Harmony là bà mẹ quyền rũ nhất quả đất. Nếu như tháng trước tôi không chứng kiến tận mắt cảnh cô ấy thổi nến sinh nhật, có lẽ tôi vẫn cứ tưởng cô mới chỉ độ 30 tuổi là cùng.

Một chiếc bánh sinh nhật với 82 ngọn nến.

“Cháu hãy nhắm mắt lại và nghĩ về lần gần đây nhất” - cô nói, và tôi làm theo. Mùi bánh brownie thơm phức, tràn ngập trong không khí ấm áp – “khi cháu biết ai đó sắp phải chết.”

Và đó cũng là lúc tôi đánh mất đi động lực của mình. Tôi không muốn phải nghĩ về cái lần ấy. Nó đã khiến tôi gặp ác mộng hàng đêm trong suốt một thời gian dài.

Đôi mắt màu xanh nhạt của cô Harmony - một bản sao không lẫn vào đâu được của anh Tod - nheo lại nhìn tôi. “Sao thế Kaylee?”

Tôi nhìn chằm chằm xuống sàn gỗ chẳng chịt các vết xước trong phòng khách. “Lần cuối cùng ấy là xảy ra... với chị Sophie và bác Val...”

“À...” Ánh mắt cô Harmony đầy thông cảm. Cô cũng có mặt ở đó khi ả thần chết nổi loạn kia giết chết chị họ của tôi và định bắt đi linh hồn của chị ấy. Cô cũng đã có mặt ở đó khi bác dẫu tôi tình nguyện đổi mạng sống của mình cho chị Sophie - một hành động dũng cảm, đầy vị tha vào phút chót. Có điều, sự hy sinh đó vẫn không thấm vào đâu so với lỗi lầm khủng khiếp mà bác ấy đã gây ra.

Nhất là sau khi biết rằng các linh hồn đã bị bác bán cho mục Belphegore ấy sẽ mãi mãi phải chịu sự hành hạ và tra tấn dưới Cõi Âm, cùng với linh hồn của chính bản thân bác. Giờ tôi càng nghiêng hơn về trường phái cho rằng bác Val đáng bị chịu sự trừng phạt ấy.

Cô Harmony im lặng quan sát các cung bậc tình cảm vừa thoáng qua trên mặt tôi, và như mọi lần, cô không chỉ trích hay phán xét. Và đó cũng là lý do tại sao tôi quý cô Harmony. Chưa kể lần nào đến học làm-bean-sidhe cùng với cô, tôi cũng được ăn bánh cô làm thỏa thích. “OK, vậy thì cháu hãy chọn một thời điểm khác đi. Một thời điểm dự báo bất kỳ. Cái nào mà ít gây đau đớn cho cháu nhất ý.”

Thú thực là tất cả những lần ấy đều gây cho tôi những nỗi đau đớn như nhau. Tôi chỉ mới phát hiện ra mình là một bean sidhe được sáu tuần và cứ mỗi khi có dự cảm về một cái chết sắp xảy ra, tôi lại trở nên hoảng loạn đến điên loạn. Tôi không sao kiểm soát được tiếng khóc của mình.

Vì thế mới cần có những buổi học như thế này.

“Vâng ạ.” Tôi nhắm mắt lại, ngả người ra sau ghế, nghĩ về lần dự cảm mà có lẽ cả đời này tôi cũng không thể quên được - ngoài cái dự cảm mới đây nhất về chị Sophie.

Emma.

Phải tận mắt chứng kiến cái chết của cô bạn thân nhất đã đủ khủng khiếp rồi, nhưng sẽ còn đáng sợ hơn khi biết trước được điều đó. Tôi đã nhìn thấy bóng tối của sự chết chóc bao trùm lấy Emma trong suốt hai phút, trước khi cậu ấy đổ sụp xuống sàn nhà, vây quanh bởi hàng trăm học sinh và phụ huynh đang có mặt ở đó để tiễn đưa linh hồn của một học sinh xấu số khác.

Tôi chọn cái chết của Emma để thực hành bởi vì đó là một cái kết có hậu.

Không, nói chính xác hơn đó là một cái kết vừa ngọt ngào vừa cay đắng, nhưng vẫn còn đỡ hơn những cái kết đầy bi thảm khác mà tôi từng chứng kiến. Tôi đã níu giữ linh hồn của Emma lại bằng tiếng khóc của mình, không để cho ả thần chết cướp đi, trong khi anh Nash hướng linh hồn ấy trở lại với thân xác của Emma. Và Emma đã sống.

Nhưng một người khác đã phải chết thay cho Emma. Đó là cái giá phải trả khi tôi quyết định cứu sống Emma. Và tôi biết mặc cảm tội lỗi này sẽ còn đeo đẳng theo tôi cho đến hết cuộc đời, nhưng nếu phải lựa chọn một lần nữa tôi sẽ vẫn chọn Emma. Tôi không thể đứng yên nhìn cô bạn thân nhất đời của mình gục ngã khi quỹ thời gian của cậu ấy chưa cạn kiệt, không cần biết ai sẽ là người thế chỗ.

Và hai tháng sau cái ngày định mệnh ấy, tôi đang ngồi trong phòng khách nhà anh Nash, cùng với mẹ anh ý, nhớ lại về cái chết của cô bạn thân.

Trong phòng thể dục, Emma đang đi trước đó vài bước. Xung quanh là những tiếng xì xào bàn tán. Anh Nash đi sát bên cạnh tôi. Và rồi bóng tối ấy xuất hiện.

Mái tóc vàng óng ả của Emma bị nhuộm bẩn bởi một vệt đen mờ ảo, giống như ai đó vừa té vết màu nước của trẻ con vào. Chúng luồn xuống quần áo, cánh tay và bao phủ lấy khắp người Emma, cùng lúc đó, tiếng thét cuộn cuộn dâng trào trong tôi. Nó cào cào cổ họng tôi, cắn xé da thịt tôi khi tôi ngậm chặt mồm lại không cho nó thoát ra.

Có điều, nó không chỉ đơn thuần là một ký ức, nó đang thực sự xảy ra với tôi.

Tiếng thét ấy lại đang trỗi dậy trong tôi và cổ họng tôi bỗng nhiên nghẹn lại. Bỗng rất. Trầy xước từ trong ra ngoài.

Tôi choàng mở mắt trong nỗi kinh hoàng tột độ, và thấy cô Harmony vẫn đang bình thản

quan sát mình. Cô mỉm cười. “Cháu đã làm được rồi đấy!” - mắt cô sáng bừng lên đầy tự hào - “OK, giờ chuyển sang phần khó hơn nhé.”

Lại còn khó hơn á?

Tôi không thể mở miệng hỏi cô câu đó bởi một khi tiếng khóc được cất lên, cổ họng của các nữ thần báo tử sẽ không thể dùng vào việc gì khác nữa, cho tới khi tiếng hét ấy thoát ra hoặc bị nuốt lại vào trong. Tôi không thể nuốt nó lại vào trong mà không có sự giúp đỡ của anh Nash nhưng cũng không muốn để cho nó thoát ra. Không một lần nào nữa, nếu có thể.

Bài học ngày hôm nay là giúp tôi kiểm soát được tiếng khóc của mình. Để tôi có thể chủ động điều khiển được nó, chứ không phải điều ngược lại. Vì thế tôi gật đầu, ra hiệu với cô Harmony rằng tôi đã sẵn sàng cho phần thử thách khó hơn.

“Tốt. Cô muốn cháu hãy giữ lấy nó thật chặt. Rồi từ từ nhả ra từng chút từng chút một, giống như đang thoát qua một vết rò ý, mà không thực sự phải mở miệng. Hãy giảm âm lượng xuống thật thấp, làm sao chỉ đủ nghe thôi là được.”

Mục đích của kỹ năng này là để tôi có thể nhìn và nghe thấy được thế giới của Cõi Âm thông qua tiếng khóc của chính mình, mà không quá gây chú ý với những người xung quanh. Như kiểu tiếng hét đình tai nhức óc mấy lần trước của tôi. Nhưng nói bao giờ chẳng dễ hơn làm, nhất là khi tôi chưa có nhiều thời gian thực hành cho lắm. Rõ ràng là việc giữ chặt nó trong miệng với việc nhả ra từ từ là hai kỹ thuật hoàn toàn khác nhau.

Nhưng tôi vẫn phải thử.

Môi mím chặt, tôi khẽ mở he hé cổ họng của mình ra, thả lỏng hai bên quai hàm. Và đó cũng là lúc mọi thứ như bị tuột dốc không phanh. Thay vì để cho âm thanh thoát ra từ từ như lời cô Harmony dặn, toàn bộ tiếng khóc lập tức xô đẩy nhau ùa ra khỏi cổ họng tôi như một dòng lũ cuốn, và miệng tôi bật mở phẳng ra lúc nào không hay.

Tiếng hét của tôi vang vọng khắp phòng. Khắp toàn bộ căn nhà. Toàn thân tôi dúm dỏ trước chính tiếng hét của mình, một thứ âm sắc mà người thường không bao giờ có được. Đầu tôi như muốn nổ tung, bộ não rung bần bật trong hộp sọ.

Tôi nhắm chặt mắt lại. Tôi không thể làm được!

Một bàn tay mềm mại, lạnh lạnh chạm vào cánh tay tôi và tôi lại mở mắt ra. Cô Harmony đang nói chuyện với tôi. Mọi thứ trong căn phòng xung quanh cô giờ chỉ còn là những khối màu sắc không rõ nét. Khuôn mặt xinh đẹp của cô như biến dạng trước tiếng hét giống như những miếng kim loại sắc nhọn đang phóng thẳng vào màng nhĩ của cô. Với các bean sidhe nam, tiếng khóc của các bean sidhe nữ luôn là những khúc hát linh hồn đẹp đẽ, rung động lòng người. Họ say mê tiếng hát ấy và gần như bị quyến rũ bởi chúng.

Trong khi các bean sidhe nữ lại nghe thấy chúng đúng như bản chất thực. Loài người cũng vậy. Đó là một thứ âm thanh đủ to để làm chói tai và đủ sắc để làm vỡ vụn không chỉ thủy tinh mà cả tinh thần của những con người tinh tảo nhất.

Cô Harmony liếc nhìn về phía cửa sổ phòng khách, đang rung bần bật trên tường. Và vì chúng tôi thuộc cùng một giới tính và giống loài - mặc dù tôi vẫn chưa thực sự linh hội được cơ chế hoạt động của các bean sidhe nữ - nên tôi vẫn có thể nghe thấy giọng cô qua tiếng thét của mình, nhưng nghe nó giống như tôi đang nói với bản thân mình hơn.

Bình tĩnh. Hít vào thật sâu. Ngậm chặt miệng lại...

Tôi cắn chặt miệng lại, chặn không cho âm thanh kia thoát ra khỏi cổ họng, nhưng cũng không vì thế mà làm cho nó biến mất đi được. Nó tiếp tục quần đảo trong miệng tôi đập âm âm vào răng tôi, tạo thành những câu ú ớ không rõ tiếng. Nhưng tôi đã nghe thấy giọng cô Harmony bình thường trở lại.

“Thở thật sâu đi nào Kaylee” - cô vỗ về vuốt dọc theo cánh tay tôi - “Hãy nhắm mắt lại và hút hết chúng vào bên trong. Chỉ để chừa lại một chút xíu thôi.”

Tôi nhắm mắt lại, một việc tưởng chừng như rất đơn giản nhưng đòi hỏi một sự dũng cảm phi thường, bởi vì điều đó đồng nghĩa với việc tôi không còn nhìn thấy cô Harmony nữa, trở lại một mình đối mặt với bóng tối. Với tiếng thét đầy ai oán. Với ký ức kinh hoàng về cái chết của Emma, mặc dù vẫn biết nó chỉ là tạm thời.

Nhưng tôi vẫn làm theo lời cô.

“OK. Giờ hãy kéo chúng lại. Thật sâu vào trong cơ thể cháu. Hãy tưởng tượng cháu đang nuốt ngược trở lại tiếng khóc của mình, ép nó trôi xuống cổ họng, vào tận trong tim. Ở đó cháu có thể thả nó ra. Để mặc cho nó nhảy loạn xạ trong đó. Trái tim của con người thường mong manh dễ vỡ bởi các mạch máu của họ quá nhỏ và mảnh mai. Nhưng trái tim của các bean sidhe thì khác. Chúng đều được bọc sắt. Phải như thế chúng ta mới tồn tại được.”

Tôi hình dung ra trái tim bọc sắt của mình. Hai tay thả lỏng trên đùi, tôi lắng nghe tiếng khóc của mình đang trôi dần xuống cổ họng, một cách chậm rãi và đau đớn. Tôi ép bản thân nuốt thứ âm thanh không hài hòa ấy vào sâu bên trong cơ thể mình.

Một cảm giác rất kỳ quái, giống như đang nuốt phải khói bay lảng vảng đâu đó, nhưng là một làn khói sắc nhọn và tua tủa gai.

Sau khi đã nuốt hết, chỉ còn chừa lại một phần rất nhỏ, giống như sợi chỉ, tôi nhovn miệng tự mỉm cười với mình. Âm thanh phát ra từ miệng tôi lúc này chỉ còn là một dải âm thanh nhỏ xíu, mà nếu không tập trung sẽ không thể nghe thấy được. Sự bình yên đã trở lại trong tôi. Tôi đã làm được. Tôi đã triệu tập được tiếng khóc của mình khi cần và thu hồi nó lại một cách chủ

động.

Tôi mở mắt ra, toe toét nhìn cô Harmony. Nhưng nụ cười ấy đã nhanh chóng tắt lịm trước những gì đang diễn ra trước mắt tôi.

Cô Harmony đang mỉm cười lại với tôi. Vẫn là đôi mắt ấy, lúm đồng tiền ấy nhưng tất cả đã chuyển sang một màu xám xịt. Mọi thứ trong căn phòng này. Có vẻ như khi tôi đang mài học cách điều chỉnh tiếng khóc của mình, một bức màn sương mờ đục đã được buông xuống từ lúc nào không hay.

Bức màn sương của Cõi Âm. Bức màn ngăn cách giữa thế giới của chúng tôi và thế giới của Cõi Âm.

Tiếng khóc của một bean sidhe nữ cho phép cô ta - và các bean sidhe nghe được tiếng khóc đó - nhìn xuyên qua màn sương đó, xâm nhập sâu hơn cả hai chiều vào hai thế giới đối nghịch này. Thậm chí còn có thể đi xuyên từ đầu bên này sang đầu bên kia.

Tôi bàng hoàng quay đầu lại, mắt mở to kinh hãi. Đúng là tôi muốn biết về thế giới Cõi Âm thật nhưng tôi không hề có ý định đặt chân tới đó!

“Kaylee ơi? Không sao đâu. Đừng sợ. Cháu có nhìn thấy nó không?” Giọng cô Harmony nhẹ nhàng và ấm áp giống y như anh Nash vậy, có điều nó không hề có một chút năng lực Ảnh hưởng nào của anh Nash cả. Năng lực của cô Harmony và tôi giống nhau. Trong khi tiếng nói của anh Nash có thể xoa dịu và trấn an con người và bean sidhe, thì tiếng nói của hai cô cháu tôi triệu tập được bóng tối, nỗi đau đớn và những cái chết được báo trước.

Anh Nash và tôi giống như hai mặt của một đồng xu kỳ dị, và tôi không hề muốn cất tiếng khóc khi không có anh ở bên cạnh.

Tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực, càng lúc càng nhanh. Tôi xoa xoa hai bàn tay giò đã ướt nhẹp xuống ghế vừa là để lau mồ hôi nhưng cũng vừa là để tìm một điểm tựa, để có thể bám trụ lại cái thế giới mà tôi đang là một phần của nó.

“Kaylee, nhìn cô này!” - cô Harmony lay lay cánh tay tôi, nhào người ra trước mặt tôi - “Chuyện đó là rất bình thường. Cô vẫn đang ở bên cạnh cháu đây. Đừng sợ, mọi chuyện rồi sẽ ổn.”

Không-không-không-không-không! Nhưng tôi không thể mở miệng nói với cô những lời đó, khi mà sợi âm thanh cuối cùng vẫn còn đang lơ lửng trên đầu môi tôi. Tôi chỉ có thể giương mắt kinh hãi nhìn chằm chằm về phía bức màn sương, trông giống như một lớp bụi siêu mịn, đang bao phủ lấy toàn bộ căn nhà của anh Nash. Chúng bay lá lướt trong không khí, làm tối sầm thế giới của tôi, tầm nhìn của tôi, và trái tim của tôi.

Hơi thở của tôi càng lúc càng gấp gáp. Tôi đã quá rõ cái quy trình này. Đầu tiên là màn sương, kế đó sẽ là các loài sinh vật dị dạng, gớm ghiếc. Trước đây tôi đã từng thấy chúng. Đó là những loài vật có quá nhiều hoặc quá ít chân tay, với các khớp xương bị uốn cong một cách bất thường. Một số thậm chí còn có cả đuôi. Trong khi một số khác lại chẳng có đầu. Nhưng kinh khủng nhất có lẽ là loài không có mắt, bởi vì tôi biết rõ là chúng đang nhìn mình. Chỉ là không biết bằng cách nào thôi...

Nhưng đợi mãi vẫn chẳng thấy có con nào xuất hiện. Cô Harmony và tôi đang chỉ có một mình trong căn nhà của cô ở thế giới loài người và không hiểu vì lý do nào đó chúng tôi cũng đang chỉ có một mình trong thế giới Cõi Âm.

Nhận ra được điều đó khiến lòng tôi bỗng thấy bình yên trở lại. Sự căng thẳng trong tôi dịu đi và tiếng khóc của tôi cũng theo đó mà nhạt dần. Nỗi đau về cái chết của Emma tan biến vào trong ký ức của tôi, để dành cho lần sử dụng tiếp theo. Nhưng nếu được, tôi rất mong có thể vĩnh viễn quên được đoạn ký ức đau buồn ấy của cuộc đời mình.

Màn sương xám từ từ biến mất, trước mắt tôi, khuôn mặt xinh đẹp của cô Harmony hiện ra trông hồng hào hơn bao giờ hết, đôi mắt cô dường như xanh hơn, mái tóc cô dường như vàng hơn, trái ngược hẳn với cái màu xám xịt bao quanh lấy cô vài giây trước. “Cháu vẫn ổn chứ?” Cô lo lắng nhìn tôi.

“Vâng. Cháu xin lỗi” - tôi đưa tay ôm lấy mặt - “Mặc dù đã lường trước được chuyện sẽ xảy ra nhưng nó vẫn khiến cháu sợ phát khiếp cô ạ. Cháu nghĩ cháu sẽ không bao giờ quen được với chuyện này mất.”

“Từ từ rồi cháu sẽ quen thôi.” - cô Harmony đứng dậy, ra dấu cho tôi đi theo cô vào trong bếp - “Cứ thực hành nhiều vào sẽ quen.”

Và đó chính là điều tôi lo sợ.

Cô Harmony chỉ tay về phía cái bàn tròn ở giữa phòng và tôi ngoan ngoãn kéo ghế ngồi xuống, trong khi cô cúi húi bên cái lò nướng. Đồng hồ báo còn 38 giây nữa là mẻ bánh mới của cô có thể xuất xưởng. Tôi vẫn không tài nào lý giải được làm cách nào mà cô Harmony có thể căn giờ chuẩn đến như vậy. Các buổi học của cô và tôi luôn kết thúc vừa vặn với khi bánh chín, không sớm hơn cũng không muộn hơn.

Chẳng bù cho tôi, nướng mẻ nào là cháy mẻ đấy.

“Trong tủ lạnh có soda đấy.” Cô đeo găng tay vào chuẩn bị mở lò nướng.

“Cô có sữa tươi không ạ?” Tôi vẫn thích ăn bánh sô-cô-la với sữa hơn.

“Ngăn trên cùng.” Cô rút khay bánh brownie nóng hổi thơm ngào ngạt ra khỏi lò và đặt lên

trên bệ bếp cho nguội, trong khi tôi đứng dậy mở tủ lạnh lấy sữa rót vào hai cái cốc.

“Cô nói cho cháu biết tại sao cháu cần phải học mấy thứ đó đi.” Tôi nhấp một ngụm sữa, đột nhiên cảm thấy hạnh phúc và biết ơn vô cùng khi vẫn được ngồi uống sữa và ăn bánh như thế này, như một người bình thường, trong một thế giới bình thường.

Cô Harmony mỉm cười nhìn tôi đầy thông cảm, quay ra cất hộp sữa lên giá rồi đóng cửa tủ lại. “Mục đích chính là để giúp cháu kiểm soát được tiếng khóc của mình. Nếu cháu có thể điều khiển nó một cách chủ động, cháu sẽ tránh được cảnh đứng gào thét giữa đám đông mà không sao dừng lại được.”

Bởi vì con người thường có xu hướng nhốt những cô gái không kiểm soát được tiếng hét của mình. Riêng điều này thì tôi biết rất rõ.

“Ngoài chuyện đó ra, cháu cũng nên học cách làm thế nào để nhìn vào thế giới của Cõi Âm, khi cần. Nhưng cô khuyên cháu không nên thử làm điều đó, trừ phi bị bắt buộc. Người Cõi Âm càng ít chú ý tới cháu, cuộc sống của cháu sẽ càng dễ thở hơn.”

Rõ ràng chuyện đó thì tôi không có gì phải bàn cãi. Nhưng có một điều tôi khá tò mò...

“Thế... tại sao chỉ có mình hai cô cháu mình thôi ạ?”

“Lúc cháu đang cất tiếng khóc ỷ hả?” - cô Harmony kéo ghế ngồi xuống đối diện với tôi - “Thứ nhất, cô cháu ta không thực sự có mặt ở đó. Chúng ta chỉ là đang nhìn từ xa thôi. Giống như khi cháu đi xem gấu trong sở thú qua một lớp kính dày cộp ý. Cháu có thể nhìn thấy chúng và chúng có thể nhìn thấy cháu nhưng không bên nào được phép vượt qua cái rào chắn.”

“Vậy là người của Cõi Âm cũng nhìn thấy chúng ta ạ?”

“Ừ, nếu chúng có mặt ở đó.” Cô cúi xuống nhấp ngụm sữa.

“Nhưng sao lúc này cháu chẳng thấy ai ạ?”

“Bởi vì đây là tư gia riêng. Chỉ có các tòa nhà lớn, những chỗ công cộng đông người mới có đường liên thông giữa hai thế giới.”

“Kiểu như trường học ý ạ?” - tôi chợt nhớ tới các sinh vật kỳ dị tôi từng nhìn thấy khi ghé mắt nhìn vào thế giới của Cõi Âm từ phòng thể dục, hôm Emma bị chết - “Hay trung tâm mua sắm?” Đó là những ký ức tôi không bao giờ muốn nhớ tới...

“Ừ. Trường học, văn phòng, bảo tàng, sân vận động... Những nơi thường xuyên có đông

người tụ tập.”

Tôi nhú mày, hóp thêm một ngụm sữa nữa. Một nỗi lo lắng mới vừa nảy ra trong tôi. “Làm thế nào để cháu đến được đó ạ?”

“Hãy bỏ ngay ý nghĩ đó đi, Kaylee” - đôi mắt xanh biếc của cô Harmony đột nhiên tối sầm lại, như thể bầu trời vừa bị mây che phủ. Các vòng xoáy trong mắt cô không hề chuyển động, bởi cô đã có hơn 80 năm kinh nghiệm che giấu cảm xúc của mình. Nhưng tôi biết, cô đang lo lắng cho tôi - “Cháu không có việc gì ở Cõi Âm cả.”

Hy vọng là cô nói đúng.

“Cháu biết chứ” - tôi cười trấn an cô - “Cháu chỉ muốn hỏi cho chắc, xem có khi nào trong lúc đang thực hành cháu có thể sẽ bị cuốn trôi đến đó hay không thôi.”

Xem ra lời giải thích vừa rồi của tôi đã phần nào khiến cô bình tâm trở lại, nét mặt cô giãn ra. “Sẽ không có chuyện đó đâu. Sự khác biệt giữa việc nhìn qua lớp kính và bước chân qua nó chỉ là ở lòng quyết tâm mà thôi. Cháu cần phải thực sự muốn tới đó để có mặt ở đó.”

“Thế thôi ạ?” - mặt tôi ngẩn tẩn lại, trong khi cô Harmony đứng dậy lúi húi mở ngăn kéo tìm cái gì đó - “Chỉ cần hạ quyết tâm là sẽ tới được đó ạ?” Làm gì có chuyện dễ dàng như thế được. Mấy chuyện này đúng là càng lúc càng kỳ quái.

“Ừ... À, và còn cần cả khúc hát linh hồn nữa.”

Tôi nhấp thêm một ngụm sữa nữa rồi để dành chỗ còn lại để lát chấm với bánh brownie.

Cô Harmony rút ra từ trong ngăn kéo một con dao cán dài và thoăn thoắt chia bánh thành từng miếng nhỏ, vuông vức.

“Cô Harmony ơ?”

“Ơ?” Cô cẩn thận xếp từng miếng bánh vào một chiếc đĩa giấy nhỏ. Cô Harmony thích nướng bánh nhưng lại rất ghét rửa bát.

“Làm thế nào để một người có thể sống mà không có linh hồn?”

“Hả?” - cô Hannony bàng hoàng khựng người lại - “Tại sao cháu lại...? Chuyện gì đã xảy ra thế Kaylee?” Cô nheo mắt nhìn tôi đầy nghi ngờ và tôi cảm thấy có lỗi khi khiến cô phải lo lắng như vậy.

Tôi quyết định kể cho cô nghe sự thật. Hay nói đúng hơn là một phần của sự thật. “Tối qua, anh Nash và cháu đi xem concert của chị Eden ở Dallas, cô nhớ không ạ?”

“Ừ. Rồi sao?” Sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt của cô Harmony. Cô xếp những miếng bánh còn lại lên một chiếc đĩa giấy thứ hai rồi bê chúng đặt lên bàn, mà không có thìa đĩa gì kèm theo. Gia đình nhà Hudson ăn bánh brownie theo đúng kiểu truyền thống - ăn bằng tay. Bác dâu tôi nếu còn sống chắc chắn sẽ nhảy dựng lên khi biết tôi dùng tay bốc bánh ăn. Nhưng tôi lại thấy ăn như thế mới ngon.

“Sáng nay cô có nghe TV đưa tin.” - cô ngồi lại xuống ghế, đẩy đĩa bánh ra trước mặt tôi - “Cháu muốn nói là Eden đã chết mà không có linh hồn sao?”

Tôi gật đầu, nhồm nhoàm nhai nốt miếng bánh thơm phức trong miệng, trước khi trả lời cô. “Điều lạ là chị ấy gục chết ngay trên sân khấu nhưng cháu vẫn tưởng là chị ấy chỉ bị ngất thôi vì chẳng hề thấy có linh cảm gì hết. Không thấy màn sương. Không thấy muốn khóc. Nhưng anh Tod nói là chị ấy đã chết, và quả thực chỉ vài giây sau cháu thấy một thứ chất khí màu đen thoát ra khỏi cơ thể chị ấy. Nó vừa tối vừa nặng nề, chẳng giống một linh hồn tẹo nào.”

“Chắc là Hơi thở của Quỷ rồi.” Cô Harmony cắn thêm một bánh nữa.

“Anh Tod cũng đã nói như thế ạ.” - tôi nắm chặt lấy cốc sữa đã vơi đi một nửa của mình - “Rằng chị Eden đã bán linh hồn của mình cho một tà ma.”

Cô Harmony gật đầu. “Đó là cách giải thích duy nhất mà cô biết. Một linh hồn không thể bị tước đoạt khỏi cơ thể một người đang sống. Nó chỉ có thể bị đánh cắp sau khi người đó chết đi...” - hoặc bị sát hại, như trường hợp các nạn nhân của bác Val - "...hoặc bị từ bỏ bởi chính người chủ của mình. Nhưng sẽ cần phải có cái gì đó thế chỗ, để giữ cho cơ thể tiếp tục hoạt động. Và thường thì “cái gì đó” ấy chính là Hơi thở của Quỷ.”

“Nhưng cháu tưởng linh hồn mới là yếu tố quyết định độ dài ngắn của một đời người? Một khi chị Eden đã không còn linh hồn, làm sao thần chết có thể biết được khi nào chị ấy phải chết?”

Tranh thủ lúc cô Harmony giơ một ngón tay lên ra hiệu chờ cô nuốt nốt miếng bánh đang nhai dở, tôi cũng cúi xuống cắn một miếng bánh thật to. Kế đó, cô vừa lấy giấy ăn lau miệng vừa lắc đầu giải thích. “Độ dài ngắn của đời người không phải do linh hồn quyết định. Mà là cái danh sách của thần chết.”

“Thế... cái danh sách đó từ đâu ra ạ? Ai là người được quyền quyết định khi nào một người phải chết?”

Cô Harmony nhướn một bên lông mày nhìn tôi đầy ẩn tượng. “Cháu hỏi rất hay. Đáng tiếc

là cô cũng không biết câu trả lời. Nhưng biết đâu đó lại là một điều hay..."

Tôi vụn vụn cái giấy ăn trên tay, ngẩng cổ lên hỏi cô. "Ý cô là sao ạ?"

"Không ai biết người tạo ra cái danh sách ấy là ai. Ít nhất là trong số những người cô quen." - cô dừng đỉnh nói tiếp - "Có lẽ cháu đọc thần thoại Hy Lạp rồi cũng biết bộ 3 Nữ thần số phận là Clotho, Lachesis, Atropos cai quản vận mệnh của con người lẫn thần linh, mà tượng trưng là những sợi chỉ màu. Họ kéo sợi đan vận mệnh rồi cắt nó để chấm dứt một cuộc đời. Có thể ba vị thần số mệnh ấy đã đổi kéo và chỉ lấy bút và giấy. Hoặc nó được in ra từ một cái máy in tự động, trong một căn phòng bí mật chưa ai từng đặt chân tới. Nhưng cũng có thể nó được chuyển thẳng xuống từ tay Chúa trời. Nói chung là chắc chắn phải có lý do tại sao chúng ta không biết được chính xác nguồn gốc của bản danh sách đó. Và thú thực là cô thấy mừng vì không biết quá nhiều về mấy chuyện này."

"Cháu cũng thế." Tôi không hề hứng thú muốn biết ai là người đã sắp đặt cái số mệnh ngắn ngủi ấy cho mình. Nếu không có mẹ, có lẽ giờ tôi đã không có mặt trên cõi đời này rồi.

"Tất cả những gì chúng ta cần phải biết là không thể phá vỡ sự cân bằng giữa sự sống và cái chết. Với mỗi cái tên xuất hiện trong danh sách, ai đó sẽ phải chết. Cũng may là vẫn còn một chút kẽ hở cho những trường hợp đặc biệt." - cô Harmony ngập ngừng nói tiếp - "Đó là lý do tại sao mẹ cháu có thể hoán đổi ngày mất của cháu với mẹ."

Tôi hắng giọng và cố nuốt nốt miếng bánh cuối cùng, cùng với cảm giác tội lỗi vừa trỗi dậy trong lòng. Đáng ra tôi đã phải chết năm tôi 3 tuổi, nhưng mẹ đã thế chỗ cho tôi. Tôi không hề biết sự thật về cái chết của mẹ cho tới khi phát hiện ra thân phận bean sidhe của mình. Mặc dù mọi người trong gia đình không ngừng nói với tôi rằng cái chết của mẹ không phải là lỗi của tôi nhưng rõ ràng là nếu không phải vì tôi thì có lẽ giờ này mẹ vẫn đang còn sống.

Thử hỏi làm sao tôi có thể không cảm thấy tội lỗi được?

"Càng nhìn vào sự hy sinh cao cả của mẹ cháu dành cho cháu, cô lại càng không thể hiểu nổi tại sao Eden - và những cô gái trẻ khác - có thể coi linh hồn của mình như một thứ hàng hóa để trao đổi nhỉ?"

Tôi nhún vai, vò tờ giấy ăn lại và thả lên cái đĩa giấy trống trơn trước mặt. "Cháu không nghĩ là chị ấy hiểu được về hậu quả của việc mình làm đâu. Người bình thường làm sao biết được những chuyện đó."

"Trước khi ký hợp đồng họ đã phải biết rồi chứ. Luật của giới tà ma yêu cầu phải công khai mọi thứ mà. Nhưng ai mà biết được liệu Eden có chịu đọc hợp đồng trước khi đặt bút ký không. Thật tiếc cho cô bé ấy quá!" - cô Harmony lắc đầu thất vọng, đẩy nốt miếng bánh còn lại về phía tôi - "Xinh đẹp và tài năng như thế... Thật uổng phí! Rút cuộc để đổi lấy cái gì, cháu có biết không?"

Tôi lắc đầu, nhìn chăm chăm vào đĩa bánh trên bàn. Tự dưng tôi không còn thấy ngon miệng nữa.

Tôi đoán là chị Eden bán linh hồn của mình để đổi lấy sự nổi tiếng và giàu có, nhưng tôi không dám chắc. Có điều tôi dám khẳng định là có lẽ giờ chị ấy đang rất hối hận vì quyết định của mình, và rằng nếu tại tôi không giúp chị Addison lấy lại được linh hồn trong bốn ngày tới, chị ấy sẽ phải chịu chung số phận như chị Eden.

Tôi sẽ không để điều đó xảy ra.

Chương 6

“CÁI VỤ TÊN GIẢ ở khách sạn là sao thế hả anh? Chị ấy làm vậy để tránh sự chú ý của giới truyền thông à?” Tôi gõ chữ “tà ma” vào trong thanh công cụ máy tính và ấn nút enter. Gần như ngay lập tức, hàng nghìn kết quả tìm kiếm lũ lượt xuất hiện trên màn hình máy tính của tôi. Cả đêm qua tôi hầu như không ngủ được vì liên tục gặp ác mộng, về những màn tra tấn dưới Cõi Âm, chưa kể buổi học làm bean sidhe lúc chiều cũng đã làm tôi tiêu hao khá nhiều năng lượng.

“Anh đoán thế.” Anh Nash ngả lưng ra thành giường, hai tay vắt ra sau gáy, làm nổi bật các cơ bắp chắc khỏe tuyệt vời qua làn vải áo sơ-mi. Đôi lúc nghĩ lại tôi vẫn không dám tin vào sự thật đẹp như mơ là mình đang hẹn hò với một trong những chàng cầu thủ quyền rũ nhất trường. Có điều Nash Hudson không phải là một cầu thủ bình thường. Với dòng máu bean sidhe kế thừa từ người cha đã chết, có anh trai là thần chết, và một kiến thức khá vững về cái thế giới mà nếu nói ra chắc chắn sẽ bị mọi người bảo là điên... anh Nash xem ra cũng chẳng hòa nhập được với cuộc sống ở trường khá hơn gì tôi.

Nhưng anh ấy biết cách che giấu điều đó giỏi hơn tôi.

Có một người bạn trai có năng lực Ảnh hưởng siêu phàm như anh Nash cũng thích thật đấy nhưng mỗi tội tôi thường rất khó tập trung khi ở bên cạnh anh.

Tập trung đi nào, Kaylee... Tôi hít một hơi thật sâu và hướng suy nghĩ của mình trở lại với vấn đề chính. “Cái trò dùng tên giả này đã cũ lắm rồi.”

Anh nhún vai. “Miễn sao vẫn có tác dụng là được.”

Tôi đọc lướt qua các kết quả vừa tìm được trên máy tính. Hầu hết các đường link đều quanh quẩn mấy nhân vật truyền tranh hoặc trò chơi điện tử, chứ chẳng thấy chỗ nào đả động gì đến những thứ tôi cần tìm. Cũng phải thôi, Internet là do con người chế tạo ra mà.

“Em nói lại cho anh nghe xem tại sao chúng ta lại phải làm chuyện này?” Có một chút ngần ngừ, pha chút khó chịu trong giọng nói của anh Nash.

“Bởi vì chị Addison đang cần được giúp đỡ, và em tin vào luật nhân quả.” Tôi nhìn vào cái gương trước mặt và thấy vẻ mặt anh Nash đang nhìn đầy thích thú.

“Ý anh là bữa ăn tối nay.”

“À...” - tôi đẩy ghế đứng dậy, và xem chút nữa thì ngã lộn nhào, vì một bên bánh xe bị kẹt vào tấm thảm trải sàn. Tôi ngồi thụp xuống giường, mặt đối mặt với anh Nash – “Bởi vì bố em đang cố gắng làm tốt bốn phận người cha của mình. Và ngoài em ra, bác Brendon là người thân duy nhất của bố ở đây.”

Sau khi mẹ tôi qua đời, bố đã gửi tôi cho hai bác để bảo vệ tôi khỏi gã tử thần vẫn đang nuôi máu trả thù chuyện bố mẹ dám cả gan hoán đổi mạng sống của mẹ cho tôi. Nhưng cả bố và tôi đều hiểu đây không phải là nguyên nhân chính đẩy bố ra khỏi cuộc đời tôi. Mà là sự giống nhau đến kỳ lạ giữa tôi và mẹ. Bởi mỗi khi nhìn thấy tôi, bố lại nhìn thấy hình ảnh của mẹ trong đó và trái tim bố lại thêm một lần nữa tan vỡ.

Thế nhưng, sau những gì xảy ra với bác Val, bố quyết định quay về Mỹ tự mình bảo vệ cho tôi. Hơn nữa, giờ tôi cũng đã biết bí mật về thân thể của mình rồi. Mặc dù không nói ra nhưng tôi biết bố luôn cảm thấy có lỗi vì đã bỏ tôi đi biệt suốt mười mấy năm trời. Và để bù đắp lại bố đã từ bỏ công việc tốt ở Ailen, chấp nhận về nước làm việc trong một xí nghiệp nhỏ ở Texas để có thể ở cùng tôi. Đồng nghĩa với việc bố con tôi phải sống trong một căn hộ đi thuê nhỏ xíu, không có thêm thu nhập nào khác, và chịu đựng những buổi ăn tối cuối tuần với bác Brendon và bà chị họ xấu tính xấu nết Sophie của tôi.

Anh Nash nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi đặt lên đùi. “Anh hiểu, nhưng chị Sophie của em càng ngày càng quá quắt.”

Anh Nash nhận xét quá chuẩn!

Cho tới giờ chị Sophie vẫn không hiểu được chuyện gì đã xảy ra vào cái đêm mẹ chị ấy qua đời. Chị ấy tỉnh dậy sau cái mà chúng tôi giải thích cho chị là bị-bất-tình-vì-quá-sốc - nhưng thực chất là từ cú chết hụt của chị - và nhìn thấy xác bác Val nằm gục trên sàn nhà, trong khi trên tay tôi vẫn đang lăm lăm cái chảo gang, giống như đang cầm gậy bóng chày vậy.

Mặc dù nhân viên pháp y đã kết luận là bác Val chết do đau tim nhưng chị Sophie vẫn một mực tin rằng chính tôi mới là người phải chịu trách nhiệm về cái chết của mẹ chị. Tôi cũng chẳng trách chị ấy, nhất là khi cuộc sống của chị đã hoàn toàn bị đảo lộn sau hàng loạt những biến cố vừa xảy ra. Chị Sophie không hề có khái niệm gì về việc các thành viên khác trong nhà không phải là con người và rằng thế giới này đang tồn tại những thứ còn nguy hiểm hơn rất nhiều so với mấy tên tội phạm bị truy nã của FBI. Nhưng chị ấy cũng đoán được là chúng tôi đang che giấu chuyện gì đó, không nói cho chị ấy biết và chị ấy ghét chúng tôi vì điều đó.

Chị Sophie thừa thông minh để không tỏ thái độ thù địch, hoặc nói những câu xúc xiểm với tôi tại các bữa ăn gia đình, nhưng khi ở trường thì có thể gọi là một cuộc-chiến-tranh-tổng-lực-chống-phá-Kaylee. Và anh Nash không phải người duy nhất nhận thấy sự thay đổi ấy của chị Sophie.

Đột nhiên có tiếng kim loại kêu rổn rảng vọng ra từ trong bếp và tôi bật cười phá lên. Bố tôi không phải là một đầu bếp giỏi nhưng chí ít thì bố cũng đang cố gắng. Và tôi đánh giá cao bố ở điểm đó.

“Bữa tối nay có món gì thế em?” Ngón tay anh mân mê lòng bàn tay tôi, mang lại cảm giác nhồn nhột, thích thích.

“Lasagna và sa-lát đóng hộp.”

“Nghe có vẻ ngon phết nhờ” - anh tũm tĩm nhìn tôi đầy ranh mãnh – “Và anh biết mình thích món tráng miệng gì rồi...” Nói rồi anh vươn người tới hôn lên môi tôi.

Tôi hơi nghiêng đầu và hôn lại anh một cách nhiệt tình. Tôi rất thích cái cảm giác khi môi anh chạm vào môi tôi, bàn tay anh vuốt nhẹ lên tóc tôi.

Nash Hudson có thể có bất cứ cô gái nào anh ấy muốn - và tính tới giờ cái danh sách ấy là không hề nhỏ - nhưng anh ấy đã chọn tôi.

Đây chỉ vì mày là một bean sidhe thôi, đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng nói phát ra từ sâu thẳm trong tôi. Mày giống như một món đồ khác lạ. Một con mồi mới. Và ngay khi anh ta chính phục được mày, trò chơi ấy sẽ kết thúc. Anh ta sẽ lại sẵn tìm con mồi tiếp theo.

Và tôi mất đi một người có thể giúp tôi kiềm chế tiếng khóc của mình.

Không đâu. Anh Nash không phải là người như vậy. Anh ấy sẽ không đồng ý cùng tôi giúp chị Addison, chỉ vì muốn tán tỉnh tôi. Với năng lực Ảnh hưởng của mình, anh Nash hoàn toàn có thể dễ dàng đạt được điều đó nếu muốn. Nhưng anh chưa bao giờ ép tôi làm điều gì tôi không muốn.

Tôi nhanh chóng gạt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ ấy và chuyên tâm tận hưởng giây phút ngọt ngào đang có với anh Nash.

“Hai người cứ tiếp tục đi. Đừng để ý đến anh!”

Tôi giật mình, hốt hoảng đẩy anh Nash ra. Anh nhìn qua vai tôi và gất ầm lên. “Tod, anh có thôi ngay cái trò đó đi không!” Hai má tôi đỏ lựng lên vì ngượng.

Tôi bước xuống khỏi giường, mắt vẫn không dám nhìn về phía anh Tod, đi ra đóng cửa phòng lại. Bố tôi có thể không nghe thấy tiếng của anh Tod nhưng chắc chắn sẽ nghe thấy tiếng tôi và anh Nash. “Nếu anh không học cách gõ cửa như một người bình thường, em thề là em sẽ... mách với ông chủ anh rằng anh lợi dụng năng lực của thần chết của mình để chơi bời trác táng, rình mò cuộc sống riêng tư của người khác.”

Anh Tod nhe răng cười toe toét. “Ông ấy chẳng đã biết thừa rồi.”

Tôi hậm hực quay trở lại giường, ngồi xuống bên cạnh anh Nash. Anh vòng tay ôm lấy eo tôi. “Chuyện gì thế? Anh nói nhanh lên. Bố em đang ở nhà.” Mặc dù rất cảm kích anh Tod vì đã cứu sống chị Sophie nhưng bố tôi vẫn không hề thoải mái với chuyện tôi giao du với một thần chết - hay một “kẻ tôi đòi của Tử thần”, như cách bố vẫn thường gọi bọn họ.

Cá nhân tôi đôi khi cũng còn thấy thế nữa là bố.

Anh Tod đảo mắt nhìn ra cửa, sau đó quay lại nhìn tôi. “Anh vừa nói chuyện với Addy. Cô ấy đã thu xếp có thể gặp chúng ta lúc 8 giờ 30 tối nay, trong thời gian khoảng một tiếng. Tại phòng riêng của cô ấy ở Adolphus.”

8 giờ 30 á? Tức là tôi sẽ chỉ có một tiếng rưỡi đồng hồ để ăn tối và lái xe đến Dallas. Làm sao kịp???

“Bác Brendon và chị Sophie đang trên đường tới đây. Tối nay em phải ở nhà ăn tối. Không đi sớm được.”

“Bốn ngày nữa thôi, Kaylee ạ,” - vẫn là cái nhíu mày quen thuộc của Tod - “Addy chỉ còn vãn vẹn có bốn ngày nữa thôi.”

Tôi nhún vai. “Anh đi mà giải thích chuyện đó với mọi người trong nhà em...”

Trán anh Tod nhăn tít lại và chỉ một hành động nhỏ đó thôi cũng đủ nói lên rằng anh ấy không hề muốn phải đụng độ với bố tôi và bác Brendon. Các bean sidhe có thể không có năng lực tự vệ nào cụ thể nhưng nếu gộp lại, bố và bác vẫn đang có trong tay gần 300 năm kinh nghiệm đối phó với thần chết. Chưa kể họ đều thuộc tuýp người cao to lực lưỡng.

“Thôi được rồi. Em cứ làm sao có mặt càng sớm càng tốt là được.”

“Anh có kế hoạch cụ thể gì chưa đấy, hay anh định cứ thế lao bừa xuống dưới đó?” Anh Nash hỏi.

Anh Tod uể oải ngồi xuống cái ghế chỗ bàn vi tính của tôi. “Hiển nhiên là chúng ta phải tìm cho ra tà ma đã mua linh hồn của Addy rồi.”

“Ha! Chúc anh may mắn!” - tôi hất hàm chỉ về phía màn hình vi tính sau lưng anh. Anh Tod quay lưng lại liếc qua một cái rồi nhếch miệng cười.

“Em tưởng có thể tìm được câu trả lời trên mạng ý hả? Anh không nghĩ là các tà ma thích lên mạng xã hội kết bạn đâu.”

“Thế anh có cách gì khác hơn không?” - Anh Nash kéo tôi sát lại gần, làm trái tim tôi lại khẽ rung rinh.

“Có chứ. Chúng ta cứ hỏi thẳng Add là xong.”

“Anh có thể tự làm chuyện đó một mình mà.” Anh Nash cau có nói.

Anh Tod lắc đầu. “Anh cần Kaylee. Addy có vẻ thích Kaylee.”

“Và Addy muốn gì là được nấy hả?”

Tôi quay sang tủm tỉm chọc anh Nash. “Còn anh thì không chắc?”

Anh nhướn mày lên nhìn tôi rồi hạ giọng lầm bầm nói. “Anh vẫn chưa có được mọi thứ anh muốn.” - Mặt tôi đỏ bừng lên, trong khi anh Tod ngao ngán lắc đầu nhìn hai đứa bọn tôi – “Hai người không được đi đâu hết mà không có tôi” - anh Nash vừa nói vừa duỗi một chân ra, chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái – “Nhưng anh thực sự nghĩ là cô ấy biết tên của tà ma đó à?”

Anh Tod nhún vai. “Phải thử mới biết...”

Trước khi anh kịp nói hết câu, cửa phòng tôi hé mở và bố tôi ló đầu vào. Mặt bố sầm lại khi thấy tôi và anh Nash đang ngồi dựa vào nhau trên giường. Nếu không phải vì đã có cả trăm năm kinh nghiệm kiểm soát cảm xúc của mình, chắc các vòng xoáy trong mắt bố tôi giờ này phải đang xoay tít mù vì giận dữ rồi.

“Kaylee này, bố biết bố vẫn còn khá lạ lẫm với mấy chuyện này, nhưng không lạ tới mức đó đâu. Cánh cửa này phải luôn được mở khi chỉ có hai đứa một mình trong phòng, nhớ chưa?”

Tôi liếc mắt sang nhìn anh Tod, đang nhe nhớn cười từ chỗ bàn vi tính. “Bọn con không hề...” - tôi mở miệng định thanh minh nhưng chợt nhớ ra bố không hề nhìn thấy ông anh thần chết của anh Nash, và tôi cũng hề có ý định nói cho bố biết. Tôi chẳng thà cứ để yên cho bố nghĩ rằng tôi và anh Nash đang phá vỡ các quy tắc thông thường của loài người còn hơn để bố biết chuyện chúng tôi sắp sửa phá nốt mấy quy tắc quái đản của loài bean sidhe – “...Làm gì hết.” Tôi kết thúc câu rất lảng xẹt.

“Bọn cháu chỉ đang nói chuyện thông thường thôi bác Cavanaugh ạ.” Anh Nash nói với vẻ tử thân chưa từng có, không buồn nhìn về phía ông anh trai đang méo mó cười như hít phải khí điên.

Bố tôi miễn cưỡng gật đầu, nhưng mặt không hề có chút tin tưởng nào. Ngay khi bố vừa đi khỏi thì tôi nghe thấy có tiếng chuông cửa. “Kaylee ơi, ra mở cửa giùm bố cái. Bố đang làm cháy mất mẻ bánh mì rồi.”

“Nhớ ăn nhanh lên đấy.” Anh Tod hơi ngả người ra đằng sau, hai tay khoanh lại trước ngực. Trước khi tôi kịp trả lời, anh đã vụt biến mất. Đây là tôi nghĩ thế thôi, chứ với một người như anh Tod thì không nên nói trước chuyện gì.

Anh Nash đi theo tôi ra cửa, tiếng bà Sophie vang lên, nghe rõ mồn một từ bên ngoài sân. “...tại sao không ăn ở nhà mình? Bếp nhà chú Aiden bé như cái lỗ mũi ý, muốn ngo ngoáy cũng chẳng có chỗ. Chưa kể ở đây cứ có mùi gì lạ lạ ý.”

“Bố chẳng thấy có mùi gì lạ hết, và tuần trước đã ăn ở nhà mình rồi.” - giọng bác Brendon đầy mệt mỏi, nhưng vẫn vô cùng kiên nhẫn với cô con gái đồng đánh của mình. Đặc biệt là sau cái chết của bác dâu tôi. Nhưng chị Sophie dường như không hề để tâm tới nỗi đau của bố mình – “Tuần này tới lượt nhà chú Aiden.”

Tôi hít một hơi thật sâu trước khi mở cửa, miệng cố nặn ra một nụ cười thật tươi. “Cháu chào bác. Bác và chị vào đi ạ.”

Chẳng nói chẳng rằng, chị Sophie gạt tôi và anh Nash sang một bên, lao thẳng vào trong nhà, làm chúng tôi xém chút thì chết ngạt bởi mùi nước hoa nồng nặc của chị.

“Cho bác xin lỗi nhé.” - bác Brendon bước vào, rồi quay người đóng cửa – “Con bé... vẫn chưa hết đau buồn.”

Và khiến cho những người khác cũng phải khổ sở theo.

Nửa tiếng sau, năm người chúng tôi đã yên vị quanh cái bàn nhỏ trong bếp. Chỉ khổ thân tôi, bị kẹp giữa anh Nash và chị Sophie. Vì bàn quá nhỏ nên không có đủ chỗ để đặt hết thức ăn lên bàn. Ai muốn ăn thêm sẽ phải tự đứng dậy lấy thức ăn từ mấy cái đĩa trên bệ bếp. Buồn cười nhất là cả buổi chị Sophie chỉ ngồi cầm cùi nhặt giấy từ mấy mẩu pho-mai trong món Lasagna của bố tôi. Bố đã quên không bóc giấy ra trước khi cắt pho-mai cho vào thức ăn.

Tôi vô cùng khoái chí, nhưng là trong thầm lặng, ngồi quan sát ánh mắt thất kinh của chị ta mỗi khi nhặt được một mẩu giấy dính trong sợi mì. Vấn đề là bản thân chị Sophie bình thường cũng đã chẳng ăn gì mấy. Sau cái chết của mẹ, chị ấy lại càng ăn ít hơn và sụt cân một cách thảm hại.

Suốt cả bữa ăn hầu như chẳng ai nói với ai lời nào, trừ những lúc bác Brendon tặc lưỡi lắc đầu trước tài nghệ nấu ăn kém cỏi của cậu em trai, làm cho bầu không khí trong bàn ăn cũng bớt căng thẳng đi được đôi chút.

Anh Nash và tôi nhanh chóng đứng dậy cáo từ ngay khi bữa tối vừa kết thúc, và gạt đầu trước lời nhắc nhở của bố về việc phải có mặt ở nhà trước 10 giờ 30. Người cầm lái hôm nay là tôi, bởi vì mẹ anh Nash có việc phải dùng đến xe. Tôi rất hiếm khi lái xe đường dài xuống trung tâm Dallas hơn nữa lại không biết khách sạn của chị Addison ở đâu, vì thế tôi cảm thấy cực kỳ may mắn khi hai đứa cuối cùng cũng tới được nơi an toàn.

Sảnh đón khách của khách sạn Adolphus được trang hoàng bởi những chiếc đèn chùm lộng

lấy, khiến tôi có cảm giác mình đã ăn mặc quá tuềnh toàng khi diện quần bò và giày thể thao tới đây. Trước khi tôi kịp lấy đủ dũng khí bước tới quầy lễ tân để hỏi xem phòng của cô “Lisa Hawthorne” là phòng nào thì bỗng thấy anh Tod xuất hiện ở góc phòng. Anh hất đầu ra hiệu về phía mấy cái thang máy gần đó và chúng tôi lập tức đi theo anh vào chiếc đầu tiên đang mở ra.

“Cô ấy đang rất căng thẳng vì thế đừng có ép cô ấy quá.” Anh Tod nhìn cậu em trai đầy ý nhị.

“Chị ấy không phải là người duy nhất căng thẳng đâu.” Tôi đưa tay lên vuốt tóc. Kể từ lúc bước vào đây tới giờ, không hiểu sao mấy đầu ngón tay tôi tự động cứ run lấy bầy, không sao ngừng lại được.

Nhưng chắc chắn nguyên nhân không phải là vì choáng ngợp trước sự tráng lệ của khách sạn này.

Chiều hôm nay tôi đã trót ghé mắt nhìn vào thế giới của Cõi Âm và tôi không hề mong muốn phải làm lại điều đó một chút nào. Nhưng tôi lại càng không thể khoanh tay đứng nhìn chị Addison Page vĩnh viễn bị chôn vùi trong cái thế giới loằng ngoằng đáng sợ ấy. Mặc dù chính chị là người đã ký hợp đồng từ bỏ linh hồn của mình.

Anh Tod nói đúng. Chị ấy không hề biết bản thân đang làm gì. Chị ấy không thể hiểu nổi.

Tiếng thang máy dừng lại và cửa thang máy từ từ mở ra. Anh Tod bước ra trước, anh Nash và tôi theo sau. Chúng tôi đi dọc theo cái hành lang được trải thảm, và dừng lại trước căn phòng cuối cùng cạnh cửa thoát hiểm.

“Đợi anh một chút.” Nói rồi anh ấy vụt biến mất, trước cả khi tôi kịp lên tiếng phản đối. Trông tôi và anh Nash lúc này thật không khác gì hai đứa dở hơi, lóng ngóng không biết phải làm gì, chỉ mong đừng có ai đi qua hỏi thăm. Hoặc gọi bảo vệ.

Ai chứ tôi có tiền sử bị coi là mắc chứng hoang tưởng rồi.

Vài giây sau, cánh cửa phòng đột nhiên bật mở từ bên trong và lần thứ hai trong vòng hai ngày, tôi bước vào phòng riêng của siêu sao Addison Page. Trong một thoáng, tôi hốt hoảng lo sợ rằng chị Addison đang không hề chờ đợi sự xuất hiện của chúng tôi, rằng anh Tod đã bịa ra cuộc gặp gỡ này để lừa tôi tới đây hôm nay. Nhưng ơn Chúa, chị Addison trông không hề có vẻ gì ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi và anh Nash cả. Chị ấy đã biết trước.

“Cám ơn vì đã tới” - hai mắt chị đỏ hoe nhìn tôi - “Tôi biết hai người có lẽ đang nghĩ rằng tôi không xứng đáng được nhận sự giúp đỡ này, và thú thực là chính tôi cũng không dám chắc là mình có xứng đáng hay không.”

Tôi cũng vậy. Nhưng chính những nghi ngờ ấy về bản thân của chị Addison lại khiến tôi

càng quyết tâm muốn giúp chị hơn. Vì chính chị ấy chứ không chỉ đơn thuần là để bù đắp cho việc tôi không thể cứu những linh hồn đã bị bác đầu tôi vĩnh viễn đày vào Cõi Âm làm mồi cho các tà ma.

“Em xứng đáng mà.” Anh Tod dắt tay chị Addison về phía cái ghế bành gần đó. Chị ấy không hề run sợ trước sự đụng chạm của anh. Lại một lần nữa tôi thầm thán phục sự bình tĩnh của chị Addison. Nếu là tôi chắc sẽ không thể bình tĩnh được như thế khi phát hiện ra người bạn trai cũ đã chết đột nhiên sống lại.

Và hậu quả của việc bán linh hồn của mình cho các tà ma.

Anh Nash kéo tôi cùng ngồi xuống cái ghế sô-pha màu kem ở giữa phòng, miệng anh vẫn mím chặt không nói một lời nào. Tôi thừa hiểu anh ấy vẫn không hề ủng hộ quyết định này của tôi, rằng chúng tôi chẳng có việc gì ở đây hết, và rằng chị Addison không có quyền yêu cầu sự giúp đỡ của tôi.

Anh Tod ngồi xuống chiếc ghế còn lại, hai tay chống lên đùi. Ánh mắt anh chưa hề rời khỏi chị Addy kể từ lúc chúng tôi bước vào phòng.

Chị Addison xoắn chặt hai bàn tay lại với nhau, khiến tôi có cảm giác như chúng sắp gãy tới nơi rồi. “Thế... tiếp theo chúng ta phải làm gì đây? Tôi có thể làm gì?”

“Bọn anh cần phải biết ai là...” Anh Tod mở lời trước, nhưng ngay lập tức bị anh Nash cắt ngang lời.

“Addy, trước khi chúng ta bắt đầu, cậu cần phải hiểu là việc làm này vô cùng nguy hiểm. Không phải chỉ cho riêng cậu mà với cả bọn này nữa.” - anh vừa nói vừa nắm chặt lấy tay tôi - “Bọn mình đang đặt cược mạng sống của chính mình để giúp cậu. Và nói thẳng ra là lý do duy nhất mình chịu đồng ý làm việc này là vì Kaylee. Mình không muốn có chuyện gì xảy ra với cô ấy.”

Nghe những lời ấy của anh khiến tim tôi đập rộn ràng vì hạnh phúc. Tôi quay sang nhìn anh mỉm cười âu yếm.

“Mình hiểu...” Chị Addison nói, nhưng anh Nash lại tiếp tục cắt ngang.

“Mình không nghĩ là cậu hiểu đâu. Mình không nghĩ là cậu có thể. Bọn mình là những bean sidhe.” - không có một chút phản ứng gì từ chị Addison - “Cậu có biết gì về loài bean sidhe không?”

“Một chút chút” - vừa nói chị ấy vừa lén nhìn về phía anh chàng thần chết - “Anh Tod đã kể cho mình nghe... vài chuyện.” Hai má chị ửng hồng, và tôi tự hỏi không hiểu anh Tod còn kể cho chị ấy nghe những chuyện gì nữa.

“Tốt” - anh Nash gật đầu hài lòng – “Anh ấy có nói cho cậu biết Cõi Âm là một nơi rất nguy hiểm đối với các bean sidhe không? Rằng bọn mình không hề có khả năng tự vệ trước những sinh vật sống ở dưới đó? Rằng bọn mình sẽ không thể biến mất vào trong không khí giống như anh ấy, nếu có chuyện gì đó xảy ra?”

Chị ấy lại gật đầu. Đầy ngại ngùng. Đầy mặc cảm tội lỗi. Và tôi chợt nhận ra rằng chị Addison Page không hề quen với việc cầu xin sự giúp đỡ của người khác. Chị ấy trông có vẻ... bị bẽ mặt hơn. Như thế chính việc phải thừa nhận là mình bất lực không thể làm gì mới là điều khiến cho chị ấy gục ngã.

Và chỉ riêng chuyện đó thôi cũng đủ nói lên rằng chị Addison mạnh mẽ hơn mọi người tưởng. Mạnh mẽ hơn những gì anh Tod nghĩ về chị.

Tốt! Chị ấy sẽ rất cần tới sự mạnh mẽ ấy.

“OK, điều đầu tiên tui này muốn biết là...” - anh Nash quay sang nhìn tôi một lần nữa như để khẳng định và tôi gật đầu. Mặc dù trông mặt anh Tod có vẻ không tin tưởng tui tôi cho lắm. Trên đường tới đây anh Nash và tôi đã bàn kỹ chuyện này rồi – “Lý do tại sao cậu lại làm như vậy? Vì có gì mà cậu nỡ bán đi linh hồn của mình? Mình biết, mình chỉ đang nhìn vào cuộc sống của cậu từ bên ngoài, nhưng theo như mình thấy thì cậu đã có mọi thứ mà cậu muốn rồi chứ.”

Anh Tod trừng mắt nhìn cậu em trai, trong khi chị Addison chỉ nở một nụ cười buồn, đầy ân hận. “Bây giờ thì đúng là như thế thật” - giọng chị ấy nhỏ tới nỗi tôi đã phải căng tai ra mới nghe thấy được – “Nhưng khi họ tới gặp mình với lời đề nghị ấy, trong tay mình không có gì hết ngoài những giấc mơ và sự tuyệt vọng. Mình biết, nghe nó có vẻ hơi cường điệu nhưng đó là sự thật. Họ nói họ có thể tạo ra mình hoặc phá hủy mình. Và họ đã đúng.”

“Họ là ai thế chị?”. Đây là câu đầu tiên tôi nói kể từ lúc bước vào phòng tới giờ.

“Tập đoàn truyền thông Dekker Media.”

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương sống tôi. Toàn thân tôi cứng đờ vì choáng váng.

Dekker Media là gã khổng lồ trong giới truyền thông và giải trí. Họ sở hữu các công viên giải trí, các xưởng phim, các kênh truyền hình và một mạng lưới marketing rộng lớn trên toàn thế giới, khó có công ty nào địch lại nổi. Nói tóm lại là ở đâu có lợi nhuận thì ở đó có sự nhúng tay của tập đoàn Dekker Media, họ can thiệp vào tất cả các lĩnh vực mà loài người có thể tưởng tượng ra được. Trẻ con lớn lên cùng những bộ phim và đĩa nhạc do Dekker Media sản xuất, chơi đồ chơi do họ thiết kế, mặc những bộ quần áo mang thương hiệu được họ bảo hộ và ngủ trong những tấm chăn in hình các ngôi sao thần tượng của mọi gia đình.

Đâu đâu cũng thấy sự hiện diện của họ. Họ có mặt ở khắp nơi.

Đa số các ngôi sao của công ty đều được ký hợp đồng trực tiếp từ khi còn đang học phổ thông, sau đó được đào tạo và huấn luyện để trở thành những cỗ máy in tiền cho công ty.

“Từ từ. Mình không hiểu” - anh Nash dường như đã hồi phục khỏi cơn sốc nhanh hơn tôi – “Câu bán linh hồn của mình cho công ty Dekker Media á?” - anh nhúu mày nhìn tôi sau đó liếc qua anh Tod dò xét – “Em tưởng cô ấy bán linh hồn cho một tà ma chứ?”

“Ừ.” - anh Tod nghiêng chặt răng như muốn kiềm chế nỗi giận dữ đang cháy bùng bùng trong người – “Nhưng thỏa thuận ấy được thực hiện thông qua gã John Dekker.”

Uầyyyyy. Tôi lại tiếp tục bị sốc tập hai.

John Dekker là CEO, đồng thời là gương mặt đại diện của tập đoàn Dekker Media. Là cháu trai của nhà sáng lập huyền thoại ra tập đoàn Dekker Media, và được giới trẻ trên toàn thế giới biết đến còn nhiều hơn cả tổng thống Mỹ.

“OK, chị có thể kể mọi chuyện lại từ đầu cho bọn em nghe không?” Tôi ngả người ra sau ghế, đầu quay mòng mòng vì quá nhiều thông tin cần phải xử lý.

Chị Addison gật đầu.

“Mọi chuyện bắt đầu vào hai năm trước, ngay sau khi mình vừa tròn 16 tuổi. Bộ phim truyền hình *Cuộc đời của Megan Ford* vừa kết thúc xong mùa chiếu đầu tiên và đang chuẩn bị bắt tay vào quay mùa thứ hai. John Dekker đã đích thân tới tìm mình ở trường quay và dẫn mình tới văn phòng của ông ta. Một mình. Ông ấy nói rating của bộ phim chỉ được xếp vào dạng trung bình khá và rằng việc có tiếp tục quay nữa hay không còn phụ thuộc vào mình. Tất cả là sự lựa chọn của mình. Nhưng nếu mình thực sự quyết tâm, Megan Ford sẽ là vai diễn để đời của mình. Mang lại cho mình sự nổi tiếng. Mang lại cho mình sự giàu có.”

“Vậy ra cậu đem bán linh hồn chỉ để đổi lấy sự nổi tiếng và giàu có thôi sao?” Anh Nash sẵn giọng lại chất vấn chị.

Chị Addison nhăn mặt lại và anh Tod chen vào nói đỡ cho chị ấy. “Không phải như vậy. Em không nhớ hoàn cảnh gia đình trước đây của nhà Addy à? Bố mất sớm, mẹ lại không có việc làm, phụ thuộc hết loại thuốc này đến loại thuốc khác. Họ sống nhờ vào thu nhập của Addy và gã Dekker đó đã đe dọa rằng nếu cô ấy không chịu ký vào tờ giấy đó, mọi thứ sẽ coi như chấm dứt đối với Addy. Hắn sẽ làm tất cả để phá hủy sự nghiệp của cô ấy, biến cô ấy thành kẻ thất nghiệp, tống mẹ cô ấy vào tù vì tội kê đơn thuốc giả... Addy và em gái của cô ấy, Regan sẽ bị chia cắt, mỗi người một nơi.”

Hai tay chị Addy run bần bật, nhưng chị không hề có ý định bổ sung hay phủ nhận những gì anh Tod vừa nói.

“Hắn đã dọa cho cô ấy sợ phát khiếp, Nash ạ.”

“Chị có kể chuyện này cho ai nghe không?” - tôi nhẹ nhàng hỏi, không muốn gây thêm bất cứ tổn thương nào nữa cho chị - “Mẹ chị chẳng hạn?” - nhưng ngay lập tức tôi hiểu rằng câu hỏi đó là thừa - “Một người bạn?”

Chị Addison đau khổ gật đầu. “Mình đã kể cho chị Eden nghe.” - giọng chị ngậm ngùi - “Chị ấy từng làm khách mời trong chương trình của mình và sau đó bọn mình đã trở thành bạn thân. Chị ấy nói rằng mình đã quá may mắn bởi vì họ chỉ đưa ra lời đề nghị ấy với những người giỏi nhất mà thôi. Những người có tiềm năng để trở thành ngôi sao. Chị Eden kể hai năm trước chị ấy đã ký hợp đồng với Dekker Media và chưa một phút nào cảm thấy ân hận vì quyết định của mình. CD đầu tay của chị ấy ngay lập tức đã đạt đĩa bạch kim. Hắn bạch kim cơ đấy!” - chị nhìn anh Tod như muốn van xin anh hãy tin lời chị. Hiểu cho quyết định của chị - “Một là mình ký để trở thành ngôi sao, hai là khiến cho cả đoàn làm phim bỗng dưng thất nghiệp và gia đình mình bị chết đói. Mình làm như thế là vì họ...”

Tôi đọc được sự thông cảm trong ánh mắt của anh Nash. Anh ấy hiểu quyết định của chị Addy. Nhưng lại không muốn thừa nhận điều đó.

Đột nhiên tôi chợt nhận ra một sự thật. Một sự thật khủng khiếp có thể khiến bất cứ ai nghe xong cũng phải lạnh tóc gáy.

Họ chỉ đưa ra lời đề nghị ấy với những người giỏi nhất mà thôi. Câu nói ấy của chị Addison cứ ám ảnh mãi trong đầu tôi cho tới khi tôi nhận ra bản chất của vấn đề.

Trước chị Eden và Addy, họ từng làm điều đó với rất nhiều cô gái trẻ. Tập đoàn Dekker Media đang liên minh, bắt tay với quý - và để mặc cho các ngôi sao trẻ của mình phải trả giá.

Chương 7

“KHOAN ĐÃ! DEKKER MEDIA đang ép người khác bán linh hồn của mình á?” Anh Nash hoảng hốt kêu lên.

“Cũng khó có thể gọi bị ép buộc được vì đa số các trường hợp là tự nguyện.” Chị Addison ngã người ra sau ghế, các ngón đan lại vào nhau đầy sợ sệt.

Anh Nash ngẩng mặt lên nhìn anh Tod. “Nhưng chuyện đó thì có lợi gì cho công ty?”

“Lòng tham, chỉ đơn giản vậy thôi.” - mặt chị Addison giờ đang xanh lét như tàu lá chuối – “Mình đoán thế. Nếu các ngôi sao của công ty trở nên giàu có và nổi tiếng, chẳng phải người có lợi nhất chính là công ty hay sao?”

Anh Nash nhú mày. “Thế nhờ họ rời khỏi công ty thì sao? Tự tách ra hoạt động độc lập như chị Eden chẳng hạn?”

Chị Addison khoanh tay lại trước ngực. “Chị Eden chỉ mới tách ra hoạt động riêng được hai năm nay thôi. Nhưng lợi nhuận chi ý kiếm được về công ty sau sáu năm và ba hợp đồng ở Dekker Media là không thể tính xuể. Đúng là nói không ngoa khi ví chị ấy với cỗ máy in tiền. Hơn nữa chị ấy chỉ hoạt động riêng về lĩnh vực phim ảnh thôi, còn hợp đồng thu âm và bán đĩa vẫn là với Dekker Media. Mình cũng vậy.”

Chị hít một hơi thật sâu rồi mở miệng nói tiếp. “Một khi đã ký hợp đồng với Dekker Media, cho dù có không bán linh hồn, thì cậu cũng đang bán đi sức lực của mình. Họ sẽ vắt kiệt sức cậu trước cả khi cậu kịp bước sang tuổi dậy thì và cậu sẽ trở thành thứ mà họ muốn cậu trở thành. Họ thiết kế hình tượng cho cậu, mời cậu tham gia vào các chương trình của mình, và hàng năm sẽ đầu tư ít nhất một bộ phim điện ảnh cho cậu. Bản thân các bộ phim không lãi được nhiều nhưng những sản phẩm ăn theo đó mới là nguồn thu chính.” - chị thở dài – “Họ tự quyết định các ca khúc cậu sẽ phải thu âm, những buổi phỏng vấn cậu cần phải có mặt, cũng như lên lịch trình biểu diễn cho cậu. Họ thậm chí còn quyết định kiểu tóc của cậu, trừ phi người đại diện của cậu có tiếng nói một chút. Nhưng đa số các công ty đại diện hiện nay đều nằm trong túi của John Dekker hết, bởi vì ai cũng muốn khách hàng của mình có một sự nghiệp được bảo đảm.”

Khiếp, thật đúng là bá đạo mà! Càng nghe càng thấy tập đoàn Dekker Media này còn đáng sợ hơn cả Cõi Âm.

“OK, có thể em đang hiểu lầm một cái gì đó nhưng nãy giờ chúng ta đang nói về tập đoàn Dekker Media lừng danh đúng không ạ? Nhà sản xuất của những bộ phim hoạt hình và truyền hình nổi tiếng, được trẻ em và phụ huynh khắp nơi trên toàn thế giới yêu thích? Chị muốn nói là chính tập đoàn Dekker Media mà người người đều biết đến ấy đang buôn bán linh hồn các ngôi sao trẻ của công ty mình để đổi lấy thành công trong kinh doanh?”

Chị Addison mỉm cười cay đắng. “Thật mỉa mai phải không em?”

Tôi chẳng biết phải trả lời sao nữa. Trước khi các ngôi sao của Dekker Media trưởng thành và có thể tự tách ra hoạt động độc lập, họ đã là những cái xác không hồn. Một từ “mĩa mai” thôi có vẻ như là không đủ!

Vậy mà tôi cứ nghĩ tiếng khóc bean sidhe của mình đã là kỳ dị lắm rồi...

Anh Tod khẽ mỉm cười động viên chị Addison, còn anh Nash giờ hai tay lên ôm mặt.

“Chị Addison, chuyện này diễn ra được bao lâu rồi? Vụ buôn bán linh hồn ỷ?” Tôi cần phải biết, mặc dù rất sợ câu trả lời sẽ không như mong đợi của mình.

“Chị cũng không biết nữa, nhưng nghe đồn một vài ngôi sao của công ty từ những năm 50 cũng đã từng bán linh hồn, hỏi người ta vẫn đang còn quay phim đen trắng ỷ. Mọi người còn nhớ cái cô diễn viên trong loạt phim kinh dị về một nhóm học sinh đi cắm trại không?”

“Phim *Kẻ giấu mặt đêm lửa trại*.” Anh Tod gật đầu.

“Vâng, đúng rồi. Cô ấy cũng đã bán linh hồn của mình. Có điều giờ cô ấy đã già rồi...” Giọng chị Addison nhỏ dần, nhưng sự kinh hoàng trên nét mặt chị ấy vẫn còn nguyên.

“Em thấy chuyện này nghiêm trọng hơn là chúng ta nghĩ đây.” - tôi khoanh tay lại, trầm ngâm nói - “Chưa kể quy mô lại còn quá lớn nữa.” Chỉ riêng việc đi tìm kiếm một tà ma thôi đã đủ ớn rồi, giờ tôi cũng chẳng biết phải đối đầu như thế nào với Cõi Âm và Dekker Media cùng cái thoả thuận mà bọn họ đã ký với nhau suốt hơn một nửa thế kỷ nay.

Tất cả những gì chúng tôi có thể làm lúc này là đưa chị Addison xuống Cõi Âm để chị ấy trực tiếp đòi chấm dứt hợp đồng.

“Thế còn cái điều khoản chấm dứt hợp đồng đó thì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chị đòi lại linh hồn của mình?”

“Họ sẽ lấy lại hết mọi thứ.” - anh Tod giang hai tay như muốn ám chỉ sự nghiệp và cuộc sống xa hoa hiện nay của chị Addison - “Mọi thứ cô ấy vất vả gây dựng bao lâu nay sẽ... mất trắng.”

“Nếu thấy không chấp nhận được điều đó thì ngay từ đầu đáng ra cô ấy không nên bán linh hồn của mình.” Anh Nash nói, các vòng xoáy nâu và xanh thẫm trong mắt anh xoay tít. Nhưng tôi biết, đấy không phải là sự giận dữ dành cho chị Addy mà là sự lo lắng tột độ dành cho ba người chúng tôi. Theo quan điểm của anh, chỉ vì muốn cứu lấy một linh hồn đã bị thoả hiệp mà mạo hiểm tính mạng của hai người vô tội và một người đã chết là rất vô lý.

Và tôi bắt đầu thấy đồng tình với anh. Tôi rất muốn giúp chị Addy nhưng bản thân chị ấy phải muốn tự cứu mình trước đã. Danh vọng và tiền bạc liệu có đáng để chị ấy bán cả linh hồn cho quỷ thế không? “Chị Addison, nguyên tắc của hợp đồng là vậy. Chị hoàn thành nó, hoặc chị phải hoàn trả lại mọi thứ mà chị có. Nhưng em hỏi thật, chị thấy những cái đó có đáng để chị bán linh hồn của mình đi không?”

Chị Addison chớp chớp mắt nhìn tôi, nước mắt bắt đầu rơi lã chã xuống khuôn mặt xinh đẹp của chị. “Không phải tất cả đều vì tiền bạc hay sự nổi tiếng đâu em ời. Có những lúc chị chỉ ước sao có thể đổi mặt mình với một người khác để không ai nhận ra thôi.” Vừa nói chị vừa đưa tay lên quệt nước mắt, làm nhoè nhoẹt hết cả màu mắt. Thấy vậy, tôi liền đẩy hộp khăn giấy về phía chị.

“Thế thì là vì cái gì?”

Chị lại hít thêm một hơi thật sâu rồi nói tiếp. “Nếu chị đòi lại linh hồn của mình, họ sẽ lấy đi mọi thứ chị đang có. Họ sẽ hủy hoại danh tiếng và sự nghiệp không phải của mình chị, mà cả người đại diện, luật sư, quản lý và tất cả những người đã từng làm việc cho chị cũng sẽ bị va lây. Và người khổ nhất sẽ là gia đình chị” - nói đến đây giọng chị bỗng trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều - “Mẹ chị. Em gái chị, Regan. Và chị không phải chỉ đang nói về chuyện tiền bạc không đâu. Gia đình chị đã từng quá nghèo rồi giờ có nghèo lại cũng vẫn chịu được. Nhưng cái chị đang nói ở đây là các khoản nợ, sự thất sủng và nỗi ê chề trước công chúng, nó sẽ còn tồi tệ hơn gấp hàng ngàn lần nếu chị từ chối lời đề nghị đó của họ.”

Anh Tod đứng dậy mở tủ lạnh lấy ra bốn lon Coke đã được chị Addy chuẩn bị sẵn từ trước. “Họ có thể làm cả những chuyện đó sao?”

Chị Addison bật cười đắng ngắt, giơ tay cầm lấy lon Coke anh Tod vừa đưa. “Anh có biết diễn viên Whitney Lance không? Hay là Lindy Cohen? Họ đã trải qua ba lần ly dị, bảy lần bị bắt, năm lần vào trại cai nghiện, hai đứa con cũng bị tòa án tước quyền nuôi dưỡng. Và nhiều chuyện còn tồi tệ hơn thế nữa cơ. Một số người nếu không vướng phải scandal ảnh hưởng thân, thì bị rối loạn tâm thần phải nhập viện hàng tháng trời. Ngôi sao Carolina Burke đã phải ngồi tù hai năm vì tội trốn thuế, trong khi Danison Clark bị cảnh sát sờ gáy vì tội lái xe uống rượu khi chưa đủ 21 tuổi và sáu tháng sau lại bị bắt vì tội hành hung người khác.”

“Ừ, nhưng bọn họ đều đã thực sự gây ra những chuyện đó mà, đúng không?” - anh Nash mở nắp lon, giọng đầy mỉa mai - “Làm ơn đừng nói là cậu cũng từng có tiền sử bị bắt hoặc đang có một đứa con rơi giấu ở đâu đó nhá.”

“Tất nhiên là không rồi!” Chị Addy phẫn nộ kêu lên, và tôi thấy mừng khi chị phản ứng dữ dội như vậy. Nếu đến chúng tôi chị còn chẳng dám cãi lại thì làm sao có thể hy vọng chị ấy dám đứng trước mặt một tà ma đòi trả lại linh hồn của mình?

“Nếu đúng là cậu chẳng có cái phốt gì thật thì bọn họ lấy gì mà đe dọa cậu được?”

“Mình không hề nói là mình hoàn hảo mà Nash.” - chị Addison vịn tay ghế đứng dậy -

“Đừng nói với mình là cậu chưa bao giờ uống một giọt rượu nào nhé. Hoặc là cậu chưa từng lên giường với một cô gái nào...”

Mặt anh Nash đanh lại, nhưng anh chỉ im lặng.

“Cuộc đời mình giống như một quả bóng trong tay bọn họ vậy. Nếu mình đòi lại linh hồn, họ sẽ cho xì hơi quả bóng ấy ra và phi dao về phía mình. Họ sẽ bóp méo mọi quyết định của mình và ném nó trở lại cho mình tự giải quyết hậu quả. Mọi cử chỉ và hành động của mình sẽ bị tung lên mạng và xuất hiện trên các tạp báo. Các bạn trai cũ sẽ thay phiên nhau bán chuyện và ảnh của mình cho tạp chí và truyền hình.” - chị Addison đứng dậy đi đi lại lại trong phòng - “Đám paparazi sẽ rình rập quanh nhà mình và không sớm thì muộn họ sẽ chụp được những bức ảnh mẹ mình lén đi mua thuốc lậu và bà sẽ bị tống vào tù. Mình thực sự không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra với Regan nữa. Con bé vừa có một vai trong bộ phim truyện mới dành cho tuổi tween. Sự nghiệp của con bé sẽ kết thúc trước cả khi bắt đầu mất.”

Loanh quanh được một lúc chị lại ngồi xuống ghế, trầm ngâm nói tiếp. “Họ sẽ ép cho mình hóa điên lên và đem tin tức đó bán cho giới truyền thông để trục lợi.”

Tôi ngả người ra sau ghế, cố gắng thử tưởng tượng xem cuộc đời mình nếu đặt dưới kính hiển vi sẽ như thế nào. “OK, đúng là chuyện đó tồi tệ thật. Nhưng ai làm người đó chịu, chị đâu thể gán hết trách nhiệm về mình được?” - tôi bật nắp lon Coke và nhấp một ngụm nhỏ - “Không lẽ sự nghèo khó và tủi hổ còn đáng sợ hơn cả sự đầy ải vĩnh viễn dưới địa ngục?”

Chị Addy lắc đầu quầy quậy. “Không phải đâu. Mình biết là mình đáng phải nhận sự trừng phạt ấy. Nhưng Regan thì không và cả những người chịu tổn thương vì mình.” - đổi mắt xanh biếc của chị ngấn lệ - “Mọi người còn nhớ vụ lật xe hồi cuối năm ngoái của Thad Evans chứ? Vụ tai nạn ấy đã làm chết hai người và bản thân khuôn mặt anh ta cũng bị biến dạng. Chưa kể toàn bộ tài sản của anh ấy gần như nướng hết vào vụ kiện tụng với gia đình của hai đứa trẻ xấu số kia. Lại còn...”

“Khoan, khoan...” - tôi đưa tay lên day day hai bên thái dương - “Ý chị muốn nói là tất cả các ngôi sao thần tượng với lý lịch trong sạch và đẹp đẽ của Dekker Media đều chỉ là những cái xác không hồn, còn những chàng trai, cô gái nổi loạn của Hollywood có quá khứ không ra gì mới là người tốt, bởi vì họ đã lấy lại được linh hồn?”

Chị Addy nhìn chằm chằm xuống lon nước trên tay. “Cũng không thể nói họ là người tốt vì đã chấm dứt hợp đồng được.”

“Ý cậu là sao?” Anh Nash hỏi lại.

Thay vì trả lời chị chỉ đưa mắt nhìn anh Tod. Anh chàng thần chết thở dài cái thượt, rồi chống hai tay lên đùi nói. “Có một chút rắc rối với cái điều khoản chấm dứt hợp đồng đó.”

Đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng bất an. Linh tính mách bảo với tôi rằng khái niệm “một

chút” của anh Tod và tôi không hề giống nhau.

“Addy không hề cầm trong tay bản hợp đồng của mình...”

“Khi đó mình mới chỉ 16 tuổi” - mặt chị Addison đỏ bừng lên vì xấu hổ - “Mình đã không nghĩ được là cần phải xin một bản copy để giữ lại.”

Các vòng xoáy trong mắt anh Nash lại một lần nữa xoay tít thò lò vì giận dữ. “Hoặc là đọc xem cái thứ quỷ quái đó viết gì trước khi đặt bút ký, đúng không?”

“Ờ, khoan đã... Chẳng phải 16 tuổi là chưa đủ tuổi để tự ký hợp đồng nếu không có sự đồng ý của người giám hộ, tức là mẹ chị ấy, sao?” Tôi hỏi, lòng thầm phục bản thân vì đã phát hiện ra được một kẽ hở pháp lý để lật lại tình thế cho chị Addy.

Đôi mắt xanh thẳm của anh Tod bỗng tối sầm lại. “Theo luật của Cõi Âm, loài người được coi là trưởng thành ngay khi họ vừa dậy thì.”

Tôi nhăn mặt. “Luật gì mà kỳ cục thế hả giờ?”

Anh nhún vai. “Thế mới gọi là Cõi Âm. Vấn đề là Addy không hề biết rằng mình cần phải giữ một bản sao của hợp đồng. Đừng hi vọng các tà ma giải thích mấy cái quyền và nghĩa vụ của hợp đồng cho người khác... Nhưng hôm nay anh đã tranh thủ đi dò la thông tin ở một số nơi...”

Sự ghê tởm trên nét mặt anh nói cho tôi biết rằng tôi sẽ không hề muốn biết anh đã phải gặp ai, hoặc làm gì để có được những thông tin đó.

“...và nếu bản hợp đồng của Addy có nội dung trùng khớp với những người đó - điều này thì anh có thể đảm bảo - điều kiện để chấm dứt hợp đồng sẽ là một sự trao đổi.”

“Hả?” - tôi vội hỏi lại một lần nữa, chỉ sợ do nãy giờ nhập nhiều thông tin vào đầu quá nên đã nghe nhầm - “Một sự trao đổi giống như mẹ em đã làm? Một mạng đổi một mạng á?” Toàn thân tôi đột nhiên nổi hết da gà, choáng váng trước sự thật kinh hoàng vừa phát hiện ra.

“Một linh hồn đổi một linh hồn”- anh Tod chữa lại, mắt anh nhìn chăm chăm xuống đất trước khi ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt tôi - “Nhưng về cơ bản thì đúng như em nói, một mạng đổi một mạng! Addy chỉ có thể lấy lại linh hồn của mình bằng cách trao đổi nó với một linh hồn khác.”

“Khoan đã...” - Anh Nash đưa tay lên xoa xoa trán - “Các linh hồn không thể bị đánh cắp được. Chúng chỉ có thể bị lấy đi khi một ai đó chết, hoặc tự nguyện từ bỏ.”

Tôi sững sờ nhìn chị Addison, không muốn tin vào cái điều mà cả tôi và anh Nash đều đã lờ mờ đoán ra. “Vậy là tất cả những người chị vừa nhắc tới lúc này đều đã giết hại một ai đó chỉ vì muốn lấy lại linh hồn của mình sao?”

“Hoặc thuê người ra tay hộ.” Anh Tod ném vỏ lon vào trong thùng rác ở góc phòng, thản nhiên nói.

“Và anh gọi đây là một chút rắc rối à?”

Anh Tod nhún vai, liếc sang anh Nash như muốn hỏi xem có ý kiến gì khác không. “Giờ chúng ta cũng không còn nhiều thời gian nữa. Ý anh định thế này... Chúng ta chẳng dại gì đi giết ai cả, dính vào mấy chuyện đó rắc rối lắm. Anh chắc chắn là Addy biết ai đó đang muốn nổi tiếng thật nhanh..”

“Không!” - cả chị Addy và tôi đồng thanh thốt lên, sững sờ nhìn anh chàng thần chết - “Em không thể chấp nhận điều kiện đó được, Tod ạ. Em không thể bắt người khác thay thế vị trí của mình được.”

“Thế em muốn chết mà không có linh hồn hả Addy?” Lần đầu tiên tôi thấy anh nổi cáu với chị ấy như thế kể từ khi hai người gặp lại nhau. Không lẽ anh Tod thực sự định đẩy một người khác xuống Cõi Âm chỉ vì muốn cứu chị Addison?

Đúng vậy. Tôi có thể đọc thấy câu trả lời ấy trong mắt anh, qua cái cách ánh mắt anh bùng sáng mỗi khi chị lên tiếng, và hầu như không rời mắt khỏi chị. Anh ấy dám làm mọi chuyện vì chị Addy. Và điều đó khiến cho tôi khiếp sợ chẳng kém gì việc phải đặt chân vào thế giới của Cõi Âm.

“Không!” - chị Addison khẳng định chắc nịch - “Đó là lý do tại sao em cần tới sự giúp đỡ của mọi người. Em cần lấy lại được linh hồn của mình mà không phải sử dụng tới điều khoản chấm dứt hợp đồng.”

“Chết tiệt!” Anh Nash giận dữ đập lon nước xuống mặt bàn.

“Chị ấy nói đúng.” - tôi trừng mắt nhìn anh Tod - “Em sẽ không giúp anh làm hại một người vô tội đâu đấy. Nếu định làm thì phải làm sao để không có sự trao đổi kia.”

Mặt anh Tod tối sầm lại. Chỉ riêng việc anh ấy sẵn sàng chọn con đường ngắn nhất để đạt được mục đích của mình, cũng đủ khiến tôi rợn hết cả người. Nhưng trước sự kiên quyết của chị Addy, cuối cùng anh cũng đành gật đầu.

“Anh Nash?” - tôi nắm lấy tay anh - “Anh không muốn làm cũng được.”

Anh thở hắt ra đầy khó nhọc. “Làm sao anh có thể để em làm chuyện này một mình được. Anh sẽ tham gia.”

Tôi cũng chẳng thích thú với chuyện này hơn gì anh nhưng nếu có anh ở bên cạnh, tôi sẽ thấy yên tâm hơn.

“Thế... chúng ta phải bắt đầu từ đâu đây?” - chị Addison nhìn tôi, kể đó là anh Nash, và cuối cùng là anh Tod - “Em có thể làm được gì?”

Tôi ngửa cổ dốc nốt chỗ nước còn lại vào họng và tu ừng ực. “Trước tiên, chúng ta cần phải biết tà ma đó là ai. Hẳn là con trai đúng không ạ?” Tôi sực nhớ ra là trước giờ vẫn luôn mặc định tà ma ấy là đàn ông.

“Ừ... là đàn ông. Nhưng chị không biết tên. Thú thực là chị còn không biết là bọn chúng có tên không nữa.”

“Nhưng chắc chị phải gặp hẳn rồi chứ?” Giọng tôi thất vọng thấy rõ.

“Có.” - anh Tod đỡ lời thay cho chị Addy - “Quá trình chuyển giao phải được thực hiện trực tiếp.”

“Tốt. Giờ thì kể cho tui em nghe tất cả những gì chị còn nhớ.” Tôi quệt hai bàn tay ướt nhoet lên quần, nửa muốn biết, nửa khiếp sợ về những điều sắp được nghe. Nhưng nếu như nỗi khiếp sợ của tôi mới chỉ là một nửa thì của chị Addison đang là toàn tập. Môi chị mím chặt, hoang mang nhìn anh Tod.

“Không sao đâu em.” - anh Tod vuốt nhẹ lên tay chị để trấn an - “Bọn anh cần phải biết em đã biết được những gì.” Các ngón tay của chị Addy run lên bần bật trong tay anh.

Tôi huých nhẹ vào người anh Nash và đánh mắt ra hiệu về phía chị Addy. Anh đảo tròn hai mắt rồi miễn cưỡng gật đầu. “Cậu cứ nhớ được gì thì kể cái đó thôi.” - mặc dù miễn cưỡng là vậy nhưng giọng nói của anh ngay lập tức có tác dụng. Nó giống một tấm chăn mềm mại, ấm áp cực kỳ bao trọn lấy chúng tôi, mang lại một cảm giác an toàn và thoải mái - “Hãy nhắm mắt lại, nếu cậu muốn. Và giả vờ như bọn mình đang không có mặt ở đây.” Chị Addy ngoan ngoãn gật đầu làm theo lời anh - “Hãy bắt đầu từ cái hôm cậu ký hợp đồng. Chuyện đã xảy ra ở đâu?”

“Trong văn phòng của ông John Dekker. Mọi cửa sổ trong phòng của ông ấy đều được đóng kín, mình thấy rất lạnh.”

“OK, tốt...” - anh Nash tiếp tục dẫn dắt câu chuyện trong khi tôi lén nhìn xuống đồng hồ trên tay. Chỉ còn khoảng 20 phút nữa là tui tôi phải cuốn gói khỏi đây rồi - “Sau khi cậu ký hợp đồng xong thì chuyện gì xảy ra tiếp theo?”

Hợp đồng với quý thường được ký bằng mực hay bằng máu? Tôi không thể không tự hỏi.

“Ông Dekker cầm hợp đồng đi vào trong một căn phòng khác. Sau đó, ông ấy bước ra cùng với một người phụ nữ xinh đẹp. Bà ấy nhìn mình rất lạ, giống như một người đang đối bồng nhìn thấy thức ăn vậy.”

Tôi ngọ nguậy trên ghế, cảm giác rất bất an. Phải tới khi anh Nash nắm lại lấy tay tôi, tôi mới dần bình tĩnh trở lại. “Người phụ nữ đó đã làm gì?”

Chị Addy mắt vẫn nhắm nghiền, hắng giọng nói tiếp. “Bà ấy nắm lấy hai tay mình và mình bắt đầu thấy chóng mặt. Mình nhắm chặt mắt lại và khi mình mở mắt ra...” - nói đến đây, chị mở mắt ra nhìn chúng tôi, như thể đang diễn lại đoạn ký ức ấy – “...văn phòng của ông Dekker đã biến mất.”

Cả ba anh em quay sang nhìn nhau, vậy là nghi ngờ của tôi đã đúng. Lão Dekker đã mua chuộc được một thần chết làm tay sai cho mình.

“Chị đã ở đâu?” Tôi nóng lòng muốn biết. Mặc dù tôi đã vài lần ghé mắt nhìn vào Cõi Âm nhưng chưa từng thực sự đặt chân tới đó.

“Chị cũng không biết nữa.” - ánh mắt chị nhìn xa xăm, tiếp tục chìm vào hồi ức của chính mình – “Chỉ biết là chị đang đứng trên sàn nhà lát đá trắng muốt, trong một căn phòng rộng tới mức không thể nhìn thấy tường đâu. Nhưng chị biết là có tường, nhờ vào các tiếng dội lại của âm thanh. Kể đó chị nhìn thấy một bức màn sương màu xám nhạt phủ xuống mọi thứ trong phòng trong khoảng một phút, trước khi tan biến đi như chưa từng tồn tại. Nhưng chị dám chắc là đã nhìn thấy nó...”

Anh Nash liếc mắt nhìn anh Tod và hai anh em họ hình như đã trao đổi điều gì đó với nhau bằng mắt mà tôi không đọc ra được. Tôi huých vào tay anh Nash, yêu cầu một lời giải thích nhưng anh chỉ giơ một ngón tay lên ra hiệu bảo tôi chờ một lát. Tôi đành miễn cưỡng gật đầu, im lặng lắng nghe anh hỏi tiếp chị Addison. “Rồi sao nữa, sau khi màn sương ấy biến mất ý?”

“Ban đầu thì chẳng có gì hết.” - chị Addy lắc đầu nói – “Nhưng rồi mình nghe thấy có tiếng bước chân trên sàn đá và từ phía sau lưng người phụ nữ kia, một bóng người đang tiến tới chỗ mình.”

“Là tên tà ma đó đúng không?” - giọng anh Tod lạc đi. Không biết vì sợ hay vì cảm phần nữa – “Trông hán như thế nào? Hãy tả chi tiết cho bọn anh nghe đi.”

Chị Addy nhắm mắt lại để có thể tập trung hơn. “Hán trông khá bình thường. Giống như một thương gia. Hán mặc một bộ vét đen, tóc màu nâu. Trông hán không có vẻ gì là đáng sợ cả, vì thế em đã bớt căng thẳng hơn. Cho tới khi nhìn thấy đôi mắt của hán. Chúng không có màu gì hết.” - nói đến đó chị Addy mở choàng mắt ra. Tôi có thể cảm nhận được nỗi khiếp sợ của chị

- “Không hề có đồng tử, tất cả chỉ là một màu đen ngòm. Rất... kỳ quái. Em không thể phân biệt được chúng đang chuyển động hay đứng yên. Và em cũng chẳng biết hắn có đang nhìn mình hay không nữa.”

Anh Tod và anh Nash lại quay sang nhìn nhau một lần nữa rồi đồng thanh hỏi. “Hắn đã làm gì?”

“Hắn đã hôn em.” Giọng chị Addy lạc hắn đi, toàn thân chị run lấy bầy. Anh Tod đứng dậy đi về phía cuối phòng, mở tủ lấy ra một chiếc chăn mỏng.

“Chị vẫn ổn chứ?” Tôi lo lắng hỏi chị Addy.

“Ừ” - chị mỉm cười đầy biết ơn, khi anh Tod lấy chăn đắp lên đùi cho chị - “Chỉ là chị không muốn nhớ lại những chuyện chị đã làm. Và đã để yên cho hắn làm.”

Tôi gật đầu đầy thông cảm. Ở bên cạnh, anh Nash hắng giọng hỏi tiếp. “OK, vậy là hắn đã hôn cậu...?”

“Ừ, chỉ có điều đó không hắn là một nụ hôn.” –chị Addison nhoài người ra phía trước nhấp thêm một ngụm Coke rồi đặt nó trở lại trên bàn, sau đó kéo chăn quấn chặt quanh người – “Mồm hắn mở ra và hắn... nút chặt lấy mình.””

“Ơ, như thế không gọi là hôn thì là gì?” Tôi ngơ ngác hỏi lại. Không lẽ trước giờ mình toàn hôn sai cách...

Rằng chị Addy bắt đầu va lập cập vào nhau và phải mất một lúc chị mới có thể mở miệng nói tiếp. “Hắn nút chặt lấy mình như thể đang mút kem vậy, trong khi mình có cảm giác trong người mình một cơn lốc xoáy đang cuồn cuộn nổi lên... Và rồi nó thoát ra khỏi miệng mình, chui tuột sang bên miệng hắn.”

Ừ, thì ra đó là cách các tà ma đoạt lấy linh hồn của con người.

“Sau khi mọi chuyện kết thúc, toàn thân mình lạnh cóng, từ trong ra ngoài. Mình gần như không thể tự đứng vững được, có cảm giác như sắp đổ sụp xuống đến nơi rồi. Cơ thể mình bỗng thấy trống rỗng đến khó tả, giống như một chiếc máy hút bụi không thể làm đầy. Ngay khi ấy mình đã nhận ra là mình vừa phạm phải một sai lầm lớn. Nhưng đã quá muộn.”

Chị Addy lại nhoài người ra lấy lon nước, nhưng tay chị run tới nỗi làm sánh hết cả nước ra ngoài. Chị đành đặt nó xuống bàn, đút tay vào giữa hai đầu gối để ngăn cơn run mình. “Hắn ta - gã tà ma đó - lùi lại một bước và liếm mép, như thể vừa ăn được một món gì đó rất ngon. Hắn mỉm cười nhìn mình, còn mình chẳng cảm thấy gì ngoài một nỗi ghê tởm.” - hai tay chị nắm chặt lại đầy cảm phẫn – “Và rồi hắn cúi xuống hôn mình một cái nữa, nhưng lần này hắn thổi vào miệng mình. Hơi thở của hắn có cảm giác dày và nặng.”

Chị ngừng lại, nhắm chặt mắt và đưa tay lên chà thật lực vào mắt, như thể muốn xóa sạch những ký ức hãi hùng ấy khỏi đầu mình. Nhưng chúng sẽ không biến mất. Tôi biết rõ điều đó từ kinh nghiệm bản thân. Các ký ức buồn sẽ mãi ở lại trong khi những kỷ niệm vui dường như luôn tuột khỏi tay chúng ta.

“Sau nụ hôn đầu tiên với tên quý ấy, mình đã nghĩ rằng cơ thể mình sẽ không thể lạnh hơn được nữa, vậy mà cái lạnh ấy không thấm vào đâu so với khi bị lấp đầy bởi hơi thở của hắn. Bị lấp đầy bởi hắn. Gã tà ma đó đã lấy đi một phần cơ thể của mình và thế chỗ bằng một phần cơ thể của hắn. Mình có thể cảm nhận được sự di chuyển của hắn, tới từng ngõ ngách trong cơ thể mình, làm tê cóng tất cả những nơi hắn đi qua. Ban đầu, cứ thở ra hơi thở của mình lại có màu trắng, giống như đang ở giữa mùa đông vậy. Hàm răng của mình va vào nhau lập cập suốt hai ngày sau đó. Nhưng kinh khủng nhất vẫn là cái cảm giác ớn lạnh, gặm nhấm từ bên trong...” Chị Addy rùng mình, với tay kéo chăn quấn chặt vào người.

“Đến lúc nào thì cảm giác ấy biến mất hả chị?”

Ngước mắt lên nhìn tôi, chị chỉ nở một nụ cười buồn. Kể đó, chị đưa một tay lên vén mí mắt bên trái, tay còn lại tháo miếng kính áp tròng ra khỏi tròng mắt.

“Em hỏi khi nào thì cảm giác ớn lạnh ấy biến mất á?” - chị chớp chớp mắt nhìn thẳng vào mắt tôi. Giờ đây khi không còn kính áp tròng, mắt bên trái của chị chỉ hoàn toàn là một màu trắng đục, không hề có đồng tử - “Nó không bao giờ biến mất.”

Chương 8

“UẦYYYY!!!” - anh Nash nhoài tới dí sát vào mặt Addison trầm trồ, trong khi người tôi vẫn đang cứng đờ ra vì sợ - “Tên quý đó đã làm cho mắt cậu như thế đấy à?”

Chị Addison gật đầu. “Cả hai người bọn họ.” - vừa nói chị vừa chìa tay cho chúng tôi xem thứ chị đang nắm trong lòng bàn tay. Trông thì có vẻ giống kính áp tròng nhưng kích thước của nó to hơn rất nhiều so với những chiếc kính áp tròng bình thường. Nhận thấy sự hoang mang trong mắt tôi, chị bèn quay ra giải thích – “Đây là công nghệ của quý. Do Dekker cung cấp, để bọn chị trông giống như người bình thường.”

Tôi ngập ngừng cúi xuống nhìn kỹ hơn và phát hiện ra cái kính đó được thiết kế vô cùng đặc biệt, trông không khác gì con ngươi của người, được bao quanh bởi cái mống mắt màu xanh biếc.

“Chúng thậm chí còn giãn nở và co lại tùy thuộc vào mức độ ánh sáng trong phòng.” - chị mỉm cười cay đắng và chớp chớp đôi mắt lệch màu như muốn thổi phồng mức độ quái dị của chính mình – “Mọi người thấy thích công nghệ mới này không?”

Hy vọng rằng chị Addison chỉ là đang châm biếm mà thôi. Chứ tôi thì đặc biệt không hứng thú với những thứ công nghệ cho phép Cõi Âm ẩn mình trong thế giới của con người. Nhưng tôi có một vài thắc mắc. “Tại sao hắn lại làm như vậy? Chẳng phải các tà ma nên tránh gây sự chú ý hay sao?”

“Hắn không có sự lựa chọn nào khác.” - anh Tod hậm hực nói – “Đó là tác dụng phụ của quá trình chích hút linh hồn. Mọi người chẳng vẫn thường nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn còn gì?” - tôi gật đầu, mặc dù không hiểu ý anh ấy đang định ám chỉ điều gì - "Câu nói đó không hề sai, cả nghĩa bóng và nghĩa đen. Một khi linh hồn đã không còn thì chẳng còn gì để nhìn qua cửa sổ nữa.”

Anh Nash khẽ huýt sáo. “Phải công nhận đây là thứ kỳ dị nhất mà mình từng thấy đấy.” Và để một bean sidhe phải thốt lên những lời đó chứng tỏ nó thực sự rất kỳ quái.

“Cậu đang muốn mình đeo lại cái kính áp tròng này vào đúng không?” Chị Addison mỉm cười nhìn anh Nash.

“Được vậy thì mừng quá. Cảm ơn cậu.” Anh Nash gật đầu lia lịa.

Chị Addy đứng dậy, đi vào trong phòng tắm và chỉ chưa đầy nửa phút sau đi ra với đôi mắt trông đã bình thường trở lại. Chỉ có điều tôi vẫn thấy gờn gợn khi nhìn vào nó, có lẽ bởi giờ tôi đã biết đằng sau cặp kính áp tròng ấy là cái gì.

“Sau khi lấy lại được linh hồn, hai mắt của cậu ấy sẽ trở lại bình thường chứ?” - anh Nash quay sang hỏi ông anh trai, thay vì hỏi chị Addison. Xem ra anh ấy cũng đang tránh không

muốn nhìn vào mắt chị ấy. Không ngờ anh Nash lại thấy thoải mái với một thần chết - chuyên đi giết người và thu thập linh hồn - hơn là một cô gái bình thường bị đánh mất linh hồn.

“Về lý thuyết thì là thế.”

“Khoan đã... Em đã từng gặp một vài người chết...” - tôi vội chen vào - “...nhưng không ai trông giống như thế, kể cả sau khi thần chết lấy đi linh hồn.”

Anh Tod gật đầu, hai tay chị Addy đang nằm gọn trong tay anh. “Khi trái tim và bộ não của em ngừng hoạt động đôi mắt của em cũng sẽ ngừng lại. Chúng phản chiếu tình trạng linh hồn của người vừa qua đời. Giống như khi một chiếc đồng hồ bị hết pin, kim giờ và kim phút sẽ không biến mất, chúng chỉ là không chuyển động nữa, và dừng lại ở cái thời khắc cuối cùng.”

“OK, anh nói nghe cũng có lý.” - nhưng tôi không hề có ý định tìm hiểu sâu hơn về vấn đề này. Đó là chuyện riêng của chị Addison với cái cửa sổ tâm hồn trống rỗng của chị. - “Chị Addison này, chị có nhận thấy điểm gì đặc biệt ở tà ma đó, có thể giúp tụi em tìm ra được hắc không? Ví dụ như một cái mũi khoằm hay cái cằm chẻ? Hoặc hàm răng ố vàng”

Mặc dù hỏi thế thôi nhưng tôi cũng hiểu là khó có hy vọng. Bởi vì các tà ma không phải chỉ có một hình dạng duy nhất, có thể khuôn mặt chị ấy vừa gặp hôm trước, hôm sau gặp lại đã khác hẳn rồi.

Chị lặng lẽ lắc đầu. “Không. Ngoài đôi mắt ra thì hắc trông rất bình thường. Tóc nâu. Thân hình tầm thước. Và không thấy có vết bớt nào.”

“Cậu chắc là không nghe thấy tên của hắc chứ?” Anh Nash hỏi.

“Nếu có chắc mình đã phải nhớ rồi.”

“Thế còn trong hợp đồng thì sao?” - phải công nhận là thỉnh thoảng tôi tự xưng thông minh đột xuất - “Hắc cũng đã ký tên đúng không ạ? Chị có nhìn thấy tên của hắc không?”

Chị đau khổ lắc đầu. “Chắc là sau khi chị đi rồi họ mới đưa cho hắc ký. Phần tên hắc vẫn bỏ trống lúc chị ký tên.”

Tay tôi nắm chặt lấy tay anh Nash, nỗi thất vọng trong tôi càng lúc càng khó kiểm soát. “OK, chị cố thử nhớ lại xem. Hắc có nói gì với chị không? Hay với mẹ đàn bà đã dẫn chị tới chỗ hắc chẳng hạn?” Tôi thấy không cần thiết phải nói cho chị ý biết ả ta là một thần chết. Bởi vì tôi không dám chắc chị ấy biết được bao nhiêu về anh Tod và thế giới của Cõi Âm.

“Ừm...” - chị Addy nhắm mắt lại tập trung suy nghĩ nhưng rồi mở ra ngay, chỉ sau vài giây - “Không. Hắc không hề nói một lời nào. Chị thậm chí còn không nghe thấy giọng của hắc.”

“Thế còn ả đàn bà kia?” - anh Nash sốt ruột hỏi. Xem ra anh ấy cũng đang nóng lòng muốn rời khỏi đây giống như tôi - “Mụ ta có nói gì với hai người không?”

“Không” - lần này thì chị Addy đáp lại ngay, không một chút ngần ngại - “Không ai nói với ai câu gì hết lúc ở... cái chốn đó.” Mũi chị chun lại, chẳng hiểu vì ghê tởm hay sợ hãi nữa.

“Thế còn sau khi quay trở lại thì sao?” - tôi hỏi - “Mụ ta có nói gì lúc chị quay trở lại văn phòng của lão Dekker không?”

“Có” - đôi mắt giả kỳ quái của chị Addy mở to và đúng là chúng đang giãn nở theo sự phản chiếu của ánh sáng thật - “Lúc bọn chị quay trở lại, lão Dekker vẫn đang có mặt ở đó. Trước khi ra khỏi cửa, người phụ nữ đó đưa tay vuốt ngược từ cánh tay lên vai lão Dekker, miệng cười rất nham hiểm, như thể đang vờn một con mồi vậy. Mụ ấy nói “Lòng tham của người được bảo toàn thêm một năm nữa.” Rồi rời khỏi phòng.”

Lòng tham... Tôi có thể đoán được là anh Tod đang cố lục lại trí nhớ xem đã từng gặp qua ả thần chết đó chưa. Nhưng lại không thể đoán được liệu anh ấy đã tìm ra câu trả lời chưa.

“Chi tiết ấy có giúp được gì không ạ?” Chị Addison nhìn anh Tod đầy hy vọng - “Mọi người có đoán ra được tà ma đó là ai không?”

“Không ạ” - và tôi ghét phải thừa nhận điều đó - “Nhưng em nghĩ vẫn chưa hết hy vọng.” - tôi đứng dậy, ra hiệu cho anh em nhà Hudson biết rằng đã đến lúc mình cần phải về. Ngay lập tức - “Anh Tod, anh thử tìm cách tìm lại bản hợp đồng của chị Addy nhé. Chắc chắn lão Dekker đang giấu nó ở đâu đó thôi.” Theo tôi, đây là cách dễ nhất để tìm ra gã tà ma kia, nhất là khi anh Tod có thể ra vào bất cứ nơi nào anh ấy muốn.

Anh Tod gật đầu, nhưng nét mặt trông đầy tuyệt vọng.

“Tốt.” - tôi quay lại mỉm cười với chị Addy - “Bọn em sẽ báo cho chị biết nếu phát hiện ra được điều gì.”

Tôi đẩy cửa ra và cất chùm chìa khóa lại vào trong túi, đảo mắt một vòng từ phòng khách vào đến phòng bếp để chắc chắn rằng trong nhà giờ chỉ có mình tôi và anh Nash. Hầu như thứ Hai nào bố tôi cũng phải làm thêm nửa ca, vì thế phải sau chín giờ bố mới có mặt ở nhà. Tôi và anh Nash sẽ có vài tiếng ở một mình bên nhau.

Nhưng tôi vẫn chưa quen được với việc có cả căn nhà cho riêng mình - bác Val thường xuyên có mặt ở nhà, phần lớn thời gian - nên vẫn gào ầm lên gọi tên bố cho chắc, trong khi anh Nash khép cửa lại sau lưng. “Bố ơ?”.

Không có tiếng trả lời. Tôi bỏ ba lô xuống ghế, chạy vào trong phòng ngủ của bố kiểm tra lại thêm một lần nữa. Chắc chắn bố sẽ không tha cho tôi nếu phát hiện ra chuyện tôi lại can thiệp vào công việc của thần chết. Một lần nữa. Chứ chưa nói tới các tà ma.

Phòng ngủ của bố trống trơn và khi tôi quay trở lại vào trong bếp, đã thấy anh Nash áo khoác vắt trên thành ghế, đang cúi húi mở tủ lạnh tìm đồ uống. Tôi cởi áo khoác vắt lên trên cái ghế bành cũ kỹ.

Chi phí để khuôn toàn bộ đồ nội thất của bố ở Ailen về Mỹ quá cao vì thế bố con tôi quyết định sắm sửa lại từ đầu, từng chút từng chút một. Cũng may là căn hộ đi thuê này cũng bé nên không cần phải mua gì nhiều. Bác Brendon nhất định bắt tôi giữ lại mọi thứ đã từng dùng hồi ở nhà bác, vì thế phòng ngủ của tôi bây giờ trông không khác với ngày xưa là mấy, ngoại trừ bốn bức tường trắng và diện tích mặt sàn chật hẹp.

Nhưng tôi chẳng quan tâm tới những cái đó. Điều quan trọng là giờ tôi không còn phải dè chừng chị Sophie nhúng mũi vào mọi chuyện của mình nữa.

“Anh đói không?” Tôi mở tủ lấy ra một túi bỏng ngô tự nổ.

“Anh đang đói muốn chết đây.” Anh Nash thú nhận. Tôi đặt túi bỏng ngô vào trong lò vi sóng và bật máy, vừa đứng bật nắp lon sô-đa vừa dựa lưng vào bệ bếp chờ đợi, trong khi anh Nash tiếp tục mãi mê lục tủ lạnh.

Với giải vô địch toàn bang đang đến gần, suốt mấy tuần qua, HLV Rundell đã bắt anh và đội bóng tập luyện vô cùng khổ cực. Chẳng trách anh Nash lúc nào cũng thấy đói.

“Anh có nghĩ ra được gì không?” Tôi hỏi anh. Tụi tôi hầu như chẳng có thời gian để nói chuyện nhiều với nhau vì thời khóa biểu ở trường của hai đứa không trùng nhau, sau giờ học anh lại còn phải đi tập luyện với đội bóng, còn tôi phải đi làm thêm.

Anh Nash lắc đầu, kéo ghế ngồi xuống, sau khi đã tìm được một lọ mứt dâu. “Không hề” - tôi ném nốt cho anh nửa gói bim bim còn lại trên bệ bếp – “Em có tìm thấy được gì trên mạng không?”

“Các trò chơi điện tử và lời bài hát.” Tôi mở lò vi sóng lấy túi bỏng ngô ra. Rõ ràng là Cõi Âm vẫn chưa hề vươn tầm ảnh hưởng của mình tới mạng internet. Giờ tôi nghĩ lại mới thấy có khi đấy lại là một điều may.

Tôi để bỏng ngô ra một cái bát to và cầm lon sô-đa của mình tới chỗ anh Nash đang ngồi. “Thế... anh biết gì về các tà ma?”

“Cũng không nhiều hơn những gì Addy đã kể với mình tối nay.” Anh Nash quệt mứt dâu lên

miếng bim bim và ăn rất ngon lành.

“Sau khi nhìn thấy mắt chị ý, em chẳng còn muốn gặp bất cứ một tà ma nào nữa. Không bao giờ.” - tôi nhét một vốc bỏng ngô vào miệng và nhai - “Nhưng có vẻ như chúng ta cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác.”

“Anh chỉ muốn vặn cổ anh Tod vì đã kéo bọn mình vào chuyện này.”

“Đằng nào cũng thế rồi mà!” Tôi nhăn mũi lại trêu anh, trong khi anh nhúng một miếng bỏng ngô vào trong lọ mứt và thấy vào miệng.

“Ăn lạ nhỉ.” - anh nghiêng đầu sang một bên, vừa nhai vừa cân nhắc về sự kết hợp kỳ lạ này - “Nhưng ngon.”

“Anh muốn ăn nữa không?” - tôi đứng dậy mở tủ lấy thêm một cái bát, trước khi anh kịp trả lời - “Khi nào thì anh Tod đến nhỉ?”

Anh nhìn đồng hồ. “Khoảng 15 phút nữa là anh ấy được nghỉ giữa ca rồi. Nhưng anh đoán, với tính cách của ông anh anh, có lẽ anh ấy đã đang lảng vảng đâu đó quanh đây, rình mò tụi mình rồi.”

Tôi đặt cái bát xuống bàn và để mứt vào trong đó. “Anh ấy nên có cuộc sống riêng của mình. Một người bạn gái. Em thấy chị Addison có vẻ vẫn còn tình cảm với anh ý...” Tôi chần chừ một lúc trước khi nhúng một miếng bỏng ngô vào trong bát mứt và nhắm mắt nhai.

Eooo! Mứt dâu và bỏng mạn chẳng ăn nhập gì với nhau ý.

Anh Nash bật cười khi thấy tôi nhăn mặt uống một ngụm nước thật to để rửa trôi cái vị lờ lợ trong miệng. “Thứ cuối cùng anh Tod cần lúc này là một cô bạn gái không có linh hồn. Hơn nữa lại còn là một ngôi sao nổi tiếng nữa chứ. Chiều theo luật thì anh Tod đã chết, trong khi Addy suốt ngày bị đám phóng viên ảnh đeo bám gần như 24/24. Không lẽ em muốn nhìn thấy cái tí Addison Page hẹn hò với một chàng trai đã chết à?”

“OK, vậy là họ sẽ khó mà thành đôi được với nhau.” - tôi nhún vai bốc thêm một nhúm bỏng ngô bỏ vào miệng - “Thế còn chúng ta thì sao?” Ngoại trừ việc mẹ anh ấy dạy cho tôi các kỹ năng của bean sidhe, và việc bố tôi luôn cảnh giác mỗi khi chỉ có hai đứa bọn tôi một mình với nhau, thì chúng tôi không gặp trở ngại gì về giống loài...

“Anh thích các thử thách.” Anh Nash đứng dậy nheo mắt nhìn tôi. Các vòng xoáy trong mắt anh bắt đầu quay, một cách lười biếng và chậm rãi.

“Thế à?” Tôi ngược mắt nhìn anh, lưng chạm vào thành bàn. Toàn thân như bị thiêu đốt

trước ánh mắt đầy ma lực của anh.

“Ừ...” Anh cúi xuống, hôn tôi say đắm.

Với năng lực Ảnh hưởng của mình, anh Nash hoàn toàn có thể thôi miên bắt tôi làm theo những gì anh muốn nhưng anh đã không làm vậy. Anh muốn tôi phải muốn anh, một cách tự nguyện.

Chúng tôi cứ đứng ôm hôn nhau như vậy, có Chúa mới biết được trong bao lâu trước khi kẻ phá đám đáng ghét kia lù lù xuất hiện sau lưng anh Nash. “Ồi giờ ời. Hai đứa làm ơn vào phòng đi cho tôi nhờ.”

Anh Nash khựng lại, rời tay khỏi eo tôi, mặt đầy tiếc nuối. Anh quay phắt lại nhìn ông anh đầy căm phẫn.

Tim tôi vẫn chưa thể đập bình thường trở lại, hai má vẫn đang đỏ bừng vì những cảm xúc dâng trào.

“May cho hai đứa, là anh chứ không phải người khác đấy nhé!” - anh Tod thò một miếng bím bím bỏ vào miệng, và như mọi lần, không thêm để tâm tới sự khó chịu ra mắt của tụi tôi - “Nếu anh mà là bố cô ấy, chắc em sẽ không còn lạnh lặn mà rời khỏi đây tối nay rồi, em trai ạ.”

“Anh im đi, Tod!” - tôi gắt lên, đưa tay chỉnh lại cái cổ áo - “Nếu không anh sẽ không còn toàn thân mà giúp chị Addison đâu.”

“Nhân thể nói về chuyện đó...” - anh Tod nhúng tiếp bím bím vào trong lọ mứt - “Anh sẽ rất biết ơn nếu hai đứa có thể đừng nhúng mũi vào đời tư của anh...”

“Đời nào thế không biết?” - anh Nash tức giận làu bàu- “Anh muốn nói gì nói khẩn trương lên đi. 9 giờ bố của Kaylee về rồi.”

Anh Tod cười khẩy. “Rồi hai đứa định làm gì?”

“Không phải việc của anh, Tod ạ. Em sẽ tự quyết định mình muốn làm gì” - tôi ngồi xuống cái ghế đối diện với anh - “Việc của anh là tìm cho ra gã tà ma đang nắm giữ linh hồn của chị Addy và cách để đoạt lại nó. Mà anh đã tìm thấy bản hợp đồng của chị ý chưa thế?”

Mặt anh Tod xui lơ. “Chưa. Sáng nay anh đã mất hơn ba tiếng mới dò hỏi được nơi cất giữ các giấy tờ của tà ma ở Cõi Âm.”

“Vậy thì làm sao chị Addy sử dụng được điều khoản chấm dứt hợp đồng ấy của mình?” - tôi

đẩy lọ mứt dâu sang một bên, chẳng còn muốn ăn uống gì nữa – “Nhưng sao những người khác lại làm được nhỉ?”

“Có thể họ đã đọc hợp đồng trước khi ký.” Giọng anh Nash đầy mỉa mai.

“Hoặc không thì họ đã quay lại nhờ lão Dekker. Anh đoán lão ấy cũng chẳng quan tâm chuyện họ có tuân thủ hợp đồng hay không đâu, miễn sao cứ mang về một linh hồn thay thế là được.” Anh Tod ngả người ra sau ghế trầm ngâm nói.

“Thật kinh khủng.” - tôi thấy rợn người – “Anh có nghĩ ra được phải tìm gã tà ma đó thế nào không?”

“Chịu.” -gã thần chết điển trai thất vọng thở dài, bocc một nắm bông ngô hồ hững đút vào miệng – “Anh thậm chí còn chưa từng gặp tà ma nào. Và theo như anh được biết, giới tà ma không hề sử dụng danh bạ. Chưa kể chúng ta cũng chẳng có cái tên nào để mà tra cứu đâu.”

“Nhưng chẳng phải mỗi tà ma đều có một đặc tính riêng còn gì?” - Anh Nash xen vào – “Ví dụ như con quỷ của nỗi đau, con quỷ của dục vọng...”

“... con quỷ của hy vọng, và thậm chí cả con quỷ của tình yêu.” - anh Tod tiếp lời cậu em trai – “Trong mỗi một cảm xúc và điểm yếu của con người đều tồn tại một giống quỷ, hay tà ma. Và chúng không chỉ có một. Trong thế giới của Cõi Âm, có hàng trăm, nếu không muốn nói là hàng nghìn tà ma. Biết được đặc tính của tà ma đang nắm giữ linh hồn của Addy cũng chẳng giúp được gì mấy. Chúng ta cần phải biết cụ thể hơn.”

“Nhưng ít nhất là anh em mình cũng đã biết thêm nhiều thông tin hơn hôm qua rồi.” Tôi động viên anh Tod.

Anh thở dài cái thượt. “Nhưng cũng có ích gì đâu.”

“Khoan đã...”- đột nhiên tôi sực nhớ ra một chuyện – “Làm sao lại có tà ma của tình yêu, của hy vọng ở đây thế? Em tưởng đám tà ma chỉ sống bằng nỗi đau và sự tuyệt vọng của con người thôi chứ. Sao chúng có thể sống bằng những cảm xúc khiến cho con người hạnh phúc được?”

Anh Nash tùm tùm nhìn tôi đầy thích thú, và tôi có cảm tưởng như anh ấy đang cười nhạo sự ngu ngơ của mình thì đúng hơn. Nhưng người trả lời tôi lại là anh Tod.

“Một tà ma có thể chích hút nỗi đau và sự tuyệt vọng từ bất cứ loại cảm xúc nào, Kaylee ạ. Nếu em muốn có tình yêu, hẳn sẽ mang đến cho em một tình yêu không được đáp lại. Chính sự giằng xé và đau khổ của thứ tình yêu ấy sẽ hành hạ em, khiến em hóa điên và chết. Nếu em cầu xin hy vọng, hẳn sẽ biến nó thành một thứ hy vọng hão huyền không có kết quả, để rồi sau khi đạt được nó, nắm lấy nó em sẽ hóa điên và chết. Còn nếu em tìm kiếm niềm tin em sẽ nhận

được một thứ niềm tin mù quáng. Em sống với niềm tin ấy cho tới một ngày em chợt phát hiện ra là nó không hề có cơ sở và em...”

“Được rồi, được rồi” - tôi giơ một miếng bìm bìm lên chặn lại – “Em sẽ hóa điên và chết. Nói tóm lại các tà ma là hiện thân của sự độc ác và tàn bạo. Cảm ơn anh đã nhắc nhở.”

Anh Nash bật cười khúc khích, tôi cũng quay ra tủm tủm cười với anh.

“Hai đứa đúng là biến thái!” Mặt anh Tod quạu cọ.

Giờ thì tôi đã ngoác miệng ra cười. “Thế còn một gã thần chết yêu một ngôi sao nhạc pop không có linh hồn thì là gì?”

Anh Tod nhăn mặt lại, nhưng hai má anh ấy đỏ bừng lên. “Anh không yêu cô ấy.”

“Nhưng vẫn kéo tui em vào cái kế hoạch có thể nguy hiểm đến tính mạng, để cứu lấy linh hồn của một cô gái anh không hề quan tâm?”

“Được thôi. Hai người không muốn giúp đúng không? Tôi sẽ tự làm một mình.” - anh hậm hực xô ghế đứng dậy – “Rồi bị giết chết trong quá trình thực hiện. Lần này nếu mà chết thì sẽ là vĩnh viễn đấy.”

Tôi đảo tròn hai mắt. “Ngồi xuống đi, thần chết, bọn em sẽ giúp anh.” - tôi đã cố tình chọc anh Tod, để trả thù cho vụ anh ấy suốt ngày hiện ra phá đám giây phút riêng tư của anh Nash và tôi – “Nhưng bọn em thực sự đã nghĩ nát óc rồi nhưng vẫn không biết phải làm như thế nào. Chúng ta cần một người hiểu hơn về giới tà ma. Hay ít nhất là về Cõi Âm.”

“Xin lỗi? Thần chết đây!” - anh Tod vỗ tay vào ngực – “Anh biết về Cõi Âm mà.”

“Nhưng rõ ràng là chưa đủ.” - anh Nash thản nhiên nói, vờ như không thấy cái nguýt dài của ông anh trai – “Chúng ta cần phải nói chuyện với một người có nhiều kinh nghiệm hơn.” - rồi anh đột nhiên nghiêm mặt lại nhìn tôi – “Kaylee, bọn mình cần phải nói chuyện với bố em.”

“Không” - tôi lắc đầu quày quẩy – “Không được đâu. Chỉ cần em hé môi nói một chữ tà ma thôi, chắc chắn bố sẽ nhốt em vào trong phòng và nuốt luôn cái chìa khóa.”

“Nhưng bố em là vị không-phải-con-người lớn tuổi nhất mà anh biết, và em cũng đâu cần phải kể hết cho bố nghe về kế hoạch của bọn mình.” - anh Nash nhún vai – “Cứ bảo với bố là em thấy tò mò hoặc bịa ra một lý do nào đó khiến cho bố không lo lắng là được. Hơn nữa bố em chẳng phải đã hứa là sẽ không giấu em thêm bất cứ bí mật nào nữa còn gì.”

“Đúng vậy, nhưng bố em cũng chưa bao giờ hứa là sẽ nói cho em biết tất cả về loài quỷ sứ.” - dù anh Nash có nói gì đi chăng nữa, tôi cũng sẽ quyết không lùi bước - “Nếu em mở miệng hỏi bố về tà ma, tất cả sẽ lập tức chấm hết.” - và rồi tôi mỉm cười trước cái giải pháp vừa lóe lên trong đầu - “Hay là anh về hỏi mẹ anh xem sao?”

Cả anh Nash và anh Tod cùng nhăn mặt lại trước lời đề nghị vừa rồi của tôi. "Và để mẹ hốt hoảng gọi điện cho bố em tìm cách xử lý cả ba chúng ta hả Kaylee?"

“Thế thì lại quay về con số không rồi.” - tôi xịu mặt xuống - “Chúng ta cần phải tìm một người có nhiều kinh nghiệm về Cõi Âm nhưng lại không quan tâm xem chúng ta định làm gì.”

Anh Tod đứng phắt dậy, mặt hớn hở. “Cô Libby! Chúng ta cần nói chuyện với cô Libby.”

Chương 9

“NẾU CHÚNG TA bị phát hiện thì sao nhỉ?” - anh Nash hơi do dự. Một anh chàng cao gầy, mặc áo da màu nâu, hối hả vác cái hộp kèn tuba chạy vụt qua, xém chút nữa thì va vào vai tôi, may mà có anh Nash kịp kéo lại.

“Ý anh là chúng ta bị phát hiện ở đây...” - trong thế giới của loài người – “Hay ở đó?” Tôi thì thào hỏi lại, không muốn thoát ra từ "Cõi Âm" ở nơi công cộng. Nhất là lại ở trường nữa chứ.

“Cả hai.” Anh Nash dừng lại và tôi đi theo anh tới chỗ hốc tường thụt hẳn vào, gần toa-lét tầng một.

“Em nghĩ HLV Rundell thậm chí còn chẳng biết là em vắng mặt ý.” - tôi có tiết Lịch sử Mỹ vào tiết cuối nhưng dạo này thầy ý còn bận nghiên cứu sơ đồ chiến thuật cho các trận thi đấu sắp tới của đội bóng, hơn là ngồi soạn giáo án. Vì thế hơn một tuần rưỡi nay, cả giờ tụi tôi chỉ ngồi xem các thước phim tài liệu về thời kỳ nội chiến – “Nhưng nếu bị phát hiện, chắc chắn họ sẽ gọi điện về cho bố em...” Và tôi sẽ có mặt ở nhà trước khi trời tối cho tới khi 18 tuổi mất.

Bố tôi đang rất cố gắng để làm một người cha tốt và bố đã làm không tồi. Nhưng có một số việc bố lại hơi khắt khe quá mức cần thiết. Ví dụ như thời gian dành cho gia đình - các bữa tối Chủ Nhật với nhà bác Brendon - và báo cáo thường xuyên cho bố biết tôi đang ở đâu, làm gì.

“Còn nếu chúng ta bị phát hiện ở đó...” - tôi nhún vai – “Coi như là tiêu đời.”

Anh Nash nuốt nước bọt cái ực. “Nếu may mắn, chắc chúng ta sẽ không phải tới đó đâu. Chưa cần thiết.” - nhưng tôi nghe thấy có chút ngập ngừng trong giọng nói của anh – “Thế bố em tưởng là em đi đâu?”

“Xuống phố với em.” - Emma nói. Tôi giật mình quay phắt lại và thấy cô bạn thân đang đứng dựa lưng vào tấm poster màu tím nhạt của CLB cờ vua dán trên tường phía sau lưng chúng tôi – “Sau khi đi làm về, tụi em sẽ đi ăn pizza và tìm mua quà sinh nhật cho mẹ em.” Emma nháy mắt cười với tôi. Mặc dù được xếp vào hàng top trong trường vì vẻ ngoài quyến rũ của mình nhưng Emma không hề kèn kiệu và quan tâm tới mấy chuyện đó, và tôi yêu quý cậu ấy cũng vì cái tính ấy.

Không khó gì để tôi thuyết phục anh chàng đồng nghiệp, mê Emma như điều đồ, đổi ca thứ Sáu của cậu ấy với ca thứ Ba của tôi. Bốn tiếng ở bên cạnh Emma trong quầy bán vé là ước mơ của mọi chàng trai.

“Em đã hứa sẽ đưa cậu ấy về nhà trước 10 giờ 30 vì thế hai người đừng có về muộn đấy.” Emma cảnh cáo.

Anh Nash nhe răng cười và kéo tôi vào trong lòng. Trái tim tôi như muốn lịm đi vì hạnh phúc. “Không thành vấn đề.”

Anh Tod đã dò la được rằng siêu-thần-chết Libby sẽ đi thu dọn một Hơi thở của Quỷ nữa vào tối hôm đó, ở Abilene - cách chúng tôi 6 giờ chạy xe, cả đi lẫn về. Tính cả các lần dừng lại để nghỉ ngơi, ăn tối nhất là thời gian để thuyết phục cô Libby giúp tụi tôi, chắc chắn đó là một đêm dài.

“Mà hai người định đi đâu thế?” - Emma tùm tùm liếc tôi đầy ẩn ý – “Hay là mình không cần phải biết?”

“Ừ, có lẽ cậu không biết thì tốt hơn. Và không phải là điều cậu đang nghĩ đâu.” Tôi thở dài.

Nụ cười trên môi Emma méo xẹo, ánh mắt cô nàng giờ đã chuyển sang lo lắng. “Là việc của bean sidhe à?” Emma vừa thì thào hỏi vừa ngó nghiêng đầy dò xét xung quanh xem có người nghe lén không.

“Ừ.” Tụi tôi đã phải giải thích sơ qua cho cậu ấy nghe về thế giới Cõi Âm, hôm anh Nash và tôi giành lại linh hồn của Emma từ tay ả thần chết và cứu sống cậu ấy. Nhưng cũng đồng thời vô tình kết thúc cuộc sống của một người khác - và điều ấy sẽ còn tiếp tục ám ảnh tôi cho tới cuối đời. Emma không hề biết về sự tồn tại của anh Tod hay bất kỳ một thần chết nào. Tôi không muốn kể cho cậu ấy nghe về những thứ có thể gây sự chú ý của Cõi Âm tới cậu ấy. Tôi không cứu sống Emma để lại đánh mất cậu ấy. Thêm một lần nào nữa.

Vì thế tôi thấy khá tội lỗi khi nhờ vả Emma nói dối hộ mình như thế này. Nhưng quả thực tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác, bởi vì anh Nash cũng sẽ phải đi cùng với tôi. Xem ra mình cần phải kiếm thêm vài đứa bạn thân nữa mới được...

“Cậu sẽ không bỏ cả giờ tiếng Pháp đấy chứ hả?” Emma hốt hoảng kêu lên.

“Không, chỉ lịch sử thôi.” Vốn từ vựng tiếng nước ngoài của Emma cũng tệ như trí nhớ của tôi về ngày tháng và các con số. Tôi giúp cậu ấy tiếng Pháp, và cậu ấy sẽ trả ơn cho tôi vào giờ lịch sử. Một sự phối hợp hoàn hảo, và bọn tôi cũng không hẳn là đang gian lận. Bọn tôi chỉ là đang... giúp đỡ lẫn nhau.

Tôi đâu cần phải biết chiến tranh 1812 kết thúc vào năm nào đúng không?

“Thế thì chúng ta đi thôi không muộn.”

Anh Nash cúi xuống hôn chào tạm biệt tôi, trước khi Emma kéo giạt tay tôi lôi đi. Anh nháy mắt cười với tôi rồi đi về hướng ngược lại. Tôi vừa đi vừa ngoái đầu nhìn theo bóng anh đầy tiếc nuối.

Tôi quay lại vừa kịp lúc mặt tôi chỉ còn cách mặt chị Sophie chưa đầy chục phân.

“Mắt mũi để đâu thế.” Chị hẳn học nhìn tôi, mắt sắc lẹm như dao.

“Xin lỗi.” Tôi lăm bằm trước cuộc chạm trán không hề mong muốn với bà chị họ. Nếu là trước đây tôi sẵn sàng nổi đóa lên với chị ta ngay, khi mà sự chảnh chọe của chị có thể được coi là bản tính tự nhiên. Nhưng sau những biến cố vừa xảy ra với cuộc đời chị ấy, tôi lại không thể, ngoài một sự thương cảm.

Mặc dù chị Sophie luôn đổ lỗi cho tôi về cái chết của mẹ chị ấy.

Khi lòng tự trọng không cho phép tôi lùi lại nhường đường cho chị Sophie, chị ấy đứng tránh sang một bên và nhìn tôi với ánh mắt đầy khinh bỉ, mà nếu ai yếu bóng vía chắc phải sợ phát khiếp. Và cái nhìn lại đầy thương cảm của tôi chỉ càng khiến cho chị ấy điên tiết hơn.

“Em họ của cậu đúng là dị hợm” - bạn thân của chị Sophie, Laura Bell, đứng bên cạnh dè bủ.

Chị Sophie ngúng nguẩy quay lưng đi về phía cuối hành lang. “Cậu không thể tưởng tượng nổi đâu...”

“Để tâm tới bọn đấy làm gì cho mệt.” - Emma kéo tôi đi vào trong lớp - “Laura đang ghen tỵ với cậu và anh Nash ý mà.” - Bởi vì nhỏ đó cũng từng có thời cặp kè với anh Nash, dù chỉ là trong một khoảng thời gian rất ngắn - “Còn Sophie thì trước giờ vẫn đáng ghét thế mà.”

Tôi ngồi xuống dãy bàn thứ năm, vừa kịp lúc cô Brown - người tôi dám chắc là chưa từng đặt chân đến Pháp nhưng cứ khẳng khẳng bắt chúng tôi gọi là Madame Brown - hắng giọng yêu cầu cả lớp ổn định chỗ ngồi. “Chị ấy vừa mất mẹ mà Emma.”

“Cậu cũng thế mà!” - Emma lật tìm mấy trang vở đã được gấp sẵn, dấu hiệu chứng tỏ cậu ấy đã làm bài tập ở nhà - “Và cậu không hề đổ lỗi ấy lên đầu người khác.”

Trước khi tôi kịp nhắc cho cậu ấy nhớ là tôi đã có 13 năm để vượt qua cái chết của mẹ mình thì Madame Brown từ trên bục giảng chỉ cái bút viết bảng màu đen về phía Emma. “Mademoiselle Marshall?” - cặp lông mày mỏng dính của cô nhướn cao - “Avez-vous quelque chose pour dire?”

“Ừm...” - hai má Emma đỏ lựng lên, cúi xuống lập bập giở sách, miệng lẩm bầm - “Dire... dire...”

“Có gì để nói...” - tôi thì thào, môi vẫn không hề động đậy. Công nhận kỹ năng nhắc bài của tôi càng ngày càng điêu luyện - “Cậu có gì để nói không?”

“À. Non, Madame.” - Emma đồng dục nói rất to cho cả lớp nghe thấy.

“Bon!” - Madame Brown quay mặt lại tiếp tục viết lên tấm bảng trắng.

Emma ngồi thụp xuống ghế, thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười với tôi đầy biết ơn. “Cậu nói câu “Tôi ghét môn học này” bằng tiếng Pháp như thế nào?”

“Chúng ta có nên chờ anh ấy không anh?” - tôi gõ gõ ngón tay lên vô lăng, sốt ruột liếc nhìn đồng hồ trên điện thoại – “Nhỡ đâu anh ấy bị kẹt lại với công việc ở bệnh viện thì sao.” Là một thần chết mới học việc, hàng ngày anh Tod phải đi làm từ trưa tới nửa đêm tại một bệnh viện trong thành phố, kết thúc cuộc đời của những bệnh nhân có tên trong danh sách, sau đó mang linh hồn của họ tới nơi tái sinh. Theo quan điểm của tôi, đó là một việc làm rất vô nhân đạo, chẳng hiểu sao anh Tod có thể chịu được.

“Không cần đâu. Anh ấy đã đổi ca với một Tử thần khác rồi. Anh ấy sẽ xuất hiện ở đâu, khi nào, có giờ mà biết được.” - anh Nash, đang giúp tôi đổ xăng ở bên ngoài, ngó đầu vào trong xe. “Bình tĩnh đi em. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Tôi gượng cười, nắm chặt hai tay để lên đùi. Nhưng khi tay tôi đã yên vị thì đến lượt hai chân rung bần bật trên sàn xe. Trước giờ tôi chưa từng trốn học, dù chỉ là nửa tiết và với một đứa hay gặp xui xẻo như tôi, việc bị phát hiện ra là khó tránh khỏi. Nhưng miễn là sau khi chúng tôi đã lấy lại được linh hồn của chị Addison, còn thì tôi sẵn sàng đối mặt với mọi hậu quả.

Anh Nash xé lấy tờ hóa đơn trên máy, nhét vào túi quần phía sau, rồi chui vào trong xe. “Đi thôi!”

Tôi mới chỉ lấy bằng được 6 tháng nay, và chưa bao giờ lái xa quá khỏi Fort Worth. Cũng may, chỉ cần đi dọc theo quốc lộ 1-20 là tới Abilene, hơn nữa lại có anh Nash ngồi bên cạnh chỉ đường, nên phần khó nhất của chuyến đi hóa ra lại là quyết định xem nên dừng ở đâu để ăn tối.

Tôi đang cúi xuống định hút một ngụm sô-đa, đột nhiên bắt gặp đôi mắt xanh biếc của anh Tod đang nhìn tôi chằm chằm qua gương chiếu hậu, làm tôi hoảng hồn chọc cả cái ống hút vào mũi, thay vì vào miệng. “Á!” Theo phản xạ, tôi giờ tay ôm lấy mũi và làm rơi cốc sô-đa xuống đùi, nhưng may mà anh Nash đã kịp chớp lấy trước khi nó đổ tung tóe ra người tôi. Tay còn lại của anh nắm lấy vô lăng, phòng trường hợp tôi buông nốt cả tay kia ra.

Chiếc xe bị loạn choạng mất vài giây trước khi tiếp tục chạy bon bon trên đường cao tốc. Tim tôi như muốn rút ra khỏi lồng ngực, xém chút nữa tôi đã đâm vào dải phân cách.

“Anh bị điên hả Tod?” Anh Nash gầm lên. Cứ lần nào anh em nhà này gặp nhau là y như rằng có tiếng quát tháo.

Sau khi đã hoàn hồn - tim và mũi cũng hết đau - tôi trừng mắt nhìn anh Tod qua kính chiếu hậu. “Anh đã đi đâu mà lâu thế?”

“Anh vừa ở chỗ Addy.” - anh nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa kính, giọng đầy căng thẳng - “Tinh thần của cô ấy đang rất tệ, và anh không muốn bỏ cô ấy lại một mình với đám quản lý. Toàn một lũ ăn bám, anh thấy bọn họ còn tệ hại hơn cả đám đĩa dối dưới Cõi Âm. Vất kiệt sức con nhà người ta bằng lịch trình làm việc dày đặc từ sáng đến tối. Anh đã hứa sẽ quay lại với Addy, sau khi nói chuyện xong với cô Libby.”

“Cô ấy làm gì ở Abilene thế anh?”

“Thu lại Hơi thở của Quỷ từ một ông vua dầu mỏ 80 tuổi nào đó.” Anh Tod vẫn không buồn nhìn về phía tôi, làm tôi phải hắng giọng mấy lần để gây chú ý. Tôi bật xi nhan chuyển sang làn đường bên cạnh để nhường cho cái xe cảnh sát phía sau vọt lên trước.

“Và ông vua dầu mỏ này sẽ chết ở đâu a?” Tôi tưởng tượng ra một căn phòng ngủ rộng lớn, treo đầy khung ảnh con cái, cháu chắt của ông ấy. Nơi mà nếu lọt vào được chúng tôi cũng khó lòng tìm được chỗ để trốn.

Thà cứ để anh Tod đi một mình còn hơn...

“Ông ấy đang ở trong viện dưỡng lão. Anh biết tay thần chết trực ở đó đêm nay, và anh ấy dự định sẽ kéo dài giờ nghỉ hôm nay. Chắc là vì quá hải cô Libby.”

Lẽ ra chúng tôi cũng phải thấy sợ nữ siêu thần chết ấy mới phải, vậy mà chẳng thấy dứa nào mảy may sợ sệt gì cả. Và chính điều đó mới khiến cho tôi thấy hơi sợ.

Một tiếng sau, theo chỉ dẫn của anh Nash, tôi dừng xe tại bãi đỗ xe của viện dưỡng lão Southern Oaks. Vì sợ muộn nên vừa xuống xe một cái, tôi và anh lập tức ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh vào bên trong tòa nhà. Bên ngoài, mặt trời đã bắt đầu xuống bóng.

Riêng anh Tod đã hô biến thẳng từ ô tô tới viện dưỡng lão, ngay khi tụi tôi vừa vào đến địa phận của Abilene. Một phần là để xem cô Libby làm việc lần nữa, nhưng một phần cũng là để níu chân cô ấy, cho tôi và anh Nash tới. Anh Tod hoàn toàn có thể làm mấy việc này một mình nhưng anh ấy cứ khẳng khẳng định rằng cô Libby thích tôi - cô ấy đã thừa nhận sự có mặt của tôi ở buổi concert hôm trước - nên sẽ dễ đồng ý trả lời các câu hỏi của tôi hơn.

Mặc dù không tin lời anh Tod cho lắm nhưng tôi vẫn muốn thử giúp chị Addison.

Chúng tôi đi qua quầy lễ tân, lịch sự gật đầu chào cô y tá đang ngồi trực ở đó, đúng lúc anh Tod hiện ra nhập hội. Mặt cô y tá kia trông vẫn rất bình thản, không hề tỏ ra ngạc nhiên hay hốt

hoảng gì cả, chứng tỏ cô ấy không thể nhìn thấy anh Tod.

“Henry White.” - anh Tod đẩy hai chúng tôi – “Phòng 124. Nhanh lên, sắp tới giờ rồi.”

Mặc dù đã biết là mình sẽ không phải cất tiếng khóc nhưng tôi cũng chẳng thích thú gì với chuyện trân trân đứng nhìn người khác qua đời. Đạo gần đây tôi đã phải chứng kiến quá nhiều chết chóc rồi. Tôi đã cố tình đi chậm như thế vậy mà vẫn đến kịp lúc cô Libby bắt đầu làm việc.

Cô ấy đang đứng ở góc phòng tối om, trong chiếc áo khoác da đen khác với lần trước, đôi mắt xanh thẫm của cô mở trừng trừng trông rất khiếp. Trán cô lấm tấm mồ hôi, chứng tỏ việc hút lấy chất khí đang ị ạch thoát ra khỏi cơ thể người đàn ông nằm bất động trên giường kia, không hề dễ dàng gì.

Henry White đang chỉ có một mình trong phòng, cùng với bốn người chúng tôi và một cái máy theo dõi kê cạnh đầu giường, đang phát ra những tiếng báo động chói tai, không kém gì tiếng khóc của tôi. Tôi giơ tay day day hai bên thái dương, vừa ngạc nhiên vừa tội nghiệp cho ông Henry này, khi mà người ở bên cạnh ông lúc lâm chung chỉ có hai bean sidhe và hai thần chết, và một trong số đó đến đây để lấy mạng ông. Con của ông ấy đâu? Cháu chắt ông ấy đâu? Hoặc nếu không cũng phải có viên thư ký hay luật sư hám tiền nào đó chứ nhỉ? Chẳng lẽ ông ấy quả thực không có ai đủ thân thiết để ở bên cạnh ông khi thần chết gõ cửa sao?

Đúng lúc đó tôi nghe thấy tiếng bước chân chạy bên ngoài hành lang. Một nữ y tá to béo mở cửa bước vào, mỉm cười chào tôi. “Cô là người nhà hả?” Vừa hỏi cô vừa bấm một nút gì đó trên chiếc máy cạnh đầu giường ông Henry và tiếng báo động kia kết thúc, trả lại sự yên ắng cho căn phòng.

“Không ạ.” Tôi lo lắng hết nhìn cái xác trên giường lại nhìn vào góc phòng, nơi cô Libby vừa hút nốt đoạn Hơi thở của Quỷ, đen đúa và đặc xít như nước cống, cuối cùng vào trong miệng.

“Bọn cháu là... khách tới thăm thôi ạ.” Anh Nash vội đỡ lời tôi, đưa tay nắm lấy tay tôi. Anh Tod mắt sáng rực, chăm chú đứng quan sát cô Libby, đầy thèm thuồng. Trong khi toàn thân tôi nổi hết gai ốc vì sợ.

Bây giờ chỉ cần miệng cô ợ ra một nhúm khói đen nho nhỏ thôi thì xin thề là tôi sẽ rời khỏi đây ngay, không cần biết gì nữa.

Run rẩy nắm chặt lấy tay anh Nash, tôi lùi lại ra đằng sau mấy bước, đứng dựa vào tường. Tôi vẫn luôn hy vọng rằng cơn hoảng sợ ấy sẽ nhanh chóng qua đi, khi tôi đã quen dần với mấy chuyện chết chóc này. Nhưng tôi đã lầm. Và theo tôi, đây là một điều tốt.

Cô y tá vẫn tiếp tục bắt mạch cho ông Henry White, dù rõ ràng là ông ấy đã qua đời, và nói với chúng tôi bằng một giọng rất nhã nhặn. “Nếu thế thì hai bạn phải ra khỏi đây thôi.”

Tôi cũng chỉ mong có thể. “Sao cô ấy không hô hấp nhân tạo cho ông ý hả anh?” Tôi quay sang thắc mắc với anh Nash lúc đi ra cửa. Ai cũng hiểu là dù có làm thế cũng không thể cứu sống được ông Henry nhưng cô ấy thậm chí còn không buồn thử.

“Nhiều năm trước ông ấy đã ký yêu cầu KCS, cô bé ạ.” - ánh mắt cô y tá nhìn tôi đầy thông cảm. Có lẽ cô ấy sẽ là một thần chết tốt.

Tôi tò mò hỏi. “KCS là gì hả cô?”

“Không Cứu Sống. Ông ấy đã ký một tờ đơn yêu cầu các bác sỹ không can thiệp hay cấp cứu một khi trái tim ông ngừng đập. Ông ấy đã sẵn sàng ra đi.”

Nếu ông Henry White biết được điều gì đang chờ đợi mình sau khi chết có lẽ ông ấy sẽ không bao giờ ký tờ đơn ấy. Hay là cái hợp đồng bán linh hồn cho quỷ.

Anh Tod và cô Libby lẳng lặng đi theo tụi tôi ra ngoài hành lang, nhưng ngoài anh Nash và tôi ra thì chẳng ai nhìn thấy họ. “Cậu đang đi theo ta đây hả?” Nữ thần chết quay sang hỏi anh Tod.

“Dạ, vâng ạ.” - tôi quay lại và thấy anh đang nhe răng cười với cô Libby - “Em thực tình rất muốn học kỹ thuật này của cô. Thu thập Hơi thở của Quỷ thay vì linh hồn. Lúc biết cô sẽ tới đây hôm nay, em đã không cưỡng lại được, muốn hỏi cô thêm vài câu.”

“Việc này không dành cho trẻ con” - cô trừng mắt lên đầy dữ dội, giọng lạnh như băng - “Cậu có 5 phút.”

Anh Tod thở phào nhẹ nhõm và hai vị thần chết đi theo tụi tôi ra ngoài bãi đỗ xe. Cô Libby ngồi trên nắp xe tôi, châm một điếu thuốc lá phì phèo và nheo mắt nhìn anh Tod chờ đợi. Tôi tự hỏi không hiểu mọi người đi qua có nhìn thấy làn khói thuốc lơ đãng cô ấy phả ra không.

“Cái đó...” - anh Tod ngập ngừng hỏi - “Cái đó giúp cô giữ Hơi thở của Quỷ trong người ạ?”

“Cái này á?” - cô giơ điếu thuốc lên, vẩy tàn thuốc xuống mặt đường nhựa. Anh Tod gật đầu và cô khẽ lắc đầu - “Chỉ là thấy ngon thì hút thôi.”

Mặt anh Tod đỏ bừng lên. Mặc dù không hề thấy thoải mái khi phải ở bên cạnh một thần chết hàng ngàn năm tuổi, nhưng được chứng kiến nét mặt ngượng ngùng của anh Tod như thế này tôi cũng thấy xứng đáng.

“Ba phút.” - cô Libby thông báo, mắt không hề nhìn đồng hồ - “Khi ta hút xong điếu thuốc này...” - cô lại giơ điếu thuốc lá lên - “...thời gian của người cũng hết.”

“Vâng ạ.” - anh Tod liếc nhìn tôi, rồi chuyển sang anh Nash, nhưng hai bọn tôi chỉ đứng im, gương mặt nhìn lại anh. Đây là cuộc trò chuyện của anh, nãy giờ nữ thần chết ấy có thêm đoái hoài tới sự tồn tại của bọn tôi đâu - “Ừm... thế các Hơi thở của Quý có mùi vị giống nhau không ạ, hay là với mỗi tà ma nó lại khác?”

Cô Libby nhíu mày quan sát anh Tod. Không cẩn thận chuyển đi này của chúng tôi hoàn toàn có thể kết thúc trong bi thảm như chơi. Nhưng sau vài giây do dự - đủ lâu để phả một làn khói vào mặt anh Tod - cô ấy đã trả lời. “Tất cả đều như nhau. Rất hồi. Nó có thể sẽ giết chết người đấy, vì thế đừng có dại mà thử.”

“Không đâu ạ.” - nhưng mặt anh ấy không hề có vẻ sẽ từ bỏ cái ý nghĩ mà tôi nghĩ anh nên từ bỏ - “Vậy là... cô không thể phân biệt được hơi thở nào là của tà ma nào ạ?”

“Không.” - nữ thần chết rít thêm một hơi nữa rồi khoanh hai tay lại trước ngực - “Mà ta cũng chẳng quan tâm.”

Anh Tod thở dài đầy thất vọng, quay ra nhìn tụi tôi. Nhưng tôi chỉ có thể nhún vai, không biết phải hỏi tiếp từ đâu. “Khi họ đưa cho cô danh sách, trong đó có nói tà ma nào đang sở hữu linh hồn của nạn nhân không ạ?”

“Không.” - cô Libby vút điều thuốc đang hút dở xuống đất và di di gót chân lên. Tôi đã cứ nghĩ là cô ấy sẽ không nói không rằng, vụt biến mất cơ. Nhưng thay vào đó, cô ấy quay sang đối diện với chúng tôi. Cả ba đứa. Và tôi gần như rúm ró dưới cái nhìn đặng đặng sát khí của cô. “Tại sao mấy đứa lại đi theo ta, hỏi han về tà ma? Hơi thở của Quý không phải là thứ cho trẻ con chơi.”

Tôi định mở miệng nói với nữ thần chết ấy rằng bọn tôi không phải là trẻ con nhưng nghĩ lại thấy không nên, bởi vì tranh cãi lúc này không phải là cách tốt nhất để moi tin từ cô Libby. Hơn nữa, nếu so với tuổi thật của cô, thì đến ông già như Henry White cũng chỉ là một đứa trẻ con, huống hồ gì tụi tôi.

“Em chỉ là tò mò...” - anh Tod mở miệng nhưng rồi vội im bặt, trước cái quắc mắt sắc như dao của nữ thần chết cổ đại. Sẽ là không khôn ngoan khi định nói dối một Tử thần đầy kinh nghiệm như cô Libby - “Bọn em... Bọn em đang muốn giúp một người bạn.”

“Ai?” Cô Libby nháy phốc xuống khỏi nắp xe ô tô, khoanh hai tay trước ngực, nghiêm giọng hỏi.

Anh Nash và anh Tod quay sang nhìn nhau nhưng vẫn lặng thinh không nói, vì thế tôi quyết định lên tiếng. Im lặng rõ ràng sẽ không giúp ích được gì cho chúng tôi. Nhưng sự thật thì có thể.

“Bọn em đang muốn giúp Addison Page lấy lại linh hồn của mình.”

“Đừng điên đi” - cô Libby nói ngay. “Và mấy đứa sẽ chết tan xương nếu thử làm chuyện đó. Con bé cố thể tự mình lấy lại được. Hợp đồng của nó thế nào chẳng có điều khoản chấm dứt hợp đồng. Đó là luật rồi.”

“Bọn em biết.” - tôi thở dài, hai vai chùng hẳn xuống. Hy vọng rằng cô ấy không đoán ra được là tôi đang chỉ kể cho cô ấy nghe một nửa sự thật. Nếu cô ấy biết kế hoạch thực sự của tôi, chắc chắn sẽ không đời nào chịu giúp đâu – “Nhưng chị ấy không hề biết tên của tà ma đó. Chị ấy không thể dùng điều khoản đó nếu không thể tìm thấy hắn. Điều duy nhất chị ấy biết là đây là một tà ma của lòng tham.”

“Ta không trực tiếp liên hệ với các tà ma” - cô Libby cau mặt lại khó chịu – “Loài người thật ngu xuẩn. Con bé ấy không giữ bản copy hợp đồng nào à?”

“Không ạ. Bọn em không thể tìm ra.”

“Mấy tên khốn đó chẳng bao giờ chơi công bằng cả.” - cô lầm bầm – “Nhưng mấy đứa chẳng thể làm được gì nữa đâu. Về nhà đi.” Cô quay lưng, như định bỏ đi nhưng tôi biết mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Bởi vì nếu thực sự muốn kết thúc buổi gặp gỡ này, cô ấy đã biến mất vào không khí từ lâu rồi.

“Bọn em năn nỉ cô đấy!” - tôi vội bước theo nữ thần chết. Ánh mắt ngạc nhiên, có phần giận dữ của cô khiến tôi bủn rủn hết cả chân tay nhưng đã đâm lao đành phải lao theo – “Bất cứ điều gì cô biết, biết đâu có thể giúp được bọn em.”

“Ta không biết ai đang nắm giữ linh hồn ấy, và ta cũng sẽ không đi hỏi họ mấy đứa. Chuyện đó còn hơn cả nguy hiểm, thậm chí là với cả ta.”

“Em hiểu ạ. Nhưng...” - tôi nhắm mắt lại, cố suy nghĩ thật nhanh – “Cô có thể nói rõ hơn cho bọn em biết về công việc của cô được không ạ? Sau khi lấy được Hơi thở của Quỷ, cô đem chúng đi đâu ạ?”

Một bên khóe miệng của nữ thần chết khẽ giật giật, như thể đang cố nín cười. Và tôi chợt nhận ra rằng cô ấy đang rất ấn tượng, nếu không muốn nói là tự hào, với câu hỏi vừa rồi của tôi. Và đang thầm khích lệ tôi đi tiếp theo hướng đó.

“Trong thế giới của Cõi Âm, người ta đặt các trung tâm xử lý. Cái gần nhất là ở gần Dallas. Trong một sân vận động lớn.”

“Sân vận động Texas cũ đúng không ạ?” - tôi bật hỏi ngay, và cô gật đầu. “Có ai ở đây có thể giúp bọn em không ạ?”

“Không. Chắc chắn là không.”

Và hiển nhiên là cô ấy cũng không hề có ý định giúp tui tui. “Bọn em cảm ơn cô ạ.” - tui thở phào, vậy là chúng tui đã đi đúng hướng – “Cảm ơn cô rất nhiều.”

“Cô bé,” - cô Libby đột nhiên gọi giật lại, lúc tui quay lưng định lên ô tô ra về. Ngược mắt lên nhìn cô, tui bỗng bắt gặp một thứ cảm xúc rất lạ thoáng qua khuôn mặt xinh đẹp của cô. Là sự quan tâm ư? Hay là sự thích thú? Nhưng dù đó là gì đi chăng nữa thì tui cũng dám chắc là mình đã gây ấn tượng với nữ thần chết cổ đại này – “Hơi thở của Quỷ rất mạnh, nó hấp dẫn cả những kẻ liều lĩnh và những kẻ nguy hiểm. Hãy coi chừng đám quỷ sứ!”

Tui gạt đầu, cố gắng không để lộ cho cô ý thấy là mình đang sợ hãi. Chỉ khi tui đã ngồi yên vị trong xe và khởi động máy, ở bên cạnh anh Nash đã thắt dây an toàn xong, hai tay tui mới bắt đầu run bần bật.

Tui không biết đám quỷ sứ ấy liều lĩnh và nguy hiểm đến mức nào nhưng linh tính mách bảo tui sẽ sớm biết được điều đó.

Chương 10

“ANH KHÔNG NGỜ là em dám làm thế đâu đấy!” Anh Nash trầm trồ thốt lên, miệng anh này giờ vẫn đang cười không ngậm lại được. Trông anh có vẻ hơi... phấn khích quá đà.

“Làm gì cơ ạ?”

“Thì nhờ một thần chết vài nghìn tuổi giúp lấy lại linh hồn con người chứ sao.” - tiếng anh Tod vang lên từ băng ghế sau. Anh chàng đang cố tỏ ra nghiêm nghị nhưng ánh mắt lại lộ rõ vẻ hài lòng. Thậm chí là có một chút thần phục.

Tôi nhún vai, vờ như không quan tâm, nhưng thực ra trong lòng đang sung sướng âm ỉ. “Em nghĩ cũng chẳng mất gì nếu hỏi cô ấy.”

“Có thể đấy.” - anh Nash chỉnh lại cái quạt gió trước mặt – “Em quên là thần chết không thích bean sidhe và ngược lại à?”

“Chắc tại vì hai bean sidhe và thần chết đầu tiên em gặp lại là anh em ruột. Và cả hai đều không có vẻ gì là ghét em.”

Anh Nash cười phá lên, quay xuống nói với anh Tod.

“Đáng lẽ chúng ta nên giới thiệu Kaylee với ông Levi trước mới phải.”

“Vẫn còn thời gian mà.” Anh Tod đứng đĩnh nói, và lần này anh thực sự có hơi mỉm cười thật. Một chút thôi.

Levi là sếp của anh Tod, vị thần chết già nhất và nhiều kinh nghiệm nhất ở Texas. Có lẽ chỉ xếp sau cô Libby, người chủ yếu hoạt động ở phía Nam của đất nước. Nhưng dù thế nào thì ông ấy cũng đủ uy quyền để khiến hàng trăm Tử thần khác phải ngoan ngoãn phục tùng.

“Hai anh định kế hoạch thế nào?” - tôi vờ tay giảm bớt nhiệt độ trong xe xuống – “Em phải có mặt ở nhà lúc 10 giờ 30, vì thế tối nay chúng ta không thể tạt qua xem chỗ xử lý Hơi thở của Quỷ được. Vì thế... để ngày mai sau khi tan học được không?”

Anh Nash gật đầu, nhưng mặt anh Tod thì đang nhăn tít lại qua gương chiếu hậu. “Ý em muốn nói là giờ giới nghiêm của bố em còn quan trọng hơn linh hồn của Addison hả?”

“Anh không được phép có ý kiến gì ở đây, Tod ạ.” - anh Nash quay ngang người ra, nhìn cả anh Tod và tôi – “Kaylee và em chẳng nợ nần gì anh hay Addy hết. Vì thế nếu anh còn tiếp tục ăn nói kiểu như thế, bọn này sẽ không tham gia nữa.”

Cả hai anh ấy đều thừa hiểu tôi sẽ không bao giờ làm như vậy. Một khi tôi đã nói tham gia là tôi sẽ làm đến cùng. Nhưng...

“Nếu em về nhà muộn, em sẽ bị phạt cấm túc ngay. Và em sẽ càng không giúp được gì cho chị Addy nếu bị nhốt ở trong phòng như thế.” - tôi đưa mắt nhìn anh Tod - “Chị ấy vẫn còn thời gian đến thứ Năm mà. Chúng ta vẫn còn nguyên một ngày mai nữa.”

Thay vì trả lời, anh Tod chỉ cau có nhìn xuống sàn xe. Mãi một lúc sau anh mới chịu mở miệng hỏi. “Em không thể lên ra ngoài sau khi bố đã ngủ say à?”

Tôi gật đầu. “Có thể. Nhưng nếu bị phát hiện, hình phạt sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều, về muộn và lên ra khỏi nhà là hai việc hoàn toàn khác nhau. Em có thể về muộn vì bị tắc đường, xe gặp sự cố, hoặc mải buôn chuyện với Emma. Nhưng lên lút trốn ra ngoài chứng tỏ em đang làm điều gì đó mà bố em không khuyến khích tí nào. Và bố sẽ theo sát em mọi lúc, mọi nơi. Bố em đang cố gắng làm thật tốt vai trò làm bố của mình, vì thế nhiều khi có hơi hăng hái và tích cực quá mức.”

Trong khi mẹ của anh Nash và anh Tod lại quá dễ. Hơn nữa, cả hai anh ấy đều đã đủ tuổi rồi - anh Nash vừa tròn 18 tuổi hồi cuối tháng 8 - nên không còn phải chịu những cấm đoán vô lý của bố mẹ nữa. Đặc biệt là anh Tod, người không những đã đủ tuổi mà còn đã chết.

Làm sao có thể phạt cấm túc một người không hề tồn tại, về lý thuyết. Và có thể đi xuyên qua tường.

“Sao cũng được.” - anh Tod đưa một tay lên gãi đầu - “Em có thể trốn học ngày mai không?”

“Em cũng muốn lắm” - tôi nói, và hai mắt anh Tod sáng bùng lên. Cho tới khi tôi mở miệng nói tiếp - “Nhưng không thể. Em đã bỏ tiết cuối ngày hôm nay rồi. Nếu còn bỏ nữa, nhà trường sẽ gọi điện cho bố ngay.”

“Làm học sinh khổ thế đấy!” - anh Tod cau có thốt lên, còn tôi suýt nữa thì bật cười - “Anh sẽ rất mừng khi em tròn 18 tuổi.”

Và lần này thì tôi bật cười thật. “Em cũng vậy.”

“Cả ba chúng ta.” Anh Nash nói chêm vào. Nhưng xem ra lý do của anh không hề có liên quan gì tới việc giúp anh Tod hay chị Addison hết.

Nhưng với anh Tod cứ thỉnh thoảng lại bất ngờ nhảy vào phá đám như thế này xem ra chúng tôi khó mà tìm được sự riêng tư cho bản thân.

Điện thoại của tôi kêu lên, đúng lúc tôi đang vào cua trên đường cao tốc. Đó là một số điện thoại lạ, chứng tỏ bố tôi vẫn chưa phát hiện ra chuyện gì.

Tôi bật nắp điện thoại lên và nghe điện thoại bằng tay phải trong khi tay trái vẫn tiếp tục cầm lái. “À lô?”

‘Kaylee đây à?’ Tiếng chị Addison nghèn nghẹt, giống như đang bị bóp cổ. Hoặc đang khóc.

“Chị Addy ạ? Có chuyện gì thế chị?” Tôi vội vàng hỏi. Anh Tod ngay lập tức nhào người lên phía trước, áp tai vào điện thoại nghe cùng tôi.

“Anh Tod không có điện thoại, vì thế anh ý cho chị số của em.” - chị Addison sụt sịt nói – “Chị hy vọng là không làm phiền em.”

“Không sao đâu ạ. Có chuyện gì xảy ra hả chị?” Hơi thở ấm áp của anh Tod phả vào gáy tôi. Thật kỳ lạ, sao anh ấy không kiểm một cái điện thoại mà dùng nhỉ? À, người chết đâu thể đăng ký thuê bao...

“Là chuyện của Regan, em gái chị.”

“Regan làm sao?” Anh Tod sốt ruột hỏi, và hẳn là từ phía đầu dây bên kia chị ấy cũng đã nghe thấy tiếng anh.

“John Dekker đã đề nghị ký hợp đồng với con bé và Regan đã đồng ý!” - chị Addy hoảng hốt nói – “Ông ta đang trên đường tới đây bây giờ. John luôn đích thân mang hợp đồng tới tận nơi, ông ta không tin một ai hết.”

Trái tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt. John Dekker đang trên đường đến Texas, cùng với một tên quỷ hút linh hồn.

Nỗi kinh hoàng cùng sự sợ hãi tột độ bao trùm lấy tôi. Anh Nash lại nhào người sang nắm lấy vô lăng, mặc dù tôi vẫn chưa hề bỏ tay ra. Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng chia nhỏ các suy nghĩ của mình ra, không để chúng tụ lại một chỗ làm cho tôi rối trí. Tôi cần phải phân tích từng cái, từng cái một.

Tôi quay sang gật đầu với anh Nash như muốn nói là mình vẫn ổn, và nhấn ga cho xe vọt đi trên đường cao tốc. Một chiếc xe tải vọt qua khiến tôi giật mình, xém chút nữa thì mất tay lái.

Có lẽ tôi nên dừng xe lại...

“Từ từ nhé, em gái chị đã bán linh hồn của mình đi rồi à?” Tôi bấm nút loa ngoài để cho mọi người trong xe cùng nghe, sau đó liếc qua vai xem có xe nào ở làn đường bên cạnh không. Nhưng tất cả những gì tôi nhìn thấy là khuôn mặt sợ hãi của anh Tod - một thứ biểu cảm rất khó tìm ở một thần chết.

“Tránh đầu ra!” Tôi ra hiệu cho anh Tod, rồi đưa điện thoại cho anh Nash cầm, trước khi tạt xe thật nhanh sang làn bên phải và tấp vào lề đường. Anh chàng thần chết ngoan ngoãn ngồi lại xuống ghế, mắt vẫn không rời cái điện thoại.

“Regan vẫn chưa ký hợp đồng. Nhưng ngay khi John Dekker tới đây, con bé sẽ ký. Làm ơn giúp em với, anh Tod. Con bé không chịu nghe em. Nhưng Regan biết là anh đã chết. Mọi người hãy tới nói cho con bé nghe những điều đã nói với em. Chuyện gì sẽ xảy ra sau khi con bé chết.”

“Tại sao em chị không chịu nghe chị?” Tôi dừng xe lại và gạt sang chế độ Đỗ, anh Nash cũng nhanh tay bấm nút báo hiệu dừng khẩn cấp.

“Regan nghĩ chị đang cố kìm hãm tương lai của con bé.” - chị Addy vẫn tiếp tục sụt sịt khóc - “Con bé nói đã quá mệt mỗi khi cứ phải sống trong cái bóng của chị.”

Anh Nash nói rất to vào trong loa. “Addy, mẹ cậu đâu?”

“Mẹ mình ra ngoài rồi và chẳng thấy nghe điện thoại.” - giọng chị đầy đau khổ. Chẳng cần chị ấy nói rõ tôi cũng đoán ra được là mẹ chị ấy lại đang đi kiểm thuốc và bỏ mặc hai chị em khi mà họ đang cần bà nhất.

“Thế mẹ cậu có biết việc em cậu sắp làm không?” Anh Nash hỏi tiếp.

“Có chứ, nhưng nói thế nào mẹ mình cũng không chịu hiểu. Mình đã nói đi nói lại với mẹ là Regan sắp bán linh hồn cho quỷ nhưng bà cho rằng mình chỉ là đang ví von, phóng đại sự việc lên mà thôi. Hơn nữa, trong mắt mẹ mình chỉ có tiền thôi, ngoài tiền ra bà chẳng quan tâm tới chuyện gì khác.”

Mặc dù chưa hề tiếp xúc với mẹ chị Addy, nhưng tôi có thể khẳng định là tôi ghét bà ta.

Anh Tod nhào người tới và lần này là vòng tay ôm lấy cái ghế của anh Nash. “Giờ Regan đang ở đâu?”

“Bọn em đang ở nhà.” - chị Addy nói - “Nhà của mẹ em ở Hurst í anh. Anh còn nhớ đường tới đó chứ?”

Anh Tod gật đầu, rồi chợt nhớ ra là chị ấy không hề nhìn thấy anh. “Ừ.” Mặt anh bần thần, không biết nên bắt đầu giúp cô bạn gái cũ từ đâu.

Nhưng tôi biết. “Sau khi em chị ký hợp đồng sau, chắc chắn lão Dekker sẽ phải đưa em ý xuống Cõi Âm, giống như đã làm với chị, đúng không ạ?” Cả cái xe đột nhiên rung lên bần bật, khi một chiếc xe tải chạy vụt qua ngay trên làn đường bên cạnh.

Chị Addison giọng khẩn khoản. “Ừ, nhưng chúng ta không thể để điều đó xảy ra. Chúng ta phải ngăn không cho con bé ký hợp đồng.”

“Em hiểu.” - tôi giơ một ngón tay lên ra hiệu cho anh Nash và anh Tod trật tự, nghe tiếp cái kế hoạch của mình - “Nhưng ý em đang muốn nói là để đưa Regan xuống được Cõi Âm, lão Dekker sẽ phải mang theo ả thần chết đó, đúng không? Người phụ nữ đã dắt chị xuống gặp tà ma ý.”

“Ừ, chị đoán thế...”

“Và anh Tod này...” - tôi quay hắt người ra đằng sau - “Một thần chết dám sử dụng năng lực đoạt hồn của mình vào việc khác, thay vì lấy đi những linh hồn có tên trong danh sách là phạm luật đúng không? Bao gồm cả việc đưa con người xuống Cõi Âm để thực hiện hành vi trao đổi linh hồn?”

“Chắc chắn rồi.” Hai mắt anh Tod bùng sáng, có vẻ như anh ấy đã hiểu ra vấn đề.

“Và liệu ông chủ của anh có muốn sa thải loại thần chết vô trách nhiệm như thế không?”

Lông mày anh nhướn lên. “Ông ấy đã chờ cả thập kỷ nay để làm điều đó.”

“Em cũng nghĩ thế.” - bên ngoài trời bắt đầu lất phất mưa - “Và khi không còn ả thần chết ấy ở bên cạnh nữa, lão Dekker sẽ không thể đưa Regan xuống Cõi Âm.” - tôi bỗng thấy phấn khích hẳn lên khi thấy cái gật đầu hớn hờ của cả anh Nash và anh Tod. Bọn tôi đã có cơ hội để cứu Regan không phạm phải một sai lầm khủng khiếp và có sự trừng phạt thích đáng đối với ả thần chết nổi loạn kia. Hơn nữa, nếu tôi có thể nhìn vào Cõi Âm, tôi sẽ thấy được hình dạng của tà ma mà chúng tôi đang tìm kiếm - “Hai anh thấy sao? Liệu cách này có thể thành công không?”

Anh Nash cười ngoác miệng nói. “Anh nghĩ là có thể đấy.”

“Khoan đã, vậy là mọi người đã biết phải làm gì rồi à?” Chị Addy hét ầm lên qua điện thoại.

“Vâng, em nghĩ thế.” Tôi vặn khóa nổ máy và cho xe từ từ chuyển bánh.

“Chị phải làm gì?”

“Hãy giữ chân bọn họ. Kéo dài thời gian cho đến khi tụi em tới.” - cái cần gạt nước bên phía anh Nash đang ngồi vừa gạt được mấy cái thì dừng lại. Cũng may là cái bên phía tôi không bị sao - “Chị muốn nói gì thì nói, miễn sao không để cho em chị đặt bút ký là được. Nhất là không được để cho ả thần chết ấy dắt Regan xuống Cõi Âm.”

“OK, chị sẽ cố gắng.” Chị Addy nói, nhưng giọng có vẻ không được tự tin cho lắm.

“Chị phải cố lên, Addy. Chị chỉ có một cô em gái thôi đúng không? Và em ấy chỉ có một linh hồn.”

“Ừ, chị biết rồi.” - giọng chị Addy đã có vẻ đầy quyết tâm hơn - “Chị sẽ giữ chân con bé ở đây, dù cho có phải xích chân nó lại vào tủ bếp.”

“Em xin báo trước cho chị biết là cách đó không có tác dụng gì đâu. Tủ bếp hay xích chân đều không tồn tại trong thế giới của Cõi Âm, bởi vì chúng đang nằm trong tư gia.”

Xem ra các bài học làm bean sidhe của tôi với cô Harmony cũng có ích ra phết...

“Được rồi, để chị tìm cách khác.”

“Tốt. Bọn em sẽ tới đó nhanh nhất có thể.” Tôi gạt đầu với anh Nash và anh đập má, nhưng vẫn cầm nó trên tay, đề phòng chị Addy gọi lại. Tôi nhấn ga cho xe phi như bay trên đường cao tốc.

“Anh thà đến muộn một chút nhưng vẫn toàn thân còn hơn là đúng giờ nhưng mất mạng.” Anh Nash trêu tôi.

“Anh sẽ đi tìm ông Levi và gặp hai đứa ở đó.” Anh Tod nói. Tôi cau mày nhận ra nỗi lo lắng trong mắt anh Tod lúc này liên quan tới kỹ năng lái xe của tôi và việc anh ấy có thể sẽ bị chết lần hai, hơn là chuyện đến cứu Regan muộn.

Đây chỉ là một nỗi sợ hãi rất con người còn sót lại trong anh hay một vụ tai nạn ô tô thực sự có thể giết chết cả thần chết, nếu anh ta không biến mất khỏi đó kịp lúc? Lần đầu tiên kể từ khi quen anh Tod tới giờ, tôi tự hỏi không biết anh ấy chết tới mức nào...

“Chờ chút!” - tôi hét ầm lên, và anh Nash lại phải nhào người sang giữ tay lái cho tôi, trong khi tôi ngẩng cổ nhìn vào gương chiếu hậu. Anh Tod nhướn mày nhìn tôi. Cũng may là anh ấy chưa kịp biến mất - “Thần chết không hề có ngày tận số, bởi vì họ đã chết, đúng không anh?” - tôi hỏi, và anh Tod gạt đầu - “Thế... bọn anh vẫn còn có linh hồn không?”

Anh cau mặt lại. “Em trông mắt anh có giống người vô hồn không?”

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi biết rằng anh chàng thần chết ngồi phía sau vẫn còn nguyên linh hồn - mặc dù lương tâm của anh ấy cũng không hẳn là trong sáng cho lắm. “Thế chuyện gì sẽ xảy ra với linh hồn của một thần chết sau khi bị thu lại?” Tôi biết, một thần chết sau khi bị sa thải sẽ là vĩnh viễn chết đi.

“Nó sẽ được tái sinh, giống y như con người.” Anh Tod trả lời, nhìn tôi đầy nghi hoặc. Anh ấy đang cố lần theo dòng suy nghĩ của tôi. Anh Nash cũng vậy, rất muốn biết tôi đang định làm gì, nhưng khác với ông anh trai, anh tin tưởng tôi hoàn toàn.

“Ai sẽ là người thu lại những linh hồn Tử thần đó hả anh? Một thần chết có thể giết chết đồng nghiệp của mình và lấy đi linh hồn của cô ta không?”

Anh Tod nhún vai, đột nhiên tỏ ra rất hứng thú với câu chuyện của tôi. “Về lý thuyết thì có. Nhưng việc làm ấy sẽ khiến cho các đồng nghiệp khác của em nổi giận. Vì thế thường là họ để việc đó cho các quản lý, và các Thần chết của Bóng tối, như cô Libby”.

Trời đã bắt đầu ngớt mưa và tôi lại tiếp tục nhấn ga thêm một chút nữa. “Quy trình của nó có giống như với linh hồn của con người không ạ?”

“Theo như anh được biết thì có. Tuy nhiên, linh hồn của thần chết hiếm hơn rất nhiều so với linh hồn của con người, vì thế anh cũng chưa từng được nhìn thấy.”

“Em đang định làm gì thế hả Kaylee?” Anh Nash hỏi.

“Em chỉ tò mò một chút thôi ý mà.” - tôi nói lảng đi, chưa muốn chia sẻ với người khác về cái ý tưởng vừa mới hình thành trong đầu - “Anh có biết đường đến nhà chị Addison không anh Nash?” - khi thấy anh gật đầu, tôi liền nói với anh Tod qua tấm gương chiếu hậu - “Anh đi tìm ông Levi đi. Bọn em sẽ gặp anh ở đó, nhanh nhất có thể.”

Anh Tod gật đầu và vụt biến mất.

Xe của tôi phóng vun vút như bay trên đường, và ớn giời không gặp phải tai nạn hay sự cố nào. Đáng tiếc là khi tụi tôi đã đến được Hurst thì lại bị lạc trong lúc lòng vòng đi tìm nhà chị Addison.

Đã quá 10 giờ 30 và tụi tôi vẫn đang lang thang trong khu phố nhà chị Addy. Gọi điện thế nào cũng không thấy chị bắt máy. Cuối cùng, anh Nash gợi ý tôi hãy để anh lái xe, còn mình thử ghé mắt nhìn vào thế giới Cõi Âm xem có tìm được đường từ bên đó không. Một cách miễn cưỡng, tôi gật đầu đồng ý.

Tôi cố ép mình nhớ về cái chết của Emma và sống lại với ký ức kinh hoàng ấy thêm một lần nữa, tự nhủ với lòng rằng tôi đang làm một việc tốt. Cố gắng cứu lấy linh hồn của một em gái 13 tuổi, đang không hề ý thức được hậu quả nghiêm trọng của việc mình làm.

Nhưng không được.

Triệu tập tiếng khóc ai oán của mình tới giờ vẫn là một trong những điều khó khăn nhất đối với tôi, có lẽ bởi tôi không thực sự muốn nhớ lại nét mặt của Emma khi cậu ấy qua đời. Cái cách mắt cậu ấy mở to nhìn chăm chăm lên trần nhà một cách vô hồn.

Và rồi tiếng thét bắt đầu dâng trào trong lồng ngực tôi, tìm mọi cách để thoát ra khỏi cổ họng tôi nhưng tôi đã nén nó lại, làm theo cách cô Harmony dạy. Chỉ để thoát ra một dải âm thanh rất nhỏ. Cuối cùng, một màn sương mỏng màu xám từ từ phủ xuống trước mắt tôi.

Bởi vì tôi chỉ đang nhìn vào Cõi Âm chứ không phải thực sự đặt chân tới đó nên tầm nhìn của tôi hơi bị nhòe đi, lớp này chồng lên lớp kia. Giống như đang xem phim 3D mà không có kính vậy. Các hình ảnh không được sắc nét cho lắm.

Thế giới Cõi Âm - thay vì được chiếu sáng bởi ánh trắng như thế giới của loài người - lại được chiếu sáng bởi một thứ ánh sáng trắng, lạnh lẽo, làm mờ thế giới trước mắt tôi.

Tôi cũng không còn lạ gì với điều này. Trước giờ tôi chưa từng thử tiến xa hơn vào thế giới của Cõi Âm, bởi tôi sợ rằng nếu bước thêm bước nữa thôi, rất có thể tôi sẽ rơi xuống một cái hố sâu khổng lồ, hoặc rơi khỏi rìa của thế giới. Ý nghĩ ấy cùng thứ ánh sáng mờ ảo lạnh lẽo kia khiến cho tôi chỉ dám bước đi dò dẫm, đầy thận trọng. Hoặc nhắm mắt lại và lắc đầu cho tới khi Cõi Âm hoàn toàn biến mất.

Nhưng hôm nay tôi không thể làm thế, bởi nếu tôi không chịu nhìn vào cả hai thế giới, tôi sẽ không thể tìm thấy Addy và Regan kịp lúc.

“Em thấy gì rồi?” Anh Nash hỏi. Bởi vì anh có thể nghe thấy tiếng khóc của tôi nên anh có thể nhìn vào thế giới Cõi Âm cùng với tôi, nếu muốn. Nhưng ai đó cần phải lái xe.

Tôi không thể trả lời anh - trong khi đang phải kìm nén tiếng khóc như thế này. Vì thế tôi chỉ nhún vai, và nheo mắt nhìn ra xa hơn. Mới đầu, tôi chẳng thấy gì đặc biệt ngoài cái màn sương xám xịt quen thuộc, càng lên cao chúng càng nhạt dần đi.

Theo như cô Harmony giải thích, tư gia của loài người không tồn tại trong thế giới Cõi Âm, vì thế khi tôi nhìn vào đó, toàn bộ khu phố nhà chị Addy đột nhiên biến thành những con đường ngoằn ngoèo sỏi đá. Linh tính trong tôi mách bảo đó không phải là sỏi đá thông thường mà những mảnh xương bị nghiền nát. Còn là xương của con gì thì tôi thật không dám tưởng tượng...

Tôi tự hỏi không biết sẽ nhìn thấy gì nếu tôi thực sự đặt chân đến thế giới của Cõi Âm? Nhà cửa ở đó trông như thế nào? Tôi có thể bước vào trong đấy, nếu muốn, không?

“Sao rồi em?” Sự khẩn trương trong giọng nói của anh Nash khiến tôi sức nhớ ra bọn tôi không còn nhiều thời gian nữa. Tôi lại nheo mắt nhìn vào làn sương mù ấy một lần nữa và lần này tôi bắt gặp mấy cái bóng tối-hơn-bình-thường đang lù lù hiện ra. Chúng không hề chuyển động. Hay chỉ ít là không di chuyển khỏi tầm mắt của tôi.

Tôi chỉ về phía bên phải, và giật mình khi ngón tay của mình chọc vào cửa kính xe. Mặc dù cơ thể tôi đang ở trong thế giới loài người, nhưng các giác quan của tôi lại đang quá nhập tâm vào cái thế giới còn lại, nên nhất thời tôi đã quên mất mình đang ở đâu. Chiếc xe ô tô không hề tồn tại trong thế giới của Cõi Âm, vì thế lúc này trông tôi giống như đang một mình trôi nổi trên mặt đường, trên một chiếc ghế vô hình.

Thật kỳ quái!

Anh Nash đánh tay lái theo hướng tôi vừa chỉ và cả người tôi cũng nghiêng theo xe, cảm giác giống như đang ngồi trên máy bay vậy.

Kỳ quái hơn! Tôi đang bị say xe ô tô! Trong thế giới của Cõi Âm.

Càng đến gần tôi càng thấy rõ mấy cái bóng kia hơn. Hai thân hình cao gầy và một thân hình nhỏ bé. Của một cô gái trẻ. Đang ở độ tuổi teen.

Thôi xong! Regan đã đi qua thế giới Cõi Âm mất rồi.

Thêm một dải âm thanh nữa thoát ra khỏi miệng tôi, vang vọng khắp trong xe, thay vì tan biến vào không khí như tôi vẫn nghĩ. Anh Nash đi theo hướng ngón tay tôi chỉ và tôi đã phải giơ tay lên bịt miệng để không ói ra, khi chiếc xe đột ngột dừng lại và anh Nash gạt cần số sang chế độ Đỗ. Chúng tôi đang chỉ còn cách ba bóng đen kia chưa đầy một mét.

Cửa xe bên phía anh Nash bật mở, một làn gió se se lạnh ùa vào trong xe. Một lát sau, cánh cửa bên tôi cũng được mở và anh Nash dìu tôi ra khỏi xe. Cái lạnh về đêm của tháng 11 khiến tôi bất giác rùng mình, ân hận vì đã không mang theo áo khoác.

Môi anh Nash chạm vào vai tôi. “Thả nó ra đi em...” - giọng nói ấm áp của anh giống như một miếng vải sa tanh bao quanh lấy người tôi, mềm mại và êm dịu. Toàn thân tôi thả lỏng. – “Chúng ta đến nơi rồi, thả nó ra đi em.”

Tiếng khóc của tôi nhỏ dần và màn sương kia cũng từ từ tan biến khỏi tầm mắt của tôi. Cổ họng tôi ngứa rát, cả người lâng lâng như vừa xuống khỏi máy bay. Trước mặt tôi lúc này là một căn biệt thự lớn, cửa màu đỏ, đang sáng trưng đèn.

Đỗ trước cửa nhà là một chiếc limousine đen bóng - tài xế cũng mặc vét đen từ đầu tới chân - đang không hề tắt máy. Nếu là khu phố nhà tôi, có lẽ đây sẽ là chủ đề bàn tán trong nhiều tuần của người dân trong khu. Nhưng đối với khu phố nhà chị Addy xem ra cũng chỉ là một chuyện bình thường.

Anh Nash lao bổ về phía căn nhà, trong khi tôi chuệch choạng chạy theo anh, chưa kịp thích nghi lại được hoàn toàn với thế giới con người. Tôi vấp phải bậc cửa suýt ngã may mà có anh Nash chìa một tay ra đỡ kịp, tay còn lại của anh xoay nắm cửa.

Cánh cửa bật mở. Lão Dekker và ả thần chết hiển nhiên là không thể ngờ tới sự xuất hiện của chúng tôi. Nhưng chị Addison thì có.

Chúng tôi chạy thật nhanh vào trong phòng khách, nơi lão John Dekker đang khống chế chị Addison Page bằng một tay, tay còn lại cầm tập hồ sơ.

Liệu đó có phải là hợp đồng của Regan không? Sự phấn khích nổi lên trong tôi giống như vừa được sạc điện. Tên của gã tà ma thực sự đang ở rất gần với chúng tôi.

Chưa đầy một giây sau, bóng hai người phụ nữ nắm tay nhau đột nhiên hiện ra ở chính giữa phòng.

Người cao hơn tôi đoán là ả thần chết. Người còn lại là Regan Page. Tôi nhận ra cô bé ấy trong các loạt quảng cáo gần đây về bộ phim truyền hình mới dành cho tuổi tween. Mỗi tội trên TV, Regan có đôi mắt xanh thắm hơn chị gái.

Còn bây giờ hai mắt của cô bé chỉ là một màu trắng đục, cùng những mạch máu nhỏ li ti màu đỏ, như thể lòng trắng đã hút hết con người và mống mắt của em.

Một nỗi tuyệt vọng dâng trào trong tôi, khiến tôi gần như không thở nổi. Bàn tay tôi nắm chặt lấy tay anh Nash. Bọn tôi đã đến chậm một bước! Regan đã bán đi linh hồn của mình và cái nhìn thoáng qua mờ mịt khi nãy không đủ để tôi nhận ra hấn, chứ đừng nói là tìm ra hấn.

Tôi đã thất bại - một lần nữa - và thêm một cô gái lại vừa đánh mất linh hồn của mình.

Chương 11

“REGAN...” Chị Addison rên rỉ kêu lên khi nhìn thấy đôi mắt vô hồn của cô em gái. Đôi mắt giả xanh biếc của chị ngấn lệ, hai tay run lên bần bật.

“Cháu đã có một quyết định đúng đắn” - lão Dekker, với nụ cười triệu đô nổi tiếng trên môi, quay sang vỗ vai Regan. – “Cháu sẽ được giàu có và nổi tiếng trong suốt phần đời còn lại của mình.”

Mặt chị Addy tối sầm lại. Chị giận dữ lao tới giật tay Regan ra khỏi tay lão Dekker và lôi cô em gái tránh xa khỏi ả thần chết. “Tà ma ấy vẫn đang ở chỗ đó đúng không?” - chị hỏi tôi và anh Nash – “Nếu chúng ta hủy hợp đồng của con bé, liệu có chấm dứt được thỏa thuận vừa rồi không?”

“Không đâu!” Regan giãy nảy lên, cố giật tay ra khỏi tay chị Addy, trong khi ánh mắt của lão Dekker chuyển sang nhìn tôi và anh Nash, đang đứng ngẩn tò te ở ngoài cửa.

“Ai đây?” Lão ta vẫn rất bình tĩnh, hỏi ả đồng nghiệp.

“Bean sidhe.” Mụ ta rít lên đầy khinh bỉ.

“Những người bạn.” - chị Addison nói – “Tôi... đã mời họ tới.”

Lão Dekker quay lại nhìn chị Addy, mở tập hồ sơ giơ cho chúng tôi xem, trong đó hoàn toàn trống không. Như anh Tod đã nói, các giấy tờ của quý đều được cất giữ dưới Cõi Âm. “Chuyện đâu có đơn giản thế, cô bé.” - lão ta nhếch miệng cười đầy tự mãn – “Hợp đồng với tà ma không thể phá hủy được bằng các phương pháp thông thường của con người. Và nếu Regan đòi chấm dứt hợp đồng trước khi có được một chỗ đứng vững chắc, cuộc đời và sự nghiệp còn chưa bắt đầu của con bé sẽ tuột dốc không phanh. Cô sẽ được lên chức bác sớm hơn mình tưởng và bố của đứa bé nếu không là kẻ tù tội thì cũng là kẻ buôn lậu ma túy. Mọi sai lầm dù là nhỏ nhất của Regan cũng sẽ bị đem ra mổ xẻ và thổi phồng lên trên các mặt báo và phương tiện truyền thông.” - ánh mắt lão chột lóe lên, như vừa nghĩ ra được một ý gì đó rất hay ho – “À, mà có khi thêm cả vụ nghiện ngập vào nữa. Nói gì thì nói, có một bà mẹ nghiện ngập như thế trong nhà, con cái làm sao tránh khỏi.” - xem ra lão già này không còn lạ gì với thói quen của bác Page – “Thử hỏi một bà mẹ trẻ tuổi teen bị thất sủng như thế liệu có còn tồn tại được không...”

Regan kinh hãi mở to mắt nhìn lão Dekker, trong khi cơn thịnh nộ càng lúc càng hiện rõ trên mặt chị Addy. “Chuyện đó không quan trọng.” - chị nói. Regan đứng bên cạnh, lắc đầu quầy quậy, không dám tin vào những gì vừa nghe được – “Em tôi sẽ không dùng điều khoản chấm dứt hợp đồng đó đâu.”

“Sao lại không?” Regan hốt hoảng hỏi chị, nhưng chị Addy chỉ quay sang nhìn tôi.

“Gã tà ma vẫn còn ở đó phải không em? Chị muốn nói chuyện với hắn.”

“Hắn đi rồi.” Tôi nhớ lại cái bóng cao lớn nhất trong số ba cái bóng tôi nhìn thấy trong thế giới Cõi Âm. Hắn đã bỏ đi khi tôi dừng tiếng khóc của mình lại.

“Đưa chị đi.” - chị Addy yêu cầu – “Chúng ta sẽ cùng tìm hắn.”

“Không được.” - anh Nash kiên quyết từ chối – “Cậu không thể tới đó, và Kaylee cũng vậy. Quá nguy hiểm.”

“Còn con bé thì sao?” Chị Addison đẩy Regan lên phía trước và anh Nash hơi chùn lại khi bắt gặp ánh mắt trống rỗng của Regan.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?” - Regan hét âm lên, nước mắt lưng tròng – “Họ là ai?” - con bé chỉ về phía anh Nash và tôi, sau đó sợ hãi nhìn qua lão Dekker – “Tại sao ông ấy lại đe dọa sẽ phá hủy cuộc đời của em?”

Lão ta khoanh hai tay lại, ôm tập hồ sơ trước ngực. “Ta chẳng đe dọa ai hết. Ta chỉ đang nói lên sự thật thôi. Cô đã ký hợp đồng và cô có trách nhiệm phải giữ đúng lời hứa của mình.”

“Con bé không hề biết nó đang ký cái gì.” - chị Addy sáng giọng nói – “Ông không hề nói sự thật cho con bé biết.”

“Ta chưa bao giờ nói dối.” Lão già đáng ghét ấy vẫn tiếp tục bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

“Mọi người đang nói về chuyện gì thế?” Regan bối rối hỏi.

“Bọn chị đang nói về chuyện này này!” - chị Addison lôi xềnh xệch cô em gái ra trước gương – “Em tự nhìn đi!”

Regan nhìn vào gương, há hốc mồm ra kinh ngạc. Màu xanh trong mắt cô bé đã hoàn toàn biến mất, cùng với linh hồn của em.

“Chuyện quái gì...?” - Regan định bước tới nhìn kỹ hơn nhưng rồi đổi ý định và lùi lại vài bước. Cô bé lắc đầu quầy quậy, không muốn tin vào những gì đang nhìn thấy sau đó hằm hằm lao tới chỗ lão John Dekker và ả thần chết đang đứng, mặt đầy căm phẫn. “Chuyện gì đã xảy ra với đôi mắt của tôi thế? Làm sao tôi vẫn nhìn thấy khi không còn mắt nữa? Ông không hề nói với tôi chuyện này.”

“Trong hợp đồng đã ghi rất rõ rồi còn gì.” - ả thần chết khoanh tay lại trước ngực, đôi mắt xám ánh lên đầy giễu cợt – “Người chắc đã đủ tuổi để biết đọc rồi đúng không?”

Lão Dekker chạm nhẹ vào tay ả đồng nghiệp và mụ ta im bất, không nói thêm gì nữa. “Mắt của cháu chẳng làm sao hết.” - lão đột nhiên hạ giọng, trấn an Regan – “Đó chỉ là một tác dụng phụ của quá trình chuyển giao thôi. Chúng ta thừa sức sửa được vụ đó, đúng không Addison?”

Lão Dekker quay sang hỏi cô chị cả nhà Page nhưng đáp lại, chị Addy chỉ giương ánh mắt đầy căm phẫn nhìn lão. “Đây là màu mắt đã được làm riêng cho cháu” - lão rút từ trong túi ra hai cái hộp nhựa màu trắng và đưa cho Regan – “Cứ sáu tháng một lần, ta sẽ cho người chuyển tới tận tay cho cháu hộp mới. Hãy dùng cho cẩn thận, bởi chúng không hề rẻ đâu.”

Đôi mắt trống rỗng của Regan chứa chan nước mắt và tôi không hề nhớ là mình đã từng sợ hãi nước mắt của một đứa con gái học lớp 8 như thế này. Sự không ăn nhập giữa những giọt nước mắt rất-con-người chảy ra từ đôi mắt rất-không-con-người kia khiến tôi rợn hết cả tóc gáy. “Chúng sẽ cứ mãi thế này ă?” - Regan ngập ngừng quay lại nhìn vào gương – “Tại sao trông chúng... trông rỗng thế ă?”

“Bởi vì chúng trống rỗng thật mà.” - anh Tod nói, và mọi người đồng loạt quay ra nhìn anh. Anh đang đứng gần cánh cửa phòng bếp, kế bên cạnh là một chàng trai tóc đỏ, dáng người nhỏ nhắn, chắc chỉ cao đến vai anh là cùng. – “Đôi mắt là cánh cửa của tâm hồn, và khi không còn linh hồn nữa, nó sẽ chẳng còn gì để phản chiếu nữa.”

Ả thần chết cạnh lão Dekker sững người lại. Không lẽ anh Tod đáng sợ vậy sao?

“Anh lại có thêm một cậu em trai nào nữa đấy à?” - tôi kiễng chân lên thì vào tai anh Nash – “Mà tóc bố anh màu đỏ à?”

“Đó là ông Levi.” - anh thì thầm trả lời. Từ phía đối diện anh chàng nhỏ bé kia nhún vai, lịch sự gật đầu chào tôi, hai tay rút trong túi quần kaki rộng thùng thình.

“Thần chết Levi á?” - tôi tròn tròn mắt thốt lên. Có lẽ do quá bất ngờ nên giọng tôi đã hơi to hơn mức cần thiết. Tôi đỏ bừng mặt xấu hổ vì sự vô ý vừa rồi của mình. Sau khi phát hiện ra thân phận bean sidhe của mình và nghe được nhiều thứ kỳ quái liên quan tới thế giới Cõi Âm, đáng ra tôi phải thấy chuyện người cai quản thần chết là một cậu bé mặt đầy tàn nhan là rất bình thường. Vậy mà tôi thực sự đã bị sốc toàn tập. – “Sếp của anh Tod, thần chết Levi đấy á?”

“Duy nhất chỉ có một.” - ông Levi nở một nụ cười rất dễ thương với tôi. Một bên mắt của ông ấy không giống với bên còn lại. Kế đó, ông quay ra trừng mắt nhìn ả thần chết – “Bana.”

Chỉ một từ đó thôi - bằng một giọng nói rất nhỏ nhẹ của một đứa trẻ con - nhưng cũng đủ khiến cho toàn thân mụ ta đông cứng lại, các ngón tay xoắn xuýt lại với nhau. Trông mụ ta có vẻ rất muốn chạy trốn mà không thể.

“Ta không biết sẽ gặp ai ở đây nhưng phải thú nhận là tên của người không hề xuất hiện

trong đầu ta.” - vị thần chết tối cao tiến lên phía trước, giống như một đứa trẻ đang lững thững đi dạo trong công viên. Chỉ cần vác thêm cái gậy bóng chày, hoặc một cái ván trượt nữa là đủ bộ. Ông dừng lại trước mặt mộ Bana và sếp của mộ ta, rồi liếc qua lão John Dekker một cái, như thể không hề nhận ra khuôn mặt của người đàn ông giàu có và nổi tiếng nhất thế giới hiện nay.

“Ai đây?” Lão Dekker hỏi, nhưng trước khi mộ Bana kịp lên tiếng - và tôi nghĩ là có cho mộ ấy cũng chẳng dám - ông Levi đã rút bàn tay phải ra khỏi túi quần.

“Levi Van Zant. Thần chết cấp cao của vùng này. Ta đến để sa thải Bana khỏi vị trí thần chết của mình. Và linh hồn của cô ta.”

Hai tay mộ Bana nắm chặt lại và tôi nhận ra là mộ ta đang tìm cách biến mất khỏi nhà chị Addy, khỏi tầm với của ông Levi. Cổ họng tôi nghẹn lại. Bọn tôi sẽ mất dấu mộ ta. Nhưng chuyện đó giờ đâu còn quan trọng nữa, đằng nào thì mộ ta cũng đã đưa Regan tới Cõi Âm rồi.

Nhưng dù có cố gắng đến đâu thì mộ ta vẫn không tài nào biến đi được.

Và trước cả khi tôi kịp thở ra - trước cả khi mộ Bana kịp hít vào - bàn tay nhỏ nhắn của vị thần chết cấp cao chìa ra, chộp lấy cổ tay ả thần chết. Các ngón tay của ông Levi nắm hờ hững lấy tay mộ Bana, nhưng mọi nỗ lực của tôi về sức mạnh của ông lập tức được giải tỏa khi nhìn thấy nét mặt đau đớn của mộ ta.

“Bana, hãy nhìn ta.”

Ả thần chết tìm mọi cách để kháng cự. Bàn tay còn lại của mộ cào cấu điên cuồng một cách vô vọng lên bức tường phía sau nhưng cũng vô ích. Mộ ta không thể chống trả. Cũng không thể biến mất. Bằng cách nào đó, ông Levi đã chặn mọi năng lực của mộ Bana, khiến mộ ấy không thể không hợp tác.

Sau này, liệu anh Tod có được năng lực ấy không nhỉ?

“Hãy nhìn ta, Bana.”

Đôi mắt của ả thần chết bật mở, miệng hét lên một tiếng hãi hùng. Đôi mắt xanh của ông Levi như... tỏa sáng, phát ra một thứ ánh sáng lạnh lẽo, chói lóa.

Những người còn lại chỉ biết đứng ngẩn người ra xem, đầy hâm mộ. Kể cả lão Dekker, và đặc biệt là Regan Page. Cô bé đang được chứng kiến một trong những cảnh tượng hãi hùng của cái thế giới mà em vừa đi qua. Cái thế giới mà em vừa bán linh hồn cho.

Vai mộ Bana thông xuống, hai mí mắt cũng sụp xuống, giống như đang nhắm mắt vậy. Ông Levi siết chặt cổ tay mộ ta lại và toàn thân mộ cứng đờ ra. Lão Dekker bắt đầu bước giật lùi ra

phía sau. Bất thành hình, hai mắt mở trừng ra trước khi đục dần đi và cuối cùng... đen thẫm lại.

Và đó cũng là lúc cơn hoảng sợ ập tới trong tôi. Trái tim tôi đập càng lúc càng nhanh, mồ hôi túa ra như tắm. Tiếng khóc bắt đầu dâng lên trong cổ họng tôi, cào cào tìm đường thoát ra. Linh hồn của mẹ Bana đang muốn tìm người cất tiếng hát cho mình.

Tôi ngậm chặt mồm lại, quay cuồng với hàng trăm câu hỏi đang nhảy múa trong đầu.

Khúc hát linh hồn cho thần chết ư? Cũng hợp lý thôi - dù gì thì ả ta cũng có linh hồn mà - nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ lại phải cất tiếng hát linh hồn cho một thần chết. Liệu điều đó có nghĩa là anh Nash và tôi có thể cứu sống mẹ ta nếu muốn không? Nhưng tại sao tụi tôi lại phải muốn điều ấy chứ? Và nếu tụi tôi cứu mẹ Bana, liệu ai đó có phải chết thay cho mẹ ý không? Liệu việc lấy đi linh hồn của những thần chết phạm tội có đòi hỏi một sự trao đổi không?

Hiển nhiên là không rồi. Anh Tod đã từng nói linh hồn của thần chết hiếm hơn rất nhiều so với linh hồn của con người, vì thế nếu tụi tôi cứu mẹ Bana, liệu một thần chết khác có phải chết thay vào đó không? Bởi vì một linh hồn con người chắc chắn sẽ không đủ, đúng không?

Cái ý tưởng mới nảy ra trong đầu tôi khi này càng lúc càng khiến hộp sọ tôi như muốn nứt ra làm đôi. Đó không phải chỉ là một ý tưởng thông thường. Đó là loại ý tưởng có thể thay đổi được mạng sống của con người.

Hoặc cứu lấy các linh hồn.

Tôi níu chặt lấy tay anh Nash, làm anh đang nhìn mẹ Bana vội quay sang nhìn tôi sửng sốt. Gần như đúng lúc tiếng thét bắt đầu thoát ra khỏi miệng tôi. Ban đầu chỉ là một dải âm thanh rất nhỏ, sắc nhọn và đau đớn, nhưng được kiểm soát. Tạm thời.

“Mẹ Bana á?” Anh hạ giọng hỏi tôi, mắt mở to đầy kinh ngạc.

Tôi gật đầu và tiếp tục nhả ra một mảnh âm thanh nữa.

Thấy vậy, anh Tod quay sang lờ mắt hỏi anh Nash nhưng chỉ nhận lại được một cái nhún vai. “Em có thể bắt nó ngừng lại được mà, Kaylee” - một lúc sau anh mới thì thầm vào tai tôi, năng lực Ảnh hưởng của anh bắt đầu có tác dụng - “Anh đã từng thấy em làm điều đó. Hút chúng lại và giữ chặt lấy chúng.”

Nhưng tôi né người sang một bên, lắc đầu quầy quậy. Tôi không muốn giữ nó trong mình. Tôi muốn thả nó ra. Để tiếng thét của tôi xuyên vào tận óc những người đang có mặt trong căn phòng này. Để nó bắt lấy cái linh hồn mục rữa của mẹ Bana.

Ả thần chết độc ác ấy sẽ phải trả giá vì đã tham gia vào đường dây buôn bán linh hồn của lão Dekker, và đích thân tôi sẽ đảm bảo để điều đó xảy ra.

Chị Addy và Regan giờ đang chuyển từ mộ Bana và ông Levi sang nhìn tôi chăm chăm. Ánh mắt của họ khiến tôi hồi hộp và mất tập trung.

Tôi nhắm mắt lại, rồi từ từ mở ra cùng lúc với miệng của mình. Một thứ âm thanh sắc nhọn ủa ra khỏi cổ họng tôi, như những mảnh thủy tinh nhọn hoắt bắn ra tung tóe khắp phòng. Chị Addy, Regan và lão Dekker đồng loạt đưa tay lên bịt tai, nhắm chặt hai mắt, mặt nhăn nhó đầy đau đớn.

Ông Levi hơi rùng mình một cái, nhưng độ tập trung không hề bị lung lay. Mộ Bana vẫn đang quần quai trong đau đớn, chịu sự tra tấn của việc linh hồn bị lấy đi nên có lẽ không cảm nhận được tiếng thét của tôi. Nhưng anh Nash và anh Tod thì hài lòng thấy rõ, họ thậm chí còn đang mỉm cười. Với họ, tiếng khóc của tôi giống như một khúc hát đẹp, say đắm lòng người, trái ngược hẳn với những gì người khác nghe thấy. Đó là món quà đặc biệt của các bean sidhe nữ mà chỉ có các bean sidhe nam mới thưởng thức được.

Kể cả những bean sidhe nam đã chết.

Cơn sóng hoảng sợ đã rút dần trong tôi, ngay khi tiếng thét kia vừa thoát ra khỏi. Giờ thì tôi đã có thể tập trung vào phần việc của mình, trong cái kế hoạch mà tôi đã vạch sẵn. Và tìm cách nói cho anh Tod biết phần việc của anh.

Một giây sau, khi tia sáng cuối cùng trong mắt mộ Bana tắt hẳn, cũng là lúc linh hồn của mộ bắt đầu ngoi lên khỏi xác. Trông nó giống hệt như linh hồn của con người nhợt nhạt và không có hình dạng. Linh hồn của thần chết đáng ra phải nên khác với linh hồn của con người chứ? Nhưng nếu nó trông giống nhau như thế này, liệu kế hoạch của tôi có thành công được không?

Chỉ có một cách để biết...

Tôi cất tiếng hát cho linh hồn của ả thần chết. Giữ nó lơ lửng trong không khí, giống như một đám sương mù dày đặc, cùng lúc ông Levi buông tay mộ ta ra. Ông ấy lùi lại và cả người mộ Bana đổ sụp xuống tấm thảm trong phòng khách, tay chân xoắn lại với nhau trông rất kỳ dị.

Lão Dekker hốt hoảng tránh vội sang một bên nhưng đã vấp phải chính chân của mình và ngã nhào xuống đất. Nếu không phải đang bận hét, có lẽ tôi đã bật cười phá lên rồi. Không ngờ một kẻ suốt ngày làm ăn với thần chết và tà ma như lão rút cuộc cũng chỉ mang lá gan thổ để mà thôi.

Mặc dù kế hoạch của tôi đang diễn ra khá suôn sẻ nhưng đó không phải là một kế hoạch vui vẻ gì cho cam. Và nó sẽ không thể thành công nếu anh Tod không giúp tôi một tay. Thật nhanh.

Không thể rời mắt khỏi linh hồn của mẹ Bana, tôi sờ soạng sang bên trái, tìm cánh tay của anh Tod. Cuối cùng tôi cũng tìm được và kéo anh lên phía trước, đúng lúc anh Nash cúi xuống thì vào tai tôi. “Em đang làm gì thế Kaylee? Mẹ ta chết rồi mà. Mau thả mẹ ta ra đi. Anh sẽ không đưa mẹ ta quay lại đâu.”

Tôi lắc đầu quầy quậy, muốn phát điên lên vì không thể mở miệng nói chuyện. Khi đầu anh Tod đã nằm trong tầm quan sát của tôi, tôi đẩy anh về phía mẹ Bana, chỉ tay vào cái linh hồn đang lơ lửng của mẹ ta rồi chỉ vào miệng anh. Tôi cần anh ấy hút lấy linh hồn của mẹ ta, giống như cách cô Libby đã hút Hơi thở của Quỷ.

Và giữ lấy nó, thêm một chút thời gian.

“Em muốn anh thu lại linh hồn ấy á?” Anh hỏi, và tôi gật đầu nhẹ nhõm.

Tôi nắm lấy tay anh Nash để giữ thăng bằng và tiếp tục tập trung vào khúc hát của mình.

“Tại sao?” Anh Tod hỏi, và nhún vai khi ông Levi nhíu mày nhìn anh thắc mắc.

Nhưng tôi chỉ có thể mở miệng giải thích với anh sau khi anh lấy đi linh hồn của mẹ ta, và tôi không còn phải hét nữa. Tôi huơ tay loạn xạ, tìm mọi cách nói cho anh Tod hiểu. Cuối cùng anh cũng đành nhượng bộ, gật đầu. Anh mở miệng ra và hút linh hồn mẹ Bana vào bên trong.

Tôi ngậm mồm và trả lại sự yên tĩnh ban đầu cho ngôi nhà. Nhưng những tiếng ong ong trong tai sẽ còn đeo bám theo tôi thêm vài giờ nữa.

Anh Tod đưa tay lên lau miệng, như thể muốn lau đi những máu-vụn-linh-hồn (không hề tồn tại) có thể còn sót lại và tôi khẽ rùng mình.

“Anh có cần phải làm thế không?” Giọng tôi khản đặc đi, kiệt sức vì vụ giam hãm linh hồn vừa rồi. Anh Nash gần như đã phải bế tôi ra ghế vì tôi không còn sức để di chuyển nữa. Phải tới khi ngồi xuống ghế tôi mới nhận ra là bọn tôi đã để lão John Dekker chuồn đi lúc nào không hay. Cánh cửa phía trước vẫn còn đang mở.

Chiếc limo đậu ngoài cửa chúng tôi nhìn thấy khi này đã mất dạng. Cũng như linh hồn của Regan.

Tôi quay sang chị em nhà Page hỏi. “Hai người có biết tên của ta ma ấy không?”

Chị Addy phần nộ kêu lên. “Họ có bao giờ nói đâu.” - rồi chị nhìn Regan, tràn trề hy vọng - “Còn em thì sao?”

Cô bé chỉ im lặng lắc đầu, không nói câu gì.

“Tuyệt.” - chị Addison thở dài, vòng tay ôm lấy cô em gái vẫn đang chưa hết sốc sau những gì vừa xảy ra – “Mà bây giờ có chuyện gì thế em?”

“Họ có nhìn thấy như chúng ta không anh?” Tôi đưa tay lên xoa xoa cổ họng.

Anh Nash lắc đầu. “Anh Tod, giải thích đi. Kaylee mất tiếng rồi. Em phải đi lấy cho cô ấy chút gì đó uống đây.” Nói rồi anh đứng dậy đóng cửa phía trước rồi đi thẳng vào trong bếp nhà chị Addy, mặt đờ đờ sát khí.

Nhưng dường như chị Addy không hề nhận ra điều đó. “Bana là một thần chết.” - anh Tod ra hiệu bảo hai chị em nhà Page ngồi xuống cái ghế đối diện với tôi – “Giống như anh, và ông Levi.” - anh hất đầu chỉ về phía cậu bé đang đứng ở góc phòng, hai tay lại một lần nữa đút vào trong túi quần, và không hề có ý định nói chuyện với ai – “Chỉ có điều, mẹ ta là... người xấu. Vì thế ông Levi đã sa thải mẹ ta.”

“Ý anh là giết mẹ ta chứ gì?” Chị Addison nói, mắt vẫn không dám nhìn về phía xác chết đang nằm sõng xoài trên sàn.

“Về lý thuyết, mẹ ta đã chết từ lâu rồi” - anh Tod nhún vai – “Vì thế sếp của anh chỉ là làm cho mẹ ấy chết hẳn thôi. Còn Kaylee thì cất tiếng hát cho linh hồn của mẹ ta.”

“Đấy đâu thể gọi là hát được.” - mũi Regan nhăn tít lại như vừa ngửi phải mùi xú uế - “Phải gọi là tàn sát bằng âm thanh thì đúng hơn.”

Nếu cổ họng tôi không phải đang giống như vừa nuốt phải một cuộn dây thép gai, có lẽ tôi đã cười cùng chị ấy. Tôi hoàn toàn đồng ý với Regan.

“Đó không phải là kiểu bài hát giống như mọi người vẫn nghĩ về âm nhạc.” - anh Nash từ trong bếp đi ra, trên tay là một cốc nước lọc đá – “Nó kêu gọi linh hồn của mẹ Bana. Và Kaylee giữ nó lại đủ lâu để anh Tod... hút lấy nó.”

“Nhân nói về chuyện đó...” - anh Tod ngồi xuống sát bên cạnh chị Addison, hai chân của họ chạm vào nhau trong khi ông Levi vẫn tiếp tục im lặng theo dõi. Tôi không thể đoán được nét mặt của ông lúc này – “Tại sao anh lại phải thu nhặt linh hồn ấy? Chuyện này có liên quan gì tới mấy câu hỏi của em về thần chết lúc ở trên xe không thế?”

“Có đấy.” - tôi ngửa cổ tu một hơi hết sạch cốc nước. Giọng của tôi đã trong trẻo hơn nhưng cổ họng vẫn nhức – “Chúng ta sẽ dùng linh hồn của mẹ Bana để trao đổi.”

Anh Nash nhướn mày đầy thần phục trong khi mắt anh Tod sáng bừng lên như thể vừa hiểu ra vấn đề. “Anh chẳng phải đã nói linh hồn của thần chết hiếm hơn rất nhiều so với linh hồn của con người sao?” - tôi nhìn anh Tod, sau đó quay sang nhìn ông sếp của anh – “Liệu điều đó có đồng nghĩa với việc nó sẽ có giá hơn không?”

Ông Levi mỉm cười, và lần này thậm chí còn để lộ cả hàm răng trắng tinh. Đầu tám tắp và vẫn còn đầy đủ, ơn trời.

“Có tương đương với giá của hai linh hồn con người cộng lại không?” Tôi liếc mắt nhìn về phía hai chị em nhà Page rồi lại quay ra nhìn ông Levi, người đang nhướn lông mày kinh ngạc.

“Cô bé thông minh lắm.” - ông nói – “Tất nhiên là ta không thể công khai bày tỏ quan điểm về suy nghĩ của cô rồi, vì thế ta phải đi đây...”

“Nhưng tôi đang đi đúng hướng đúng không ạ?” Tôi nhੌm hੌn người dậy hỏi, lúc ông Levi cúi xuống bên xác ả thần chết.

“Ta e rằng ta không hiểu cô đang nói gì.” Ông nháy mắt cười với tôi. Kế đó, nhắc bổng mũ Bana lên hai tay, một cách dễ dàng, mặc dù mũ ấy cao hơn ông Levi tới cả một cái đầu và cả hai người họ vụt biến mất.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?” Cuối cùng Regan không nhịn được cũng đã phải lên tiếng.

Tôi mỉm cười trấn an cô bé, mặc dù vẫn đang sợ phát khiếp không dám nhìn vào đôi mắt trống rỗng, vô hồn kia. “Chúng ta sẽ đem linh hồn của mũ Bana trao đổi với tà ma đó. Để lấy lại linh hồn của hai người.”

Chương 12

“SUYYTTTT...” Tôi giơ tay lên ra hiệu cho anh Nash, rồi rón rén đóng cửa lại, lòng thầm hy vọng bố hôm nay đi ngủ sớm và không hề phát hiện ra chuyện tôi về muộn. Phòng khách tối om, phòng bếp cũng vậy, xem ra khả năng ấy là rất cao...

“Kaylee, vào đây. Ngay lập tức!”

Hoặc là không.

Anh Nash nắm lấy tay tôi và cùng tôi đi vào trong phòng khách, nơi bố đang ngồi trong chiếc ghế bành, hai tay chống lên đùi, nhìn chòng chọc ra cửa. “Sao bố lại ngồi trong bóng tối thế?”

Cánh tay bố giơ lên sang bên trái và đèn phòng khách bật sáng. Trên người bố vẫn đang mặc nguyên bộ quần áo mặc đi làm sáng nay, hai mắt bố đỏ au vì kiệt sức. “Sao con lại về muộn hẳn một tiếng rưỡi đồng hồ thế hả?”

Chính xác là một tiếng hai mươi tư phút, nhưng tôi hiểu vào những lúc nhạy cảm như thế này khôn ngoan nhất là không nên chỉnh lại lời bố.

“Vẫn chưa quá nửa đêm mà bố.” Tôi đẩy anh Nash lên phía trước và anh ấy tưởng rằng tôi đang muốn anh nói câu gì đó để giải thích với bố, mặc dù ý tôi không phải như thế.

“Cháu xin lỗi, bác Cavanaugh. Bọn cháu không nhận ra là muộn tới như...”

“Cháu về nhà đi Nash.” - quai hàm bố bạnh ra thật đáng sợ. “Mẹ cháu cũng đang đợi cháu đấy.”

Lông mày anh Nash hơi nhướn lên, rồi anh cau mày lại. “Gặp em ngày mai nhé, Kaylee.” Anh quay lưng đi về phía cửa, các ngón tay tôi vẫn đang đan vào tay anh.

“Chuyện đó vẫn còn phải xem xét.” Bố tôi nghiêm giọng lại.

Tôi nhe răng cười nịnh nọt với bố, hy vọng làm dịu đi phần nào bầu không khí căng thẳng đang diễn ra. “Bố định phạt không cho con đi học ngày mai à?”

Sắc mặt bố vẫn không hề thay đổi. “Chúc ngủ ngon, Nash.”

“Con phải đưa anh ấy về nữa.” Đáng ra tôi nên đưa anh ấy về trước mới phải. Nhưng tôi cứ đinh ninh là bố đã ngủ và bọn tôi có thể ngồi bàn bạc xem bước tiếp theo phải làm gì, sau thất

bại ngày hôm nay. Tôi thò tay vào trong túi lấy chìa khóa và quay lưng định đi theo anh Nash, nhưng anh lắc đầu, nhìn về phía bố tôi.

“Anh đi bộ về được rồi. Chỉ cách có vài dãy nhà thôi mà.” Sau khi cánh cửa ra vào đóng lại, đột nhiên tôi ước rằng giá như nhà hai đứa không ở gần nhau đến thế.

“Con đã đi đâu?” - bố hỏi tôi, lúc tôi ngồi xuống cái ghế bên cạnh - “Và bố cũng nói luôn, bố biết con không hề đi làm ngày hôm nay, cũng như không hề ở cùng với Emma.”

Tuyệt. “Chuyện không có gì đâu bố ơi.” - tôi chặn trước. Tôi không thể nói cho bố biết mình đã đi đâu, bởi vì chuyện đó sẽ khiến bố còn lo lắng hơn cả việc tôi ra ngoài hút thuốc, uống rượu hay thậm chí là ngủ với anh Nash.

“Thế thì con đã đi đâu?” Bố khoanh tay lại trước ngực các vòng xoáy trong mắt bố khẽ chuyển động. Hoặc tôi chỉ đang tưởng tượng ra thế nhỉ?

“Bọn con lái xe đi hóng gió thôi ạ.” Gần như là thế.

Lúc bố nhào người ra phía trước, nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi chợt nhận ra rằng đúng là các vòng xoáy ấy đang quay thật. Thật kỳ lạ. Trước giờ bố vẫn kiểm soát cảm xúc giỏi lắm cơ mà...

“Liệu bố có cần phải lo lắng về anh chàng Nash đó không?”

“Tại sao ạ?”

Bố nhắm mắt lại và khi bố mở mắt ra, các vòng xoáy đã ngừng chuyển động. Bố đã lấy lại được kiểm soát... một chuyện gì đó. Một chuyện mà tôi không hề hiểu và bố dường như cũng chưa sẵn sàng để giải thích cho tôi. “Kaylee, bố biết con thích Nash và bố biết cậu ấy... không phải là một đứa trẻ hư. Chúng ta đều biết cậu ấy đã có mặt ở bên con khi bố không thể, và bố luôn cảm thấy ân hận về điều đó. Nhưng bố không muốn còn...”

Bố ngáp ngừng và đưa tay lên xoa trán. “Con còn quá trẻ, và... Ôi, giá như mẹ con có ở đây để giải thích mấy chuyện này với con...”

À, thì ra là vậy. Hai má tôi ửng hồng. “Bố ơi, ý bố đang muốn ám chỉ chuyện quan hệ trai gái đúng không?”

Và bây giờ đến lượt mặt bố đỏ bừng lên. Tôi cảm thấy tội nghiệp cho bố, một mình phải đảm đương cả nhiệm vụ của người mẹ và người cha như thế này.

“Không chỉ riêng chuyện đó đâu...”

“OK, bố con mình dừng lại ở đây thôi...” - tôi giơ hai tay lên đầu hàng - “Con thấy chuyện này thật kỳ cục...”

“Kaylee...”

“... và không liên quan gì tới bố...”

Bố đứng dậy, cau mày nhìn xuống mặt tôi. “Sao lại không liên quan tới bố?”

“... và con không cần bố phải nói cho con biết con được phép làm gì và không được làm gì!” Tôi cũng đứng phắt dậy mặt đầy thách thức.

“Đó là trách nhiệm của bố.”

“Đáng ra bố phải làm điều ấy từ lâu rồi mới phải.”

Mặt bố buồn xịu xuống, các vòng xoáy trong mắt bố xoay đều, chậm rãi.

Nói xong câu ấy, bản thân tôi cũng thấy có lỗi vô cùng. Thời gian qua, bố đã cố gắng rất nhiều. “Con không có ý như thế.”

“Bố biết.” - bố thở dài nặng nhọc - “Nhưng con sẽ vẫn bị phạt cấm túc. Vì đã về nhà muộn - chứ không phải vì nói những lời làm tổn thương bố.”

Tuyệt. Tôi nhắm mắt lại, cố nghĩ xem phải làm sao để thoát được hình phạt này. Tôi biết phải đối phó với bác Brendon và bác Val như thế nào, nhưng với bố thì vẫn còn mới quá. “Con biết con sai, nhưng mà con không thể bị phạt cấm túc trong thời điểm này được bố ơi.” - tôi vừa năn nỉ vừa phụng phịu - “Bố con mình tìm hình phạt nào khác được không ạ? Con sẽ rửa bát cả tuần. Và cả giặt quần áo nữa.” Mặc dù trước giờ người giặt quần áo chủ yếu là tôi, bởi vì bố rất kém khoản phân loại quần áo.

“Đừng nói với bố là bác Bren và bác Val trước giờ vẫn luôn thỏa hiệp như thế với con đấy nhé?” Bố có vẻ đã bắt đầu nổi cáu thực sự. Tôi đang đứng mấp mé ở cái ranh giới nguy hiểm mà tôi không hề muốn vượt qua.

“Không đâu ạ.” - Tôi chẳng làm gì để hai bác ấy phải phạt cấm túc tôi cả. Trước giờ chị Sophie mới là người hay gây chuyện. Nhưng nghĩ lại thì chị ấy cũng chưa từng bị phạt cấm túc lần nào. - “Nhưng tuần này con có việc rất quan trọng cần phải làm.”

“Chuyện gì?”

Tôi thở dài đầy hối lỗi. “Con không thể nói cho bố biết được.”

“Giống như chuyện con không thể nói cho bố biết con đã đi đâu tối nay đúng không?”

“Đại loại là như thế.” - tôi ngược mắt lên nhìn bố, năn nỉ - “Bố phải tin con. Chuyện này thực sự rất quan trọng với con.”

Bố chìa tay ra, lòng bàn tay ngửa lên. “Đưa cho bố điện thoại di động của con.”

Tôi lục túi tìm điện thoại. “Bố định làm thế thật đấy à?” Không phải chứ?

“Ừ. Một tuần, không điện thoại.”

“Ồi, không!” - tôi giãy nảy lên, máu nóng bốc ngùn ngụt. Tôi chỉ là đang cố giúp đỡ một người khác! Nếu bố chịu ở gần tôi đủ lâu để hiểu tôi một chút, có lẽ bố đã đoán ra được điều đó mà không cần phải hỏi nhiều - “Ra đường mà không có điện thoại nguy hiểm lắm bố ời.”

“Chẳng có gì phải lo hết, bởi vì con sẽ không đi đâu quá xa. Đưa chìa khóa xe cho bố. Từ ngày mai, con có thể đi xe buýt đi học.”

“Bố không thể làm thế với con được!” - tôi gào ầm lên, trong khi tay vẫn phải mở túi tìm chìa khóa xe - “Con đâu có ra ngoài rượu chè hay đi ngủ lang đâu.”

Bố đưa tay lên xoa trán, ngồi phịch trở lại xuống ghế, mặt đầy mệt mỏi. “Kaylee, bố không biết con đang làm gì, bởi vì con không chịu kể với bố!”

“Tùy bố,” - tôi hậm hực đặt điện thoại vào tay bố - “Nhưng lý do con không thể kể mọi chuyện cho bố nghe bây giờ cũng quan trọng như những lý do khiến bố giấu con mọi chuyện suốt 13 năm qua. Và con nghĩ thật không công bằng khi bố muốn con tin tưởng bố trong khi bố lại không hề tin tưởng con.”

Mặt bố nhăn lại, tôi đã chọc trúng điểm yếu của bố. “Bố mệt rồi, Kaylee ạ. Không còn sức để tranh cãi với con về chuyện này nữa.” - bố đặt điện thoại của tôi xuống bàn, đưa tay lên ôm mặt - “Đưa bố chìa khóa xe của con rồi lên giường đi ngủ đi.”

Và tôi sẽ phải nói gì với chị em nhà Addy, Regan bây giờ? Xin lỗi, em không thể giúp hai người lấy lại linh hồn bởi vì em bị phạt cấm túc?

Tôi bỏ chùm chìa khóa lên bàn bếp, hậm hực bỏ về phòng. Giờ tôi biết đi tìm tà ma ấy như thế nào đây? Không lẽ cuốc bộ?

Tôi nằm phịch xuống giường, lắng nghe tiếng bố khóa cửa và đi vào trong phòng. Chỉ độ 15 phút sau, tiếng ngáy của bố đã vọng ra cả ngoài hành lang. Tự dưng tôi thấy ấm ức vô cùng. Trận cãi vã thực sự đầu tiên của hai bố con vẫn không hề ảnh hưởng tới giấc ngủ của bố một tẹo nào.

Tôi đi ra hành lang, vào phòng tắm, đánh răng và thay quần áo ngủ, trước khi quay trở lại với cái giường yêu quý của mình. Tôi có bài tập Hóa phải làm, và lại cũng đang tức quá không ngủ được, nhưng sách vở lỡ bỏ hết ngoài xe rồi, giờ không có khóa cũng chịu.

“Em không sao chứ?” - anh Tod, đang vắt vẻo trên cái ghế cạnh đầu giường tôi, đột nhiên lên tiếng, làm tôi gần như đã nhảy bổ xuống khỏi giường vì bất ngờ - “Xin lỗi.” Anh túm lấy tay tôi giữ lại.

Tôi đã rất muốn gào lên mắng cho anh ấy một trận nhưng cố kìm lại, bởi vì lần đột nhập này của anh biết đâu lại có ích với tôi. Hơn nữa tôi cũng chẳng dai gì mà đánh thức bố dậy. “Anh đã nghe được những gì rồi?” Tôi chỉ tay về phía phòng khách, ám chỉ vụ cãi vã lúc nãy của hai bố con tôi.

“Chỉ khúc cuối thôi. Nash nhờ anh tới xem em thế nào.” - anh nhe răng cười - “Em yên tâm, anh đã quay mặt đi lúc em thay đồ.”

Tôi bật cười. Anh Tod chỉ tán tỉnh tôi để chọc tức anh Nash nhưng anh ấy thực lòng rất quan tâm và lo lắng cho chị Addy. “Ơn giời, em cảm ơn anh... Xem ra anh vẫn còn nhớ một chút phép tắc tối thiểu của con người đấy nhỉ.”

“Anh để dành nó cho các dịp đặc biệt. Và những người anh yêu quý.”

Tôi phi cái gối vào mặt anh ấy.

“Vậy là em bị phạt chỉ vì về muộn thôi ư hả?”

“Cái đó, và chuyện em không chịu nói cho bố biết mình đã ở đâu. Em sẽ bị phạt cấm túc trong một tuần.”

Anh Tod nhăn mặt. “Nhưng em vẫn đi được sau buổi học ngày mai đấy chứ hả?”

Tôi nghiêng đầu nheo mắt nhìn đầy châm chọc. “Anh không hiểu câu ‘phạt cấm túc’ nghĩa là gì hả?”

“Điều anh không hiểu là tại sao chúng ta lại phải vì nó mà làm ảnh hưởng tới kế hoạch của mình.” Qua vẻ mặt nghiêm trọng của anh, tôi hiểu cái anh lo lắng bây giờ không phải là cái kế hoạch của chúng tôi, mà là linh hồn của chị Addy.

Bởi vì không đến kịp lúc để ngăn Regan không bán đi linh hồn của mình, hoặc chí ít cũng là xác định được danh tính gã tà ma đã mua linh hồn của cô bé, nên giờ chúng tôi đành phải quay lại với kế hoạch A ban đầu: Hy vọng ai đó ở xưởng xử lý Hơi thở của Quỷ chịu giúp đỡ chúng tôi. Nhưng trước tiên, bọn tôi cần phải có mặt ở đó đã. Và điều đó là hơi khó khi không có xe.

Ít ra giờ chúng tôi đã có thứ để mặc cả với tà ma ấy, nếu tìm được hân. May mắn là anh Tod có thể giữ linh hồn của mụ Bana trong người lâu hơn là giữ Hơi thở của Quỷ. Nhưng chuyện đó để sau hẵng tính...

“Anh nghe đây, em bị phạt như thế này tất cả cũng là lỗi tại anh.” - tôi hạ giọng rít lên với anh Tod - “Nếu ngay từ đầu anh không lôi em vào thì những chuyện này đã không xảy ra. Giờ anh còn muốn em làm gì nữa hả?”

“Trốn ra ngoài.” - anh nhún vai, thản nhiên nói. Với anh Tod, mấy chuyện như thế đúng là dễ dàng thật. Đẳng nào anh ấy cũng chết rồi. Thử hỏi người lớn còn làm gì được anh ấy nữa, không lẽ phạt anh không được tổ chức sinh nhật? - “Nếu em bị phát hiện, anh sẽ đền bù cho em. Anh thề đấy. Đi mà, Kaylee. Bọn anh không thể làm được chuyện này nếu thiếu em.”

“Có, anh có thể!” - tôi thì thào nói, đề phòng bố thức dậy và nghe thấy - “Anh đang có linh hồn của mụ Bana. Anh có thể tự mình đứng ra trao đổi và thỏa thuận.”

Mặt anh Tod xịu xuống, và anh nhìn chằm chằm vào cái gối trên lòng một lúc lâu, trước khi ngẩng mặt lên nhìn tôi, biểu lộ sự thất vọng tràn trề. “Không, anh không thể. Anh vẫn đang là một lính mới Kaylee ạ. Anh chỉ có thể mang theo một số lượng hàng hóa nhất định xuống Cõi Âm, và trong người anh hiện đang có sẵn linh hồn của mụ Bana rồi. Kể cả nếu anh có thể dắt theo Addy thì anh vẫn cần em dắt Regan. Và Nash. Anh có linh cảm chúng ta sẽ cần tới cậu ấy.”

Tôi tròn tròn mắt, hốt hoảng nhìn anh Tod. “Em có thể làm thế á?”

“Ơ thế em chưa biết à?” - anh Tod ngẩn mặt ra nhìn tôi - “Anh tưởng mẹ anh phải dạy em điều đó rồi chứ?”

“Sao em biết được! Cô ấy có đưa cho em xem trước đề cương các bài học đâu. Vậy là mẹ anh có thể dắt người xuống Cõi Âm thật à?”

“Ừ” - anh Tod gật đầu khẳng định chắc nịch - “Và em cần phải bảo mẹ anh dạy cho em cách đi. Bọn anh không thể làm được chuyện này nếu thiếu em, Kaylee ạ.”

Tôi thở dài cái thượt, đột nhiên hai vai như trĩu xuống bởi cái trách nhiệm nặng nề kia. Tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Nhưng bố sẽ giết chết tôi mất, nếu phát hiện ra. Và đảm bảo bố cũng sẽ không để yên cho hai anh em nhà Hudson đâu. Cả cô Harmony nữa, nếu bố phát hiện ra việc cô đã vô tình tiếp tay cho tôi. Tôi chỉ hy vọng rằng chuyện đó sẽ không xảy ra trước khi chúng tôi có thể trả lại linh hồn của hai chị em nhà Page về với cơ thể của họ.

“Thôi được. Nhưng anh nợ em đấy nhé. Kể từ bây giờ.”

“Chắc chắn rồi.” - anh Tod thở phào nhẹ nhõm - “Bất cứ điều gì em muốn.”

“Anh có thể lấy hộ em cái điện thoại trong phòng bố mà không đánh thức ông dậy không?”

“Không thành vấn đề.” Anh vụt biến mất trước cả khi tôi kịp dặn anh phải cẩn thận. Tôi ngồi im như phỗng trên giường, sợ rằng chỉ một cử động nhỏ của mình thôi cũng có thể gây ra tiếng động làm bố thức giấc.

Vài giây sau, anh Tod quay trở lại với cái điện thoại đỏ chót của tôi trên tay, miệng tủm tỉm cười.

Tôi vội mở máy kiểm tra các cuộc gọi lỡ trong ngày hôm nay. 5 cuộc từ bố và 4 cuộc từ Emma. Chắc là lúc ở trên đường cao tốc không có sóng. Và sau đó tôi cũng chẳng có thời gian để kiểm tra hộp thư thoại.

Tôi mở cái thư thoại mới nhất của Emma ra nghe và chống nạnh nói với anh Tod. “Em cần lấy mấy quyển sách trong xe ô tô, sau đó em cần anh đặt trả lại cái điện thoại này về đúng chỗ cũ.”

Anh Tod cúi rạp người xuống đầy châm biếm, “Còn gì nữa không, thưa tiểu thư? Cô có cần tôi dùng cành cọ quét mát cho cô, đút nho cho cô ăn, trong khi cô ngồi làm bài tập và dùng máu của tôi để viết không ạ?”

“Suyt!” - tôi vừa nghe tin nhắn thoại của Emma vừa phẩy tay đuổi anh đi - “Chính anh nói là anh nợ em còn gì!”

Anh cau mặt lại và vụt biến đi. “... đã cố che giấu cho cậu. Nhưng bố cậu đã gọi điện tới rạp chiếu phim trước, và họ nói với bác ý là cậu không đi làm. Cậu hãy gọi lại ngay cho bố đi và làm gì đó để cứu vãn tình hình, Kaylee ạ. Mình sẽ gặp cậu ngày mai...”

Một tiếng bíp vang lên và cái thư thoại kết thúc. Cậu ấy đã cố cảnh báo cho tôi.

Anh Tod lại hiện ra với quyển sách giáo khoa và vở bài tập Hóa trong lúc tôi bấm số gọi điện thoại cho Emma. Cậu ấy trả lời ngay ở hồi chuông thứ ba và tôi ra hiệu cho anh Tod để đồ

xuống bàn cho tôi.

“Kay à? 12 giờ 30 đêm rồi đấy.” - giọng cô nàng mơ màng - “Có chuyện gì thế?”

“Xin lỗi cậu, Emma nhưng tình hình khá là khẩn cấp. Cậu có thể cho mình và anh Nash đi nhờ tới trường ngày mai không?”

“Tất nhiên rồi” - tôi nghe thấy có tiếng lò xo cọt kẹt phía bên đầu dây, có vẻ như Emma đã tỉnh ngủ và ngồi hẳn dậy - “Chuyện gì xảy ra với xe của cậu thế?”

“Bố mình vừa tuyên bố tịch thu chìa khóa xe và điện thoại của mình trong một tuần.”

“Ồi, khổ thân cậu! Mình sẽ có mặt lúc 7 giờ 30.” - tức là 7 giờ 45 theo giờ của Emma. Bọn tôi sẽ tới trường muộn mất, nhưng như thế vẫn còn hơn là đi xe buýt cùng đám học sinh năm nhất.

“Cám ơn cậu. Yêu cậu quá cơ.”

“He he. Ngủ đi.” Nói rồi Emma đập máy. Hy vọng là cậu ấy vẫn nhớ chuyện đi đón tụi tôi vào sáng mai. Tôi ngồi xuống giường, đột nhiên mắt díp lại.

“Anh nhớ nói với anh Nash hộ em là nếu muốn cùng tới trường thì có mặt ở đây lúc 7 giờ 30.” tôi vẫn thường chở anh tới trường hầu hết các buổi sáng, kể từ khi chúng tôi chính thức hẹn hò với nhau. Tôi liếc về phía mấy quyển sách trên bàn và cũng đã định ngồi làm bài tập cho xong. Nhưng tôi đã quá mệt, không còn sức đâu để nghĩ nữa. Trưa mai tôi sẽ tranh thủ ngồi làm vậy - “Thế kế hoạch ngày mai anh định thế nào?”

“Chúng ta sẽ đi tìm cái xưởng xử lý Hoi thở ấy, và dò hỏi xung quanh cho tới khi nghe được thông tin mình cần biết.” Anh Tod ngả người ra sau ghế.

“Cũng đơn giản. Em thích thế.” - tôi ngồi chui chân vào trong chăn - “Khi nào?”

“Sau khi tan học.”

“Không được. Bố em sẽ gọi điện về kiểm tra và nếu em không có mặt ở nhà lúc ấy bố em sẽ... Em cũng không biết nữa. Gọi báo cảnh sát hay gì đó.”

Anh Tod cau có nhìn tôi nói. “Em chẳng chịu nhìn rộng ra một chút gì cả Kaylee ạ. Linh hồn của Addy đang gặp nguy hiểm. Anh đã phải đối hai ca trực liên tiếp của mình rồi, và có thể ngày mai sẽ lại phải đối nữa. Điều tối thiểu em có thể làm là tránh khỏi ra-đa kiểm soát của bố em trong vài giờ sau khi tan học.”

“OK, thứ nhất, chúng ta vẫn còn thời gian. Ngày mai mới là thứ Tư, và thứ Năm chị Addy mới phải chết cơ mà. Và chúng ta cũng chẳng thể làm gì nếu em chưa học được cách di chuyển vào Cõi Âm.” Điều đó đồng nghĩa với việc tôi phải thuyết phục được bố cho phép tôi tới nhà cô Harmony học làm bean sidhe, sau giờ học, mặc dù vẫn đang bị phạt cấm túc.

Kể đó, tôi còn phải làm sao thuyết phục cô Harmony đồng ý dạy tôi điều tôi cần biết, mà không để lộ cho cô biết mục đích của mình.

“Hơn nữa, chúng ta cần phải có xe. Anh có thể nháy mắt một cái là đến được Dallas nhưng anh Nash và em thì không. Và sẽ không có chuyện em đi xe buýt vào nửa đêm đâu.”

“Nửa đêm á?” - anh Tod nhào người ra phía trước, nhíu mày nhìn tôi - “Em không nghĩ như thế sẽ gấp quá sao?”

“Chúng ta không có sự lựa chọn nào khác anh Tod ạ.” - tôi chui xuống dưới chăn, đập lên ngang bụng - “Thời gian duy nhất mà bố không kiểm tra em là khi bố đi ngủ, vì thế sớm nhất cũng phải nửa đêm mai chúng ta mới có thể đi. Anh sẽ có gần một ngày để giải thích mọi chuyện với chị Addy và Regan, và tìm cho bọn em một cái xe.” - bởi vì mẹ anh ấy làm ca đêm ở bệnh viện nên cô ấy sẽ cần phải lấy xe đi - “Không được ăn cắp xe đâu đấy! Điều cuối cùng chúng ta cần lúc này là bị cảnh sát tóm được khi đang trên đường tới Cõi Âm.”

Tôi hoàn toàn có thể hình dung ra cái tíu cực kỳ ăn khách được giật trên các báo ra vào ngày hôm sau: “Một nữ sinh tâm thần ăn cắp ô tô để đi tìm... quỷ sứ.”

Và sau đó, chị Sophie sẽ càng có cớ để thuyết phục với mọi người rằng tôi bị điên.

“Như thế không đủ thời gian đâu, Kaylee ời.” Anh Tod lắc đầu.

“Sẽ phải đủ” - tôi chẳng biết phải an ủi một thần chết như thế nào - “Đến sáng thứ Năm, chị Addy sẽ lấy lại được linh hồn của mình.”

Tôi không thể đảm bảo sẽ giữ được mạng sống cho chị Addison, nhưng thứ tôi có thể hứa với anh chính là linh hồn của chị ấy.

“Giờ thì anh đem trả điện thoại về chỗ cũ giúp em. Và tắt đèn trên đường ra khỏi đây.” Nói xong tôi nằm xuống và trùm chăn lên vai. Tôi cần phải ngủ.

Ngày mai hứa hẹn sẽ là một ngày thứ Tư kỳ dị nhất trong lịch sử.

Chương 13

“MÌNH NÊN BỎ MẮC CẬU LẠI ĐÂY mới phải. Cậu đáng bị đi xe buýt vì giấu mình quá nhiều bí mật!” Emma đóng sầm tủ đựng đồ lại, sau khi hồi chuông cuối cùng của ngày hôm nay vang lên, nhưng đôi mắt nâu xinh đẹp của cô nàng đã nói điều ngược lại. Cậu ấy không hề giận, như đang cố tỏ ra. Cậu ấy chỉ là đang muốn moi tin về cái nhiệm vụ bean sidhe siêu-bí-mật mà cậu ấy tưởng tượng ra thôi.

Tôi xốc lại ba lô trên vai. “Tin mình đi, cậu chẳng bỏ lỡ chuyện gì hết.” Nếu cậu ấy biết sự thật, chắc hẳn sự tò mò ấy sẽ nhanh chóng biến thành nỗi khiếp sợ, và đó chính là lý do tại sao tôi không muốn kể cho Emma biết.

Nhưng Emma vẫn sẽ cho chúng tôi đi nhờ, để đền bù cho vụ làm chúng tôi đi học muộn gần nửa tiếng đồng hồ. Đáng ra tôi phải đoán ra được là cậu ấy sẽ chẳng nhớ gì lời hứa lơ mơ lúc nửa đêm mới phải. Cô nàng thậm chí đã đến trường rồi, mới nhớ ra là quên chưa đón tôi và anh Nash. Tôi đã có thể nhắn tin nhắc cậu ấy nếu bố không cầm di động của tôi đi làm, mà tôi thì kém nhất cái khoản nhớ số điện thoại. Còn anh Nash thì không lưu.

Kết quả là cả ba đứa bọn tôi đều bị muộn học, cộng thêm vụ nghỉ học không có lý do ngày hôm qua vào giờ Sử và làm đổ nước sốt vào quyển bài tập Hoá đã làm xong một nửa của mình, tôi bắt đầu nghĩ rằng mình không thể sắp xếp được việc học ở trường với việc làm bean sidhe. Lại còn việc làm thêm nữa chứ.

“Emma ơi.” - một giọng nam gọi với lên từ cuối hành lang. Hai đứa ngẩng đầu lên và thấy anh Doug Fuller đang đi cùng đội bóng, trong đó có cả anh Nash. - “Tối nay em có kế hoạch gì không?”

Anh Nash nhoẻn miệng cười, bước tới hôn chào tôi rất tự nhiên, không cần biết và cũng chẳng quan tâm đồng đội của mình có mặt ở đó hay không. Các thành viên trong đội bóng của anh chấp nhận tôi khá dễ dàng, một phần cũng vì tôi là bạn thân của Emma - người từng cặp với không ít chàng trai trong đội - nhưng cái chính là thấy tôi và anh Nash suốt ngày dính lấy nhau như hình với bóng.

Mặc dù sau lưng không hiểu họ có xì xào thắc mắc tại sao một người như anh Nash lại hẹn hò với một đứa con gái bình thường, không một xu dính túi như tôi không?

Anh Nash không có nhiều tiền hơn tôi là mấy. Thậm chí là ít hơn. Nhưng anh lại giàu có ở một lĩnh vực khác: Thể thao. Anh ấy đã giúp đưa đội bóng của trường vào đến trận chung kết của giải vô địch toàn bang. Tài năng ấy, cùng với khuôn mặt điển trai và một thân hình hoàn hảo - chưa kể cái giọng nói đầy ma lực - cũng khó trách tại sao các cô gái luôn đổ rập dưới chân anh.

Emma cũng là một ví dụ khác về việc có lợi thế về sắc đẹp và hình thể, bạn có thể lựa chọn bất kỳ chàng trai nào bạn muốn. Nhưng các mối quan hệ của cô nàng thường không bền, bởi Emma rất nhanh chán.

Khi ở bên ngoài trường học, tôi thường quên mất là anh Nash cũng thuộc về cái thế giới giai-xinh-gái-đẹp ấy, và rằng anh có khá nhiều điểm chung với đám bạn cầu thủ của mình. Nhưng tôi thà đi tới Cõi Âm một mình, với linh hồn đã được giấu kín trong gấu áo, còn hơn là đi chơi vài giờ với đám bạn của anh. Chẳng hiểu sao nhưng tôi thấy như thế còn an toàn hơn.

“Có, em có kế hoạch rồi” - Emma kiễng chân thì thầm vào tai anh Doug - “Một kế hoạch rất thú vị...”

Mấy tay cầu thủ đứng phía sau quay sang cười rúc rích với nhau đầy ẩn ý, và Emma nói tiếp. “Đáng tiếc là nó không bao gồm anh trong đó.”

Nói xong cô nàng mỉm cười và quay lại với cái tủ đựng đồ.

Tôi bật cười. Emma đúng là bậc thầy của mấy trò mèo vờn chuột kiểu này.

“Em sẽ phải sớm thay đổi ý định thôi.” Anh Doug nháy mắt cười với Emma và đi giật lùi lại để vẫn có thể nhìn thấy cậu ấy.

“Khó lắm.” Emma dừng đỉnh nói, trong khi anh Nash xua tay từ chối lời rủ rê của mấy cậu bạn để có thời gian ở bên tôi. Và mẹ anh ý - “Đi nào, hai kẻ đi nhờ. Muốn mình thả hai người ở đâu nào? Nhà cậu hay nhà anh Nash?”

“Nhà anh ý.” Tôi trả lời nhanh tới nỗi cặp lông mày của Emma nhướn lên đầy thích thú.

“Cậu có vấn đề ở nhà à?” Cậu ấy đeo ba lô lên vai.

“Cũng không có gì nghiêm trọng, nhưng chiều nay mình có giờ học.” Không cần tôi phải nói rõ ra, Emma cũng thừa hiểu tôi đi học gì rồi.

Anh Nash nhảy ra bằng ghế sau, trong khi tôi ngồi phía trước cùng Emma. Con xe của cậu ấy là đồ dùng thừa lại của một trong mấy bà chị gái, nhưng trông vẫn còn mới chán so với xe của tôi. Và quan trọng nhất là giờ cậu ấy đang được tự do lái xe, chứ không bị tịch thu chìa khoá như tôi.

Tôi cài dây an toàn và Emma nổ máy rời khỏi bãi đỗ xe của trường. “Cậu gợi ý đi.” - Emma liếc sang nhìn tôi, thay vì nhìn thẳng ra phía trước - “Một tẹo thôi cũng được. Ai đó sắp phải chết à? Có phải lại là người trong đội cổ vũ không?”

Tôi bật cười trước sự ngây ngô của của bạn thân.

“Hay là em cứ nói cho cô ấy biết đi” - giọng anh Tod từ đâu vọng ra, làm tôi giật mình nhảy dựng lên, dây an toàn cứa cả vào cổ.

“Thôi ngay đi!” Anh Nash quát ầm lên, tôi quay lại và thấy anh Tod đang ngồi chễm chệ cạnh anh ở băng ghế sau, một tay giơ lên miệng ra hiệu “suyt”, một tay chỉ về phía Emma.

“Xin lỗi!” - Emma cấm cử nói, vì tưởng anh Nash đang mắng mình. Cậu ấy chuyển sang làn đường bên phải mà không thèm bật xi nhan, làm cái xe đi đằng sau giận dữ, bấm còi inh ỏi - “Nhưng em không hề có ý rửa người nào của đội cổ vũ phải chết cả. Em chỉ đang muốn hỏi có phải ai đó sắp ra đi không thôi mà...”

Anh Tod cười khoái chí. “Anh thích cô bạn này đấy!”

Anh Nash huých cho ông anh một cái và Emma nhướn mày nhìn anh đầy nghi hoặc, qua gương chiếu hậu. Cậu ấy chỉ nhìn thấy cử chỉ của anh Nash, chứ không hề thấy cảnh anh chàng thần chết đang vắn vẹo ôm mạng sườn, kêu oai oái. “Xin lỗi!” - cuối cùng anh Nash ngẩng mặt lên nhìn Emma - “Anh không phải đang nói em.”

Miệng cô nàng há hốc ra nhưng tôi đã lập tức xen ngang bởi tôi biết tụi tôi sẽ khó mà đưa ra cho cậu ấy một câu trả lời thỏa đáng. “Emma, đi thôi kìa.” Tôi chỉ ra phía trước, ô tô trước mặt tụi tôi đã đi hết, sau khi đèn chuyển sang màu xanh. Cái xe phía sau lại bấm còi ầm ĩ, và Emma rồ ga cho xe chạy tiếp, cả đám chúm hết về phía trước, và cậu ấy tạm quên đi hành động khó hiểu vừa rồi của Nash.

“Chuyện này có liên quan gì tới vụ nữ ca sỹ Eden bị đột tử trên sân khấu không thế?”

Tôi còn chưa biết phải trả lời cậu ấy như thế nào thì đột nhiên nụ cười trên môi Emma vụt tắt, và cô nàng cuống cuống đạp phanh dừng xe lại.

“Kaylee...” Anh Tod lên tiếng từ phía sau.

“Gì thế?” Tôi quay nghiêng người sang một bên để có thể nhìn được cả ba người họ cùng một lúc.

“Mình không nhìn thấy đèn chuyển sang màu đỏ ý mà.” Xe của chúng tôi chỉ còn cách đuôi xe buýt trước mặt vài chục phân.

Tất nhiên là tôi không phải đang nói chuyện với Emma, mà là với anh chàng thần chết vô hình, không mời mà tới đang ngồi ở băng ghế sau.

“Anh không thể gặp riêng hai chị em Addy và Regan đủ lâu để giải thích cho họ nghe về kế hoạch tối nay của bọn mình. Họ liên tục bị bao vây bởi đám tùy tùng, từ trợ lý, người trang

điểm, thợ làm tóc, đến vệ sỹ, và bà mẹ kiêm quản lý..." - nói đến đây, anh quay sang anh Nash - "... bác ấy trông vẫn chẳng thay đổi tẹo nào, ngoài trừ mấy nếp nhăn trên mặt, suốt ngày nhúng mũi vào mọi chuyện của Addy."

"Chuyện đó thì có liên quan gì?" Tôi hỏi hai anh em.

"Chuyện gì liên quan gì?" - Emma quay sang nhìn tôi - "Hai người hôm nay bị làm sao thế?"

"Xin lỗi cậu, Emma." - tôi ái ngại nhìn cô bạn thân - "Là..."

"Chuyện của bean sidhe. Mình biết. Và mình đã phát ngấy khi phải nghe câu đó rồi." Emma hăm hực đánh lái cái vèo sang bên phải mà không buồn đạp phanh để giảm tốc độ.

Tôi nắm vội lấy tay ghế để giữ thăng bằng. "Mình đã phải nói dối bố cậu hộ cậu tối hôm qua, và chịu trận bốn tiếng đồng hồ với tay Glen Frank dở hơi kia ở quầy bán vé. Lại còn đưa đón cậu cả ngày hôm nay không khác gì tài xế riêng của cậu. Thiết nghĩ ít nhất cậu cũng nên giải thích cho mình biết tại sao hôm nay hai người có những hành động kỳ quặc như thế."

Tôi thở dài, nhướn mày hỏi ý kiến anh Nash, sau đó là anh Tod. Chúng ta có nên nói cho cậu ấy biết không?

Hai anh nhún vai như muốn nói tùy tôi quyết định. Dẫu sao Emma cũng là bạn thân của tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi quay sang nói với Emma. "Mình chỉ là không muốn lôi cậu vào những chuyện nguy hiểm này thôi."

Emma đảo tròn hai mắt. "Mình nào có nói là muốn đi cùng bọn cậu đâu. Mình chỉ không thích việc hai người chuyện gì cũng giấu mình thôi."

Tôi hiểu cảm giác đó của Emma, nhưng trước khi tôi kịp mở miệng trả lời, anh Tod đã nháy mắt với tôi cười ranh mãnh. "Xem ra cô bạn em đang muốn giúp chúng ta đấy. Hỏi cô ấy xem có thể cho chúng ta mượn xe tối nay được không."

"Không!" - cả anh Nash và tôi đồng thanh kêu lên. Và trước khi Emma kịp nổi cáu hơn, tôi trừng mắt nhìn anh Tod - "Anh hiện ra đi!"

"Em chắc không?" Anh cau mày hỏi lại, rõ ràng vẫn chưa quên vụ tôi từng bắt anh phải thề là tránh xa Emma ra và không bao giờ được để cậu ấy nhìn thấy. Tôi không muốn cô bạn thân của mình phải giao du với thần chết.

"Chắc."

“Chuyện...?” - Emma mới chỉ nói được đến đấy thì rú lên, trợn tròn mắt nhìn vào gương chiếu hậu. Tôi nhào vội người sang nắm lấy cái vô lăng, trước khi cậu ấy buông cả hai tay ra, mặt sốc toàn tập. Có điều tôi không thể kiểm soát được cái chân ga đang càng lúc càng bị Emma đạp sâu hơn.

“Đã nói với em là không nên rồi mà.” Anh Tod thần nhiên khoanh tay lại trước ngực.

“Emma!” - tôi hét ầm lên - “Đạp phanh đi!” Xe của chúng tôi lao như bay về phía ngã tư, nơi mấy em học sinh đi xe đạp đang dừng lại chờ đèn xanh.

“Ai...? Tại sao...?” Emma quay hẳn người ra đằng sau để nhìn và chiếc xe càng rồ lên phía trước nhanh hơn, bởi vì cô nàng đã đạp chân ga, thay vì lấy sàn xe làm điểm tựa để quay ra sau.

“Emma, dừng lại đi!” Tôi gào lên và Emma cuống cuống quay lại đạp phanh, ơn Chúa, xe của chúng tôi đã kịp dừng lại ngay sát mép vạch vôi.

“OK, đáng ra chúng ta không nên làm như thế trong lúc cô ấy đang lái xe.” Anh Nash lo lắng nhìn Emma.

“Ông gọi đấy là lái xe ý hả?” Anh Tod cười khẩy, không mấy may quan tâm tới chuyện tại tôi xem chút nữa đã tông phải ba đứa trẻ con trên đường.

Emma vẫn đang cứng đờ người trên ghế, nhìn không chớp mắt vào gương chiếu hậu. Hơi thở của cậu ấy càng lúc càng nhanh, hai tay run rẩy ôm chặt lấy vô lăng.

“Cậu muốn mình lái cho không?” Tôi giơ tay chạm nhẹ vào vai cô bạn thân.

Emma lắc đầu, mắt vẫn không rời khỏi anh Tod. “Mình muốn cậu nói cho mình biết chuyện quái gì đang xảy ra thế này. Anh ta là ai và làm sao anh ta lên được xe mình?”

“OK, nhưng chúng ta không thể ngồi ở đây cả ngày được.” - một chiếc xe khác dừng lại sau xe chúng tôi và bắt đầu bấm còi giục giã - “Lên trên kia tìm chỗ đậu xe rồi bọn mình sẽ giải thích cho cậu hiểu.” Nhưng chỉ là một phần thôi.

Khó khăn lắm Emma mới rời mắt được khỏi cái gương chiếu hậu. “Đây chính là cái công việc bean sidhe mà cậu nói đấy hả? Anh ta là ai thế?” Cậu ấy khẽ liếc về phía anh Tod thêm một lần nữa rồi cho xe chạy qua ngã tư.

Anh Nash nhào vội người lên ôm lấy lưng ghế tôi đang ngồi, miễn cưỡng nói điều mà anh không hề muốn nói. “Emma, đây là anh trai anh, Tod.” Tôi có thể thấy rõ là giọng nói của anh

có tác động ngay lập tức lên Emma, bởi vì vai và tay của cậu ấy đã thả lỏng hơn, nét mặt cũng bớt căng thẳng hơn.

“Anh có... Khoan đã.” - Emma vòng xe vào trong bãi xe dành cho các vị phụ huynh tới đón con và dừng xe lại. Kể đó cậu ấy quỳ hẳn lên ghế, quay cả người ra sau - “Anh có anh trai á?” - Hỏi xong, cậu ấy quay sang xác nhận lại với tôi. Không ai ở trường Trung học Eastlake biết về người anh trai đã mất của anh Nash, bởi vì cô Harmony và anh đã chuyển nhà - và chuyển trường - sau đám tang của anh Tod hai năm trước - “Và anh ấy có thể... làm gì? Dịch chuyển vào xe của người lạ à? Bean sidhe nào cũng có khả năng ấy hả?”

“Không...” Tôi ngập ngừng không biết nên kể cho cậu ấy nghe đến đâu. Nhưng anh chàng thần chết đã tự quyết định thay tôi, theo đúng phong cách của thần-chết-Tod.

“OK, chúng ta không có nhiều thời gian đâu, vì thế nói luôn như thế này cho gọn...”

“Anh Tod...” Anh Nash trừng mắt lên nhưng vẫn chậm hơn anh ấy một bước.

“Anh là một bean sidhe, giống như Nash và Kaylee. Chỉ có điều anh đã chết. Phép dịch chuyển, lần đầu tiên anh nghe thấy có người gọi nó như vậy đấy, không phải là khả năng của bean sidhe. Mà là của thần chết. Và anh là một thần chết. Anh có thể hiện ra ở bất cứ nơi nào anh thích, bất cứ lúc nào anh muốn và anh có thể lựa chọn cho phép ai nhìn thấy và nghe thấy mình.”

“Anh là anh trai của anh Nash. Và là một thần chết á?” - Emma chớp chớp mắt. Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần để nghe một tiếng rú lên kinh hãi hoặc một tiếng cười khanh khách của cô bạn thân. Nhưng với tính cách của Emma, đáng ra tôi phải đoán ra được cậu ấy sẽ không phản ứng như những người bình thường - “Rồi sao? Công việc của anh là đi giết người à? Có phải anh đã giết em hôm ở phòng thể dục không?” Mặt Emma tối sầm lại, nghiêng răng kèn kẹt. Sau những gì cậu ấy đã được chứng kiến và nghe thấy về cái chết tạm thời của bản thân, xem ra lời thú nhận vừa rồi của anh Tod không có vẻ gì là quá bất ngờ nữa.

Hoặc cũng có thể do năng lực Ảnh hưởng của anh Nash vẫn đang tác động tới cậu ấy.

“Không.” - anh Tod lắc đầu - “Anh chẳng liên quan gì tới vụ đó. Đúng là anh có giết người thật, nhưng là để lấy đi linh hồn của họ và đem đến nơi tái sinh. Và chỉ với những người có tên trong danh sách của anh thôi.”

“Nói như vậy có nghĩa là anh không... nguy hiểm?”

Anh trề môi trêu Emma. “Ôi không, anh nguy hiểm lắm...”

“Anh Tod...” Tôi cao giọng cảnh cáo, anh Nash ngồi bên cạnh cũng quay sang thụi vào tay ông anh trai một cái rõ đau.

“Không chỉ với mình em đâu.” - anh Tod nhún vai nhìn Emma - “Anh gặp em suốt, nhưng em không nhìn thấy anh thôi, bởi vì Kaylee nói nếu anh dám lại gần em, cô ấy sẽ không để cho anh yên.”

“Anh Tod...” Máu nóng bốc trên đầu tôi ngùn ngụt.

Hơi cúi về phía Emma, anh hạ giọng thì thào nói tiếp. “Bạn em không đáng sợ như cô ấy nghĩ đâu, nhưng anh tôn trọng cô ấy.”

“Anh có cần phải thế không hả Tod?”

Anh nhún vai, ngồi lại xuống ghế. “Em muốn anh hiện ra, anh đã hiện ra đây còn gì. Giờ thì em hãy hỏi bạn em xem có thể cho chúng ta mượn xe được không, để anh còn thực hiện nốt nhiệm vụ của mình nào.”

“Đi mượn xe là trách nhiệm của anh, và chúng ta sẽ không mượn xe của Emma.” - kể cả nếu cậu ấy có sẵn sàng cho chúng tôi mượn xe, tôi cũng sẽ không hỏi mượn cậu ấy. Tôi muốn cậu ấy và Cối Âm có ít liên quan tới nhau nhất có thể.

Và giờ tôi đang rất ân hận vì đã yêu cầu anh Tod hiện ra cho Emma thấy.

“Khoan đã, tại sao mọi người lại cần mượn xe mình?” Emma hết nhìn anh Tod lại quay ra nhìn anh Nash và tôi.

“Bố của Kaylee tịch thu chìa khóa xe của cô ấy rồi.” - anh chàng thần chết nhanh nhẩu mách.

“Bọn mình không cần mượn xe cậu.” - tôi lờm anh Tod - “Cậu chở bọn mình qua nhà anh Nash là tốt lắm rồi. Nếu cậu đã hết sợ.”

“Ôi không, mình vẫn đang sợ phát khiếp đây này.” - Emma nhe răng cười, trông chẳng có vẻ gì là một người đang sợ cả - “Nhưng nó cũng không thể kỳ dị hơn vụ cậu và anh Nash cứu mình sống lại được. Hơn nữa, như thế vẫn còn tốt hơn việc ngồi nghe hai người nói chuyện với ai đó mình không nhìn thấy được. Hoặc quát mình.” - nói đến đó, cậu ấy nheo mắt nhìn tôi - “Mà khi này hai người quát anh ấy, chứ không phải mình đúng không?”

“Ừ.” - tôi gật đầu lia lịa - “Bọn mình quát anh Tod suốt ý mà.”

“Mình có thể đoán được tại sao. Thế...” - Emma ngừng lại - “Mọi người cần mượn xe của mình hả?”

“Ừ.” - anh Tod nói, cùng lúc với tôi và anh Nash đồng thanh kêu lên - “Không.”

“Nghe này.” - anh Tod hậm hực nhìn tôi - “Những người anh quen đều đã chết và chẳng có việc gì phải dùng đến ô tô. Ngoại trừ mẹ anh, nhưng tối nay mẹ anh cần lấy xe để đi làm. Vì thế một là em để anh đi ăn trộm một cái, hoặc lấy trộm chìa khóa xe em ở chỗ bố em, hoặc chúng ta mượn xe của Emma. Chỉ có ba cách đó thôi, em muốn chọn cách nào thì chọn.”

“Thế còn chị Addy thì sao?” - tôi lên tiếng, trước khi Emma có thể xen vào và tình nguyện cho tôi mượn xe. Tôi còn lạ gì tính cô bạn thân của mình nữa. Nếu tôi mà mượn xe của Emma, chắc chắn cậu ấy sẽ nằng nặc đòi đi theo cho mà xem. Và tôi không thể để điều đó xảy ra - “Anh đừng nói với em là chị Addy không có xe riêng nhà.”

“Cô ấy không có thật mà.” - anh Tod cau kính gắt lên. Xem ra anh ý cũng đang hơi khó chịu với cô công chúa nhạc pop của mình - “Cô ấy thậm chí còn chẳng có bằng lái xe, bởi vì muốn đi đâu là có người đưa kẻ rước rồi. Và đó cũng là một vấn đề khá đau đầu đấy. Nếu chúng ta không thể tách cô ấy ra khỏi đám ruồi bu kia thì việc có hay không có xe cũng chẳng quan trọng nữa.”

“Addy là ai thế?” Hai mắt Emma sáng bừng lên đầy tò mò.

“Chẳng là ai cả.” - tôi lờ mắt cảnh cáo anh Tod - “Chỉ là một cô gái mà anh Tod phải lòng thôi.”

“Em đừng có suy diễn.” - anh Tod sừng cồ lên - “Anh chỉ là đang cố cứu lấy mạng sống của cô ấy thôi.”

“Không phải là mạng sống của chị ấy.” - tôi sửa lại, trong khi lông mày Emma nhíu lại đầy lo lắng. Cậu ấy biết mạng sống của mỗi con người đều có cái giá của nó và tôi không hề muốn cậu ấy nghĩ rằng bọn tôi đang tính giết hại một người đi đường vô tội nào đó, chỉ để cứu bạn gái của anh Tod - “Mà là linh hồn của chị ấy.”

“Linh hồn của cô gái đó bị làm sao?” Emma quay sang hỏi anh Tod, vì biết sẽ dễ moi được tin từ anh ấy hơn là tôi và anh Nash.

Anh chỉ nhún vai nói. “Không sao cả. Chỉ là hiện giờ cô ấy đang không sở hữu nó. Vào thời điểm này.”

“Uầyyyy...” - Emma trượt từ từ xuống ghế, dường như đã hiểu ra được tầm quan trọng của vấn đề, mặc dù chưa biết đầu đuôi câu chuyện là như thế nào - “Em sẽ tan làm lúc 8 giờ tối. Sau đó thì mọi người cứ lấy xe em mà dùng.”

“Emma, không được đâu...” - tôi lắc đầu từ chối - “Cảm ơn cậu, nhưng...”

“Cậu cần phải dùng tới xe. Hãy lấy xe của mình đi. Đừng để một cô gái tội nghiệp nào đó mất đi linh hồn của mình, chỉ vì cậu quá bướng bỉnh không muốn lái xe đi mượn.”

Tôi thở dài, nhắm chặt mắt lại, trước khi gật đầu chịu thua lý lẽ của cô bạn thân. “Cảm ơn cậu, Emma.”

“Không có gì.” - mắt Emma chợt loé lên vẻ láu lỉnh tôi vẫn thường bắt gặp ở anh Tod - “Và cậu sẽ phải tự mua xăng. Trừ phi cậu cho mình đi theo...”

“Không được.” - tôi mỉm cười, không muốn tỏ ra quá phũ với Emma - “Chuyện này rất nguy hiểm. Và nếu cậu còn định tranh cãi về chuyện đó, mình sẽ không mượn xe của cậu nữa.”

“Ờ, mình biết ngay là cậu sẽ nói thế mà. OK, chúng ta đi thôi. Mình phải có mặt ở chỗ làm lúc 4 giờ.” - Emma vặn chìa khóa và cho xe khởi động - “Nhưng mình e là mình sẽ chẳng thể tập trung làm được gì mất, sau những gì vừa xảy ra...”

Chương 14

“MẤY ĐỨA VÀO NHÀ ĐI” - cô Harmony Hudson hớn hở chạy ra mở cửa trước cả khi chúng tôi ra khỏi xe - “Có chuyện gì xảy ra với Emma à?”.

Anh Nash và tôi quay lại thấy Emma vừa khóa xe vừa thộn mặt ra, nghĩ chuyện gì đó, có vẻ như mọi chuyện cậu ấy vừa nghe được giờ mới bắt đầu ngấm. Ông anh thần chết của anh Nash cũng đã không thấy tăm hơi đâu rồi.

“Bạn ấy vừa gặp anh Tod cô ạ.” - tôi bước vào trong cái phòng khách ấm cúng của nhà anh Nash và bỏ túi xách xuống sàn cạnh sofa.

“À...” - cô Harmony mỉm cười đầy thông cảm - “Vậy thì cháu sẽ cần phải ăn thứ gì đó ngọt ngọt vào. Vào nhà đi, cô sẽ lấy ít bánh quy nhà tự làm cho mấy đứa ăn.”

Emma không hề có vẻ gì là muốn từ chối. Cậu ấy đã được thưởng thức tài nghệ làm bánh của cô Harmony vài lần rồi nên dù đã muộn làm nhưng cô nàng vẫn không thể cưỡng lại được món bánh quy của cô.

Mẹ anh Nash đóng cửa lại và đi theo chúng tôi vào trong bếp, nơi ba đứa nhanh chóng ngồi vây quanh lấy đĩa bánh quy bơ lạc thơm phức của cô.

“Cháu thề với cô, cô Harmony, nếu cô cứ tiếp tục làm bánh thế này, cháu sẽ không thể chui vừa ô tô của mình được mất. Nếu cháu còn có thể lấy lại được nó.” - tôi sung sướng nhâm nhi miếng bánh thơm phức trên tay - “Cho cháu xin lỗi nếu tối qua bố cháu đã làm phiền cô nhé. Bố cháu đã phản ứng hơi thái quá.”

“Đáng ra cháu nên báo cho bố biết một câu, để bố khỏi lo lắng.” - nói rồi cô đưa tay đập nhẹ vào vai anh Nash một cái - “Cả con nữa. Mẹ trang bị điện thoại cho con để làm gì.”

Anh Nash nhún vai, tránh không trả lời bằng cách nhét cả cái bánh vào mồm.

“Cháu nghĩ bố mẹ nào cũng vậy. Sẽ luôn lo lắng dù cho con cái có không làm gì đi chăng nữa.” Một phần trong tôi cảm thấy biết ơn vì bố chỉ lo lắng tới những việc chính đáng, chứ không vật vãn như kiểu quan tâm tới cả nồng độ chì có trong lọ nước gội đầu tôi đang dùng là bao nhiêu. Nhưng một phần khác trong tôi vẫn không tránh khỏi sự mỉa mai. Mười ba năm qua bố thậm chí còn chẳng biết giờ về nhà của tôi là mấy giờ, vậy mà giờ chuyện gì của tôi bố cũng muốn biết.

Trước khi chị Addy gọi điện, bọn tôi quả thực là đã đang trên đường về nhà. Nếu tôi biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, tôi đã gọi báo với bố là về muộn rồi, dù có phải bịa ra lý do gì đi chăng nữa. Nhưng sau cú điện thoại của chị Addy, mọi chuyện diễn ra nhanh đến nỗi tôi còn chẳng nhớ ra là mình có điện thoại, chứ đừng nói là giờ phải có mặt ở nhà.

“Ôi... ngon kinh khủng ý.” - Emma rú lên - “Cô cho cháu xin một cái để ăn dọc đường nhé?”

Cô Harmony đứng ngay dậy mở ngăn kéo tủ tìm túi giấy. “Cô sẽ lấy cho cháu mấy cái.”

Emma ra về sau đó năm phút, trên tay là một túi bánh quy bơ lạc, không quên bí mật hẹn gặp tôi ở cổng nhà anh Nash vào lúc nửa đêm. Khi ấy mẹ anh Nash đã đi làm được một lúc rồi còn bố tôi thì chắc chắn đã say giấc nồng. Đây là nếu tiếng mở cửa để trốn ra ngoài của tôi không làm bố thức giấc.

Sau khi Emma đi khỏi, cô Harmony đuổi khéo anh Nash về phòng, với một đĩa bánh quy đầy, và nhắc anh nên tranh thủ thời gian làm bài tập về nhà.

Nhưng chỉ độ một phút sau đã nghe tiếng máy điện tử Xbox được bật lên rồi. Cô Harmony và tôi chỉ còn biết ngao ngán nhìn nhau lắc đầu. Anh Nash thường để bài tập chất đống cho tới phút cuối cùng, hoặc làm có một nửa rồi bỏ đấy. Nhưng chưa lần nào anh bị dưới điểm B. Nếu anh ấy chịu đầu tư học hành một chút, có khi sẽ nằm trong top đầu của trường cũng nên.

Cô Harmony rót hai cốc soda đá và hất đầu ra hiệu bảo tôi bê theo đĩa bánh quy ra phòng khách. “Bố cháu biết cháu đến đây chứ?” Cô đi giật lùi và dùng lưng để giữ cửa cho tôi đi qua.

“Vâng a. Những buổi học này cũng là ý tưởng của bố cháu mà. Bố cháu nói trang bị cho cháu đầy đủ các kiến thức cần biết là cách tốt nhất để tránh khỏi rắc rối. Hay đại loại là như thế.” Thực ra đây là câu tôi đã nói với bố, lúc bố định bắt tôi đi thẳng từ trường về nhà.

Nêu tôi may mắn, bố sẽ không bao giờ biết được cái kiến thức mà tôi đang sắp sửa trang bị cho mình sẽ có thể khiến tôi gặp rắc rối lớn hơn rất nhiều so với sức tưởng tượng của bố.

Tôi đã biết phải làm gì để cô Harmony tình nguyện dạy cho tôi thứ tôi cần biết mà vẫn nghĩ rằng đó là ý tưởng của cô. Phương pháp tâm lý học nghịch đảo. Nó thường chỉ có tác dụng với trẻ con mẫu giáo và người lớn.

“Cô cháu mình có thể nghỉ một buổi và ngồi ăn bánh tán gẫu cũng được cô ạ.” - tôi ngồi xuống ghế, đặt đĩa bánh quy xuống bàn nước - “Bố cháu sẽ không biết đâu ạ.”

Các vòng xoáy màu xanh trong mắt cô Harmony từ từ chuyển động và cái nhú mảy của cô trông vô cùng đáng yêu. Ai mà ngờ cô đã 82 tuổi rồi. “Kaylee, cháu cần phải học để biết về cội nguồn của mình và cách phát huy các năng lực bean sidhe của mình. Cô rất không muốn sau này, nhờ chẳng may gặp phải nguy hiểm, cháu lại không biết xử trí như thế nào, giống như lần với mụ Belphegore chẳng hạn.”

“Cái đó thì cô yên tâm. Giờ cháu đã biết mình là ai rồi. Hơn nữa, cháu nghĩ chắc cháu cũng chẳng phải sử dụng tới nó lần nữa đâu.” - tôi nhún vai tỏ vẻ bất cần, nhưng trong lòng cảm thấy

tội lỗi vô cùng khi phải thốt ra những lời khiến cô Harmony tổn thương - “Giờ cháu đã có thể kiểm soát tiếng khóc của mình rồi, và đó là tất cả những gì cháu cần phải biết đúng không ạ?” Tôi rất ghét phải giả vờ như không hề hứng thú với những thứ cô đã dạy cho mình, trong khi thực tâm tôi luôn tò mò muốn biết. Tệ hơn nữa, nó khiến tôi giống như một đứa vô ơn láo toét, không biết trân trọng sự giúp đỡ của người khác. Và tôi ghét điều đó. Nhưng có cứu được linh hồn của chị Addy và Regan hay không lại phụ thuộc vào việc cô Harmony có chịu dạy cho tôi thứ mà bố tôi không bao giờ tán thành. Thứ mà cô chưa bao giờ nói cho tôi biết.

“Không thể nói trước được điều gì đâu, Kaylee ạ.” - cô cầm cốc nước lên uống, nhưng tôi đoán là để che giấu nỗi thất vọng của mình - “Các tình huống khẩn cấp có thể xảy ra, và cháu thậm chí có thể sẽ phải học cách làm sao để đi vào Cõi Âm, thay vì chỉ ghé mắt nhìn vào đó.”

Tôi cắn một miếng bánh, nhíu mày giả vờ như đang do dự. “Chuyện đó có nguy hiểm không ạ?”

Cô nhún vai, kéo hai tay ống tay áo lên lên. “Nếu không có người hướng dẫn thì có. Nhưng độ rủi ro là rất thấp nếu chúng ta đi qua đó từ đây.”

“Bởi vì tư gia của con người không tồn tại trong thế giới Cõi Âm đúng không ạ?” Tôi nhớ lại những gì cô đã dạy cho tôi hôm Chủ Nhật vừa rồi.

“Chính xác. Nhưng người Cõi Âm cũng có nhà riêng của họ, và nếu cháu đi qua đó mà không biết trước nơi mình cần tới, rất có thể cháu sẽ lạc vào chỗ không mong muốn.”

Tôi dám cá là cô Harmony chỉ đang nói giảm nói tránh đi thôi.

“Chúng ta không thể chỉ dòm vào Cõi Âm và xem xem bên đó có gì hả cô?”

“Ừ.” - cô ngồi thẳng lưng, có vẻ phấn khởi khi thấy tôi đã hào hứng hơn với chuyện học - “Khi cháu nhìn vào Cõi Âm từ đây, hoặc ngược lại, cháu sẽ nhìn thấy hai tầng hiện thực chồng lên nhau. Cháu sẽ thấy rất rối mắt và dễ bị lẫn nếu không quen nhìn. Vì thế cháu sẽ có thể bỏ qua những thứ quan trọng. Hoặc nguy hiểm.”

“Làm thế nào để biết lúc nào thì an toàn để từ đây đi sang bên đó hả cô?” - tôi không thể che giấu sự hớn hở ra mặt của mình - “Cô đã từng làm chuyện đó đúng không ạ? Điểm đến cuối cùng từ căn nhà này là ở đâu hả cô?”

Cô Harmony đặt cốc nước xuống bàn và trả lời rất thật. “Ừ, cô đã từng qua đó. Khi mới chuyển tới đây, để biết chắc rằng bên đó đầu bên đó an toàn, trong trường hợp khẩn cấp. Thỉnh thoảng cô vẫn đi qua đó để kiểm tra xem có gì thay đổi không.”

“Cái gì thay đổi cơ ạ?”

Cô nhún vai. “Cảnh vật bên đó thay đổi liên tục, cũng giống như bên chúng ta thôi. Tùy thuộc vào nhu cầu của dân cư.”

“Vậy nghĩa là từ nhà cô mà đi là an toàn đúng không ạ?”

Cô mỉm cười, hài lòng thấy rõ trước sự ham học hỏi của tôi. “Ừ, an toàn. Nếu nói theo một cách tương đối, khoảnh đất này trong thế giới của Cõi Âm...” - cô dang rộng tay như muốn ám chỉ ngôi nhà của mình - “... vẫn... chưa có người sử dụng. Nhưng Kaylee ạ, mọi thứ bên đó giờ cũng đã khác xưa nhiều. Nó như một sự phản chiếu lệch lạc của thế giới chúng ta vậy. Mọi thứ đều đang bị mất cân xứng, giống như thế giới đã bị dịch chuyển và thay đổi sau khi mọi thứ được xây dựng nên.”

Tôi hiểu ý cô đang muốn nói gì, mặc dù tôi chưa từng đặt chân tới Cõi Âm, bởi vì tôi đã được tận mắt trông thấy các sinh vật sinh sống ở dưới đó. Bọn chúng cũng bị mất cân xứng, quái dị thiếu cân đối, giống như những hình ảnh méo mó, dị dạng tôi vẫn thường thấy khi đứng trước mấy tấm gương trong nhà cười. Người còn như vậy, huống hồ gì cảnh vật xung quanh. Tôi hoàn toàn có thể hình dung ra nhà cửa bên đó trông thế nào.

Và tôi chỉ muốn hình dung thôi, không muốn bước chân sang đó một tẹo nào. Nhưng sự tưởng tượng của tôi không thể giúp hai chị em nhà Page lấy lại linh hồn của mình. Hoặc giúp tôi ra khỏi nhà mà không phải chờ tới khi bố đi ngủ say...

“Cô đã thử qua đó từ đường nhà cháu chưa ạ?” Tôi cố tỏ ra bình tĩnh nhất có thể khi thốt ra câu hỏi đó. Bởi vì nếu không cô Harmony sẽ nhìn ra được mục đích của tôi. Biết tôi đang định làm gì. Và báo với bố tôi. Khi ấy, mọi chuyện sẽ chấm dứt. Chị Addy sẽ chết mà không có linh hồn, Regan cũng sẽ theo chân chị của mình, khi thời khắc của cô bé điểm.

Nhưng hên cho tôi, cô Harmony chỉ nghiêng đầu sang một bên và nhú mày nhìn tôi. “Mới một lần thôi. Sao cháu lại hỏi thế?”

Tôi nghĩ thật nhanh và quyết định thú thật một nửa với cô. “Tại cháu thấy hơi sò sớ khi nghĩ rằng ai đó - một gia đình Cõi Âm kỳ dị nào đó - có thể đang sống trong một phiên bản khác của căn nhà mình. Nhỡ cháu gặp phải tình huống khẩn cấp nào đó và phải đi sang bên đấy thì sao? Cháu muốn biết trước để chuẩn bị sẵn tinh thần. Nếu có một ngày cháu phải đi qua bên đó thật, cháu muốn đảm bảo là nó an toàn.” Tôi nhắc lại đúng những lời cô vừa nói khi nãy, và đôi mắt xanh biếc của cô Harmony thoáng sầm xuống, trước khi bình thường trở lại như bầu trời sau cơn giông mùa Hè.

Tôi luôn ngưỡng mộ sự kiềm chế và tính nhẫn nại của cô Harmony. Cô vẫn gượng dậy được và sống tiếp sau hai biến cố lớn của cuộc đời, đó là cái chết của người chồng và cậu con trai lớn. Cô sẵn sàng chia sẻ với những người cần sự giúp đỡ của cô. Bảo vệ tôi và anh Nash, thậm chí cả Emma, chị Addy và Regan, nếu cần.

“Cháu không phải lo lắng về chuyện ấy.” - cô đưa cho tôi một cái bánh, như thể một chút

đường sẽ giúp cho tôi bình tĩnh lại hơn - “Người ở Cõi Âm sống rải rác khắp nơi, chứ không đông đúc và chật chội như thế giới của chúng ta.” - cô nói tiếp, trong khi tôi nhâm nhi chiếc bánh không biết thứ bao nhiêu này giờ rồi - “Vì thế không nhất thiết ngôi nhà nào ở đây cũng sẽ có một cái tương ứng ở đầu bên kia. Nếu cháu đi từ nhà cháu, cháu sẽ thấy những cánh đồng lớn, xa xa là các tòa nhà, ở cùng phía với trung tâm thành phố của chúng ta í. Cháu cũng sẽ bắt gặp khung cảnh tương tự nếu đi từ nhà cô sang.”

Tốt quá. Tôi tiếp tục nhai để giấu đi sự nhẹ nhõm đang chỉ chực hiện ra trên mặt.

“Nhưng Kaylee này, như thế không có nghĩa là cháu nên thử làm chuyện đó đâu đấy nhé” - Cô nghiêm mặt lại cảnh cáo - “Thế giới của Cõi Âm rất nguy hiểm, đặc biệt là với các bean sidhe, và cháu đừng bao giờ nghĩ về chuyện tới đó, trừ phi không còn sự lựa chọn nào khác.”

Tôi chỉ có thể gật đầu. “Nhưng nếu cháu thực sự cần phải qua bên đó thì sao hả cô? Nếu cháu thực sự gặp phải tình huống khẩn cấp thì sao hả cô?” - tôi ngừng lại, ngẩng mặt lên nhìn cô Harmony, vừa có chút tò mò nhưng lại vừa có chút lo sợ. Như kiểu tôi rất muốn biết cái kiến thức ấy nhưng hy vọng không bao giờ phải sử dụng tới nó. Và tôi đang cảm thấy như vậy thật, chứ không phải là đang giả vờ - “Cô từng nói cách thức thực hiện cũng giống như khi chúng ta ghé mắt nhìn vào đó, đúng không ạ?”

“Ừ” - cô cầm lấy cốc nước và ngả người ra sau ghế, trông cô chỉ bằng ¼ tuổi thật của cô thôi - “Sự khác biệt nằm ở ý định của cháu. Nếu cháu chủ động triệu tập tiếng khóc của mình, như cách cô đã dạy hôm thứ Hai vừa rồi, nhưng với ý định muốn đi tới Cõi Âm, chứ không phải chỉ nhìn vào trong đó, là cháu sẽ sang được đó.” - Cô Harmony lại đặt cốc nước xuống bàn và ngồi thẳng lưng, như thể sắp tuyên bố một chuyện gì đó vô cùng quan trọng - “Nó đơn giản một cách đáng sợ như thế đấy, Kaylee ạ. Điều quan trọng là phải học cách làm sao để không đi sang bên đó, khi cháu chỉ muốn ghé mắt nhìn. Bởi vì một khi cháu đã sang được một lần, cơ thể cháu sẽ tự động ghi nhớ cách sang. Và nó sẽ tìm cách sang bên đó, kể cả khi cháu không hề muốn.”

OK, vụ đấy thì sợ thật! Đột nhiên tôi thấy gai hết cả người vì sợ.

“Đó là lý do tại sao chúng ta không nên thử.” - cô Harmony lại ngả người ra sau ghế và nở nụ cười duyên dáng thường ngày của mình - “Cô nghĩ tạm thời cháu chỉ cần biết trên lý thuyết thế thôi, chứ không nên thực hành.”

Tôi gật đầu, mặc dù cái tôi cần lúc này chính là một sự trải nghiệm thực sự. “Lúc quay về có giống như lúc đi không ạ? Chỉ cần cất tiếng khóc với ý định về nhà là được hả cô?”

Cô Harmony gật đầu. “Nhưng Kaylee này, kiến thức ấy chỉ được dùng trong trường hợp khẩn cấp thôi. Cô phải nhắc đi nhắc lại điều này với cháu đấy nhé.” - tôi lại gật gật đầu - “Hãy bỏ ngay ý định qua Cõi Âm ngắm cảnh đi. Toàn thân cháu sẽ phát ra ánh sáng của tuổi trẻ và sức sống căng đầy, và nó sẽ thu hút sự chú ý của... người Cõi Âm.”

Áaaaaa, càng nghe càng thấy hãi.

“Cô đừng lo.” - tôi thở hắt ra và nhoen miệng cười trấn an mẹ anh Nash - “Cháu không đi lòng vòng tìm kiếm sự nguy hiểm đâu.” Nhưng chẳng hiểu sao nó toàn tìm tôi...

“Cô biết.”

Cô uống nốt chỗ nước cuối cùng trong cốc, sau đó hai cô cháu ngồi im lặng, lắng nghe tiếng trò chơi điện tử vọng ra từ phòng anh Nash. Nhiệm vụ của tôi vẫn chưa kết thúc, vẫn còn một thông tin quan trọng nữa tôi cần phải biết.

“Để đảm bảo an toàn, cô đã đích thân đi sang bên đó để kiểm tra, chứng tỏ bố cháu chắc cũng đã làm điều tương tự với căn nhà bố con cháu đang ở đúng không ạ? Đi tới Cõi Âm từ đường nhà cháu ý?”

Cô Harmony tùm tùm cười như thể tôi vừa hỏi cô sự khác nhau giữa con trai và con gái vậy. “Cũng không hẳn. Bố cháu không thể tự mình đi qua đó.” - điều đó thì tôi đã biết, nhờ anh Tod - “Vì thế cô đã đưa bố cháu sang. Loài người và các nam bean sidhe không thể qua bên đó nếu không có tiếng khóc của các nữ bean sidhe.”

“Thế ạ?” - tôi mở tròn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên và lo lắng - “Nhờ bố con cháu gặp phải tình huống khẩn cấp và cùng phải đi qua bên đó thì làm thế nào ạ? Làm sao để đưa bố đi cùng cháu?”

Tôi không nghĩ là cô sẽ trả lời câu hỏi đó của tôi. Nếu không phải thấy có lỗi vì đã gieo vào đầu tôi cái ý nghĩ kinh khủng rằng một ngày nào đó, rất có thể tôi sẽ phải bỏ rơi bố mình lại trong căn nhà đang bốc cháy ngùn ngụt, chỉ vì bố không thể tự mình đi qua Cõi Âm.

“Cháu chỉ cần bám lấy bố lúc bước qua bên đó và bố cháu sẽ tự động đi theo cháu thôi. Nguyên lý ấy cũng áp dụng cả cho những vật dụng cháu đang cầm trên tay hoặc mặc trên người. Vì thế cháu không phải lo sẽ bị trần như nhộng trong thế giới Cõi Âm.” Cô Harmony nhe răng cười, làm tôi cũng giả vờ bật cười phá lên trước câu nói đùa vừa rồi của cô, cho cô thấy là mình đang không hề hoảng sợ.

“Hai người học xong chưa ạ?” - tiếng anh Nash vang lên. Tôi ngẩng đầu lên và thấy anh đang sốt ruột nhìn vào đồng hồ - “Gần bốn rưỡi rồi đấy. Máy giờ em phải có mặt ở nhà?”

“Chắc bố em cũng sắp gọi điện kiểm tra rồi.” - tôi đứng dậy và nhặt ba lô lên.

“Đừng khắt khe với bố cháu quá. Mấy chuyện này vẫn còn quá mới đối với bố cháu.” - Cô Harmony cũng đứng dậy theo.

“Cháu hiểu ạ.” - Nhưng đó là lỗi tại bố chứ đâu phải tại tôi. Bố đã có hẳn 13 năm để thực hiện vai trò người cha của mình sau khi mẹ tôi qua đời. Nhưng xét cho cùng thì muộn vẫn còn

hơn không - “Anh đi bộ về cùng em nhé?” Tôi hỏi anh Nash, quay lưng đi ra phía cửa.

“Tất nhiên rồi.”

“Cô Harmony ơi, cháu cảm ơn cô rất nhiều về món bánh. Và cả buổi học hôm nay nữa ạ.” - Tôi muốn bù đắp lại cho hành động cố tình tỏ ra thờ ơ khi nãy.

“Không có gì.” - cô mỉm cười, cầm hai cái cốc đi vào trong bếp - “Và Nash này, đừng có ở lại lâu quá đấy. Mẹ không nghĩ là trong thời điểm này bác Cavanaugh ủng hộ việc Kaylee qua lại với con đâu.”

Cô Harmony nói thế là còn nhẹ đấy, nhất là giờ bố tôi đã mặc định là tất cả những việc tôi đang giấu bố làm đều có liên quan tới anh Nash.

Anh Nash đảo tròn hai mắt, lắc đầu chịu thua cô Harmony. “Tạm biệt mẹ...”

Bọn tôi không nghe thấy câu trả lời của cô bởi vì cánh cửa đã sập lại sau lưng chúng tôi. Tay trong tay, tôi và anh Nash cứ đi trong im lặng như vậy cho tới khi đến nhà tôi. Tôi mở cửa và anh đi theo tôi vào trong nhà, mặc kệ lời cảnh báo của mẹ.

“Anh muốn ăn gì không?” Tôi cởi áo khoác ra và ném lên ghế sofa. Lúc tôi ngẩng mặt lên đã thấy anh Nash đang đứng gần mình đến nỗi... tôi như muốn ngừng thở. Anh nhìn tôi say đắm. Tôi như bị cuốn vào bên trong đôi mắt nâu lục nhạt đầy ma lực kia, không sao cưỡng lại được.

Ở bên anh Nash tôi cảm thấy mạnh mẽ hơn, tự tin hơn. Sẵn sàng đương đầu với mọi khó khăn đang chờ đợi ở phía trước.

Nếu tôi có anh Nash, tôi có thể làm được mọi thứ.

Đột nhiên điện thoại trong phòng khách đổ chuông và anh Nash kêu lên đầy tiếc nuối. “Bố em à?”

“Chắc thế.”

Anh miễn cưỡng đứng tránh sang một bên, cho tôi đi qua lấy điện thoại, tay vẫn ôm chặt lấy eo tôi.

“Alô?”

“Con về rồi đấy hả?” Bố tôi hỏi, tiếng kim loại đập vào nhau chan chát ở phía sau.

“Phải về rồi thì con mới nghe được điện thoại thế này chứ.” Tôi nhắm mắt lại đầy ân hận; tôi không hề có ý định nói lấy kiểu đó với bố, nhưng...

Bố thở dài và tôi biết câu trả lời vừa rồi của mình đã làm bố buồn. “Nash có ở đấy không?”

“Anh ấy vừa đi bộ đưa con về.”

Bố lại thở dài cái nữa, và cao giọng nói. “Nash, về nhà đi cháu.”

Anh Nash xịu mặt xuống. “Cháu cũng đang định... về đây ạ.”

“Cho bác gửi lời chào mẹ cháu nhé!” Bố nói. Sau đó không thấy bố nói thêm gì nữa, ngoài tiếng chát chúa của kim loại va vào nhau. Tôi hiểu rằng bố đang đợi anh Nash ra về. Ngay lập tức.

“Dạ vâng ạ” - anh Nash cúi xuống hôn lên má tôi chào tạm biệt, điều duy nhất anh có thể làm lúc này, khi có mặt bố tôi ở đó. Mặc dù chỉ là trên tinh thần. Và giọng nói. - “Hẹn gặp em sau, Kaylee.” Sau đó anh khép cửa lại trên đường đi ra.

“Bố vui chưa?” Tôi cáu kỉnh nói vào điện thoại. Lần này thì không hề thấy ân hận tẹo nào.

“Không, Kaylee ạ. Bố không hề vui. Bố sẽ có mặt ở nhà lúc 7 giờ 30. Con muốn ăn món gì ở chợ Tàu nào?”

Tôi mím chặt môi, cổ dằn lòng không thốt ra những câu có thể sau này tôi sẽ phải ân hận. Nhưng là rất rất lâu sau này. “Cơm rang tôm ạ. Bố muốn con gọi điện kêu họ giao đến tận nơi không?”

“Được vậy thì tốt quá. Cảm ơn con.” Nói xong bố cúp máy. Tôi đứng thần thờ một mình trong căn phòng khách, ước sao có thể vừa làm lành được với bố, vừa có thể cứu được linh hồn của chị Addy. Nhưng tính tới thời điểm này thì hai việc đó đang đá nhau choang choác. Cũng may là chỉ vài tiếng nữa thôi mọi chuyện sẽ kết thúc và cuộc sống của tôi sẽ được bình yên trở lại.

Nếu tôi vẫn còn sống sót sau đêm nay.

Chương 15

BỐ TÔI VỀ ĐẾN CỬA lúc 7 giờ 24, mang theo một túi giấy trắng cùng mùi của kim loại và mồ hôi. Trông bố mệt mỏi. Kiệt sức. Tôi bỗng thấy thương bố vô cùng. Và thấy rất có lỗi.

Sau khi mẹ tôi qua đời, bố đã gửi tôi cho gia đình người anh trai rồi một mình đến Ailen cai quản quán rượu của ông bà nội. Cuộc sống của bố cũng khá đầy đủ, nhưng phần lớn số tiền bố kiếm thêm đều được dùng để chi trả cho các khoản chi tiêu phụ của tôi và tích lũy cho tôi vào đại học. Vì thế khi quay về Mỹ, bố gần như chẳng mang theo gì hết ngoài cái vali và một lượng tiền mặt chỉ đủ để đặt cọc thuê nhà và mua một chiếc ô tô cũ. Tôi vẫn được giữ chiếc xe bố tặng nhân dịp sinh nhật 16 tuổi.

Giờ, ngoài việc đi làm cả ngày trong nhà máy, bố còn nhận làm thêm ca bất cứ khi nào có thể, bởi vì mục tiêu của bố là ít nhất cũng phải kiếm được tiền bằng với ông anh trai của mình.

Tôi không quan tâm tới chuyện tiền bạc. Thiếu thốn một chút sẽ càng khiến con người ta cố gắng phấn đấu hơn. Và tôi thích dùng các đồ nội thất cũ, bởi vì nếu có đánh đổ cái gì lên đấy cũng không sợ bị ai la mắng, và tôi có thể ngồi ăn thoải thích trong phòng khách, trước màn hình vô tuyến. Có điều bố tôi năng nặc yêu cầu hai bố con phải ăn tối cùng nhau hàng tối. Và chiếc bàn ăn cũ rách trong căn phòng bếp không-thể-bé-hơn chính là cây đu đưa thần biến chúng tôi thành một gia đình thực sự. Nhưng cũng có những tối nó chỉ mang lại sự khó chịu và mệt mỏi cho cả hai bố con.

Mặc dù vậy, bố vẫn cố gắng...

“Bố mua ít há cỏ chiên.” Bố đặt phịch cái túi giấy đầy mỡ nhoe nhoét lên bàn và vắt áo khoác lên thành ghế.

“Con cảm ơn.” Bố biết đấy là món khoái khẩu của tôi. Bố biết tôi thích món gì, bởi vì bố rất hiếm khi nấu ăn, và tôi cũng chẳng quan tâm xem mình có được ăn những bữa ăn nhà-nấu tốt cho sức khỏe hay không. 13 năm sống với bác Val là quá đủ rồi.

Bố con tôi lẳng lặng ngồi ăn, không ai nói với ai câu nào, trừ hai lần bố hỏi tôi đã làm bài tập chưa - rồi ả - và mẹ con anh Nash, cô Harmony có khỏe không - khỏe ả. Cũng may là bố chẳng bao giờ hỏi tôi về anh Tod bởi nếu không, qua câu trả lời của tôi bố sẽ đoán được là tôi vẫn tiếp tục giao du với anh chàng thần chết ấy. Và điều đó sẽ chỉ càng khiến bố giận hơn và lo lắng hơn.

“Con định tiếp tục phản ứng như thế này bao lâu nữa hả Kaylee?” - bố hỏi, lúc tôi đẩy ghế đứng dậy ném cái đĩa giấy vào trong thùng rác - “Con định sẽ giận dỗi đến bao giờ?”

“Con chẳng giận.” - Tôi đi vào trong phòng khách lấy mấy quyển Đại số và Lịch sử nhét vào trong cặp - “Con chỉ là...” ... đang có một số chuyện không thể nói với bố. Những chuyện mà bố hoàn toàn có thể giúp con. Nhưng bố lại không làm. Vì thế trò chuyện cũng chẳng có ích gì. - “Con đang có mấy chuyện cần suy nghĩ. Không liên quan gì đến bố đâu ả.”

Tôi rất muốn nói với bố rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt hơn. Bố sẽ không phải cố gắng quá và hiểu ra rằng tôi đã 16 tuổi, chứ không phải 6, và anh Nash đang giúp tôi tránh khỏi các rắc rối, chứ không phải lôi tôi vào. Khi ấy, cả hai bố con sẽ có thể trò chuyện với nhau thoải mái hơn. Thậm chí, bố sẽ có thể nói về mẹ mà không còn phải rung rung nước mắt và tìm đủ lý do để dừng lại.

Nhưng bây giờ thì chưa. Những chuyện đó sẽ khó mà xảy ra khi tôi vẫn đang giúp đỡ chị Addy và Regan sau lưng bố như thế này. Bởi vì bố biết có chuyện gì đó đang diễn ra, và bố không thể chủ động cho tới khi giải quyết xong, còn tôi không thể nhìn vào mắt bố cho tới khi không còn phải nói dối nữa.

Nhưng sớm thôi. Mọi chuyện sẽ sớm kết thúc thôi.

Bố nằm xem TV ngoài phòng khách rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Sao bố không vào giường ngủ cho tôi nhờ? Tôi có thể đánh thức bố dậy và bảo bố về phòng ngủ bởi bây giờ mới chỉ 11 giờ và tôi vẫn còn gần nửa tiếng nữa để sửa soạn. Có điều độ rủi ro cũng khá cao bởi vì lần gần đây nhất khi tôi đánh thức bố dậy giữa chừng, bố đã không ngủ lại nữa mà ngồi xem phim một mạch tới hơn một giờ sáng mới về phòng.

Thà rằng tôi cứ để yên cho bố ngủ thế này và hy vọng rằng lát nữa lúc về phòng bố sẽ không ghé qua phòng tôi kiểm tra. Nhưng sẽ là rất mạo hiểm nếu tôi định chuồn ra khỏi nhà bằng đường cửa trước. Tôi cũng không thể đi qua lối cửa sau với cái bản lề rỉ sét, hay nhảy qua cái cửa sổ phòng ngủ đã bị bịt kín.

Chỉ còn một cách duy nhất! Cái cách mà tôi đã rất hy vọng không phải sử dụng tới.

Cửa phòng ngủ của bố vẫn đang mở, và tôi thấy điện thoại di động của mình đang nằm lẩn lóc trên cái bàn cạnh đầu giường. Bố sẽ không bao giờ biết là tôi đã lấy nó. Tôi cần có điện thoại, phòng trường hợp có chuyện không hay xảy ra.

Tôi cầm lấy điện thoại và đứng lại nhìn mình trong gương, tự hỏi không hiểu mình có đủ dũng khí để làm cái việc cần phải làm sắp tới hay không. Vén mái tóc ra sau tai, tôi cố thử dìm mắt nhìn xem các vòng xoáy trong mắt mình có đang chuyển động không nhưng vô ích. Bản thân tôi sẽ không tự nhìn thấy được.

Liệu tôi có thể đi lại bình thường trong thế giới Cõi Âm giống như ở đây không? Liệu tôi có thể chủ động gặp gỡ với một tà ma và đưa ra đề nghị trao đổi của mình không?

Liệu tôi có thể sống sót sau cuộc gặp mặt ấy không? Nếu có, hậu quả tiếp theo sẽ là gì, sau khi tôi đã thu hút sự chú ý của một tên quỷ như thế? Hoàn toàn trái ngược với phương châm thu-mình-lại-để-sống-sót của bố.

Nhưng ít ra tôi sẽ không phải chiến đấu một mình. Tôi vẫn còn có anh Nash và anh Tod. Nếu tôi trốn được ra khỏi nhà đêm nay.

Mình cần phải mang theo những gì nhỉ?

Cái gì đó phải thực sự dùng được trong thế giới Cõi Âm. Càng gọn nhẹ càng tốt. Nhưng không lẽ tôi chỉ cầm theo mỗi chiếc điện thoại di động không-phủ-sóng-ở-Cõi-Âm để đi qua bên đấy? Tiền mặt lại càng không cần thiết, bởi vì anh Nash đã từng nói người Cõi Âm dùng một thứ tiền tệ khác hẳn, không thể hình dung ra nổi.

Hai món đồ giá trị nhất của tôi hiện đang nằm trong cái hộp giấy dưới đáy tủ quần áo. Chiếc nhẫn đính hôn của mẹ, và 48 đô là tôi tiết kiệm được từ việc đi làm thêm. Tôi nhét vội mấy tờ tiền vào trong túi quần. Thường tôi chỉ dùng đến nó khi cần đồ xăng khẩn cấp hoặc mua vé xe buýt.

Cái tôi thực sự cần lúc này chính là vũ khí để phòng thân. Đáng tiếc, món đồ nguy hiểm nhất trong nhà tôi có chỉ là con dao thái thịt của bố. Và tôi e rằng nó sẽ chẳng có tác dụng gì với những thứ tôi sắp gặp phải ở Cõi Âm.

Tôi buộc tóc lại thành đuôi ngựa và mặc áo khoác vào, mồm lẩm bẩm là mình đã sẵn sàng.

Tim tôi đập thình thịch, cổ họng như bị hít chặt. Bố sẽ thức giấc nếu tôi mở khoá cửa đằng trước, đó là điều chắc chắn. Nhưng ngoài bố ra, tôi không biết mình sẽ còn đánh thức những gì nữa khi bước chân qua thế giới bên kia. Cô Harmony nói bên đấy chỉ là một cánh đồng trống không, nhưng nhớ cô ý sai thì sao? Nhớ mọi thứ đã thay đổi kể từ lần cuối cùng cô sang bên đó thì sao?

Tôi lắc đầu xua tan nỗi sợ hãi, đứng thẳng lưng và nhắm mắt lại. Cách tốt nhất để đi vào hang cọp chính là dò dẫm từng bước một.

Với suy nghĩ đó, tôi từ từ chìm sâu trong ký ức của cái chết. Cảm giác giống như tôi đang lao đầu xuống cái bể của đau thương và sự tuyệt vọng. Tôi cố vùng vẫy tìm kiếm một chỗ bám víu trong chính cơn sóng cảm xúc của mình. Chị Sophie. Emma. Và cuối cùng là mẹ - dù ký ức ấy chỉ còn đọng lại rất ít. Tôi nhớ lại khúc hát linh hồn mình đã từng cất lên và bóng tối bắt đầu bao phủ lấy tôi, một dải âm thanh nhỏ từ từ thoát ra khỏi miệng tôi.

Tôi mím chặt môi lại, giữ chặt tiếng khóc bị thương, ai oán ấy ở trong mình. Nếu bố nghe thấy tiếng khóc của tôi - hay nói đúng hơn là tiếng hát, trên quan điểm của bố - mọi chuyện sẽ chấm dứt. Vì vậy tôi đã cố gắng nuốt nó vào bên trong, như cách cô Harmony đã dạy. Đề nén nó vào trong tim, và để mặc cho nó thoả sức vẫy vùng, cào xé ở trong đó.

Đúng như lời cô đã cảnh báo, tôi thấy lần này dễ dàng hơn lần trước. Thế giới Cõi Âm từ từ hiện ra trước mắt tôi, màn sương mờ quen thuộc giờ đã buông xuống khắp phòng ngủ của tôi, phủ bóng lên giường, lên tủ và cả bàn học của tôi. Tôi chỉ cần bỏ thêm chút ý định vào trong

tiếng khóc của mình nữa là xong.

Mình muốn đi qua bên đó, tôi nhắm mắt lại thăm nghĩ trong đầu. Lúc tôi mở mắt ra, cả căn phòng vẫn nguyên xi một màu xám và không có gì thay đổi.

Thà cứ đặt một khẩu lệnh bí mật nào đó có khi còn dễ hơn, kiểu như Cõi Âm ời, mở cửa ra!

Câu đó tôi cũng vừa thử rồi, chẳng ăn thua.

Tôi lại nhắm mắt, cẩn thận không để cho tiếng khóc thoát ra khỏi cổ họng, ngoại trừ một sợi âm thanh nhỏ xíu đang quanh co uốn lượn trong phòng, giống như một dải năng lượng của Cõi Âm đang xuyên qua cơ thể tôi và xâm nhập vào thế giới loài người. Nếu có thể đi theo nó, giống như đi theo dấu vụn bánh mì, tôi chắc chắn nó sẽ dẫn tôi tới nơi cần đến.

Nơi tôi đã đang đi...

Tiếng rì rì của cái tủ lạnh trong bếp nhỏ dần và một làn gió mát rượi lướt qua mặt tôi. Tôi mở choàng mắt ra và xem chút nữa thì chết sặc bởi chính tiếng khóc của mình. Tôi ho rũ rượi và dải âm thanh cuối cùng cũng theo đó tắt ngúm.

Phòng ngủ của tôi đã biến mất. Cả căn nhà tôi đã biến mất. Tường nhà, đồ gỗ, cửa sổ, cửa ra vào. Tất cả đều đã biến mất. Cả bố tôi nữa.

Tôi đang đứng giữa một cánh đồng rộng lớn, nhưng là của loại cây gì thì tôi không biết. Chỉ biết là nó cao tới tận khuỷu tay tôi và không cần thử tôi cũng đoán được sẽ là không hề dễ chịu nếu phải đi xuyên qua đó.

Tôi đưa tay chạm vào đám hạt treo lủng lẳng dọc thân cây, và khá bất ngờ trước âm thanh xì xào phát ra trên da thịt mình. Thân cây giòn và cứng, sờ vào lạnh ngắt, như thể chúng được nuôi dưỡng bởi những cơn gió lạnh thay vì ánh nắng Mặt Trời. Chúng cũng không mang màu xanh hay màu vàng của cây cối tháng 11 như trong thế giới của tôi. Toàn bộ cánh đồng là một màu nâu đen tối sẫm.

Tò mò, tôi bẻ lấy một chùm hạt và hoảng hồn trước tiếng vỡ tan như thủy tinh của chúng. Có điều chúng không vỡ vụn mà chỉ vỡ ra thành hàng trăm mảnh vỡ nhỏ xíu, lạnh ngắt; như những chiếc chuông tí hon kêu leng keng khi chúng rơi xuống.

Khi tôi cúi xuống định phui một mảnh vỡ dính trên quần, tôi đã vô tình khiến cho đầu nhọn của nó đâm vào da tôi, qua làn vải, và phải dùng móng tay làm nhíp để rút nó ra một cách từ từ. Không ngờ một mảnh vỡ bé tí xíu tưởng chừng như không, lại có thể khiến da tôi chảy máu như thế này.

Tôi quay đầu nhìn xung quanh, cố gắng để không làm gãy thêm một cái cây nào nữa, và bàng hoàng nhận ra rằng mình đang đứng ở giữa cánh đồng, cái rìa gần nhất trước mặt cũng phải cách đó 30m. Làm sao tôi có thể đi xuyên qua đó mà không bị đám hạt cây kia làm cho xước xước hết tay chân?

Tiêu tôi rồi! Lúc cô Harmony nói thế giới Cõi Âm rất nguy hiểm tôi lại cứ ngỡ cô đang ám chỉ tới cư dân ở đây!

Công bằng mà nói, thế giới Cõi Âm có vẻ đẹp ma mị theo kiểu âm u và kỳ quái. Bầu trời đêm ở đây mang một màu tím sẫm, với những đường vân màu xanh da trời và màu xanh lá cây nhạt, như thể vừa bị Trái Đất đánh cho thâm tím vòm trời.

Mặt trăng hình lưỡi liềm mảnh khảnh có màu đỏ đậm, hai đầu nhọn hoắt chĩa lên như muốn chọc thủng bầu trời, thay vì tôn lên vẻ duyên dáng cho nó. Một vẻ đẹp đáng sợ.

Có lẽ tôi không cần phải đi đâu hết...

Tôi chỉ cần nán lại trong thế giới Cõi Âm đủ lâu để thoát được ra khỏi nhà, mà không làm kinh động tới giấc ngủ của bố.

Giá như cô Harmony nói trước cho tôi biết vụ cây cối ở Cõi Âm đáng sợ như này thì tốt biết mấy!

OK, Kaylee, tập trung nào... Từ phòng tôi ra tới cái sân cạnh cửa sổ là bao nhiêu mét nhỉ?

Trước khi bước qua đây, tôi đang đứng ở trước gương. Chắc tầm 10 bước chân. Chỉ cần tôi dịch sang phải độ hai mét thôi là có thể bước ra ngoài cửa sổ phòng ngủ rồi. Nhưng chỉ cần tính nhầm độ 1/3 bước chân thôi là tôi hoàn toàn có thể bị kẹt vào trong tường...

Thôi cứ tính hai mét rưỡi cho chắc.

Tôi hít một hơi thật sâu, giơ hai tay lên cao để tránh chạm vào thân cây rồi nín thở nhích từng bước một sang bên phải.

Bốn chùm hạt rơi xuống vỡ tan dưới chân tôi, bắn tung toé khắp nơi. Nhưng da thịt tôi chẳng bị hề hấn gì hết, bởi vì lần này tôi không hề có ý định cúi xuống phủi chúng đi.

Bỗng từ bên trái, tôi đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm gừ khe khẽ và tiếng vật gì đó đang sột soạt di chuyển trên nền đất, cách đó vài mét.

Tim tôi đập thành thịch, và mồ hôi bắt đầu túa ra. Tôi nín thở chờ đợi nhưng đợi mãi, đợi

mãi cũng chẳng thấy gì. Tạm thời tôi vẫn được an toàn.

Sau đó, tôi quyết định di chuyển nhanh hơn, khéo léo len lỏi giữa các thân cây, và dừng lại sau mỗi bước chân đợi đám hạt kia rơi xuống xong xuôi rồi mới đi tiếp. Lại có thêm những tiếng sột soạt vọng tới tai tôi, khiến tôi càng lúc càng thấy hoang mang. Có điều, tôi không cảm nhận thêm một sự chuyển động nào nữa.

Các chùm hạt kêu lạo xạo dưới chân tôi và tôi nhanh chóng tìm được cách nghiêng bàn chân phải, để nó không cho đám hạt kia rơi lên chân mình nữa. Tiếng trườn bò trên đất lại tiếp tục, và tôi quyết định đi về hướng ngược lại, không ngừng cầu nguyện thứ đó sẽ không xổ ra. Hoặc cắn. Hoặc làm điều gì đó tổn hại đến tôi.

Sau khi tiến được hơn 10 bước và chắc chắn là khoảng cách này đã an toàn, tôi nhắm mắt lại và dút hai ngón tay vào tai để không còn phải nghe và nhìn thấy Cõi Âm nữa, chẳng cần biết bộ dạng lúc này của mình trông có ngu si đến mức nào.

Tôi muốn được trông ngu ngốc trong sân nhà mình.

Lần này tiếng khóc của tôi đến còn dễ dàng hơn trước và thay vì lo lắng về chuyện đó, tôi lại thấy biết ơn khi không phải quá gắng sức tập trung, với tiếng sột soạt kia đang càng lúc càng đến gần. Cái ý định về nhà của tôi cũng xuất hiện gần như cùng một lúc. Tôi cần phải về nhà ngay lập tức. Đã đến giờ hẹn với anh Nash rồi.

Tôi vẫn tiếp tục mở mắt và kinh ngạc khi thấy thế giới Cõi Âm chỉ đơn giản là mờ dần đi xung quanh mình, đầu tiên là màu xám nhạt, kế đó là biến mất hoàn toàn. Những mảnh vỡ nhọn hoắt trên đất cũng tan biến đi, thay vào đó là thảm cỏ khô ngắn tũn trong sân nhà tôi. Và tôi đang đứng cách cái cửa sổ và bức tường gạch phòng ngủ chưa đầy 15 phân.

Hú hồn, hựt một tẹo nữa thôi là tiêu. Vậy mà tôi đã phải bước thêm hai bước nữa cho chắc rồi đấy. Hay là khoảng cách cũng bị lệch lạc trong thế giới Cõi Âm nhỉ?

Tôi lắc lắc đầu, mấy chuyện đó tính sau. Giờ tôi cần phải tới nhà anh Nash.

Nhưng đây là sau khi tôi đã nhặt sạch những mảnh vỡ - dấu vết duy nhất còn sót lại của Cõi Âm - bám trên quần, và giặt mình kinh hãi khi phát hiện ra chúng không hề tan biến đi cùng Cõi Âm khi này. Tôi kéo khoá áo khoác lên và hy vọng rằng những mảnh còn lại sẽ tự rơi rụng nốt trên đường tôi đi bộ tới nhà anh Nash.

Nếu là các đêm khác có lẽ là tôi sẽ sợ phát khiếp khi phải cuốc bộ một mình giữa đêm khuya, nhưng sau vài phút ở trong Cõi Âm, nhích từng bước trên cái cánh đồng chết chóc để chạy trốn khỏi tiếng sột soạt của một vật nào đó đang đuổi theo mình, tôi lại thấy mừng vì vẫn có thể tận hưởng không khí về đêm của thế giới con người như thế này.

Tôi thở hổn hển lúc vào được tới trong sân nhà anh Nash, nơi anh, anh Tod và Emma đang lục đục chui vào trong xe. “Mấy người định đi mà không có em đấy à?”. Tôi gập người, chống hai tay chống lên đầu gối để thở.

“Ồi mẹ ơi, Kaylee, cậu làm mình giật cả mình!” Emma hét ầm lên, to đến nỗi nếu hàng xóm xung quanh vẫn còn thức chắc cũng nghe thấy.

“Bọn anh sao có thể đi mà không có em được?” - anh Nash hôn nhẹ lên chóp mũi của tôi, thở phào nhẹ nhõm - “Bọn anh đang định qua đó đón em.”

Tôi vòng tay ôm lấy eo anh, nũng nịu nói. “Em chỉ chậm có vài phút...” Giọng tôi nhỏ dần lúc nhìn vào đồng hồ. Đã 12 giờ 35 phút. Tôi rời khỏi phòng tôi lúc 11 giờ 55 phút, và từ nhà tôi đi bộ tới đây mất không quá 10 phút. Cộng thêm thời gian ở Cõi Âm, mà tôi đã cứ đinh ninh là chưa đến 5 phút.

Tổng cộng tôi đã mất 25 phút...

Nỗi sợ hãi áp tới trong tôi, như một cơn sóng đại dương lạnh ngắt. Và hai anh em nhà Hudson cũng nhận ra được điều đó trên khuôn mặt đang tái nhợt đi của tôi.

“Em đã ra khỏi nhà bằng cách nào thế hả Kaylee?” Giọng anh Tod đầy nghi ngờ, và khi thấy cả ba cái đầu đều đang hướng về phía mình, tôi biết Emma có thể nghe và nhìn thấy anh.

Tôi nắm chặt lấy tay anh Nash và nhìn chăm chăm xuống chân. “Bố em ngủ ngoài phòng khách. Em chẳng còn cách nào khác.”

“Nên em đã đi qua đó?” - Anh Nash gằn giọng hỏi, hiếm khi tôi thấy anh mất bình tĩnh như thế này. Anh nắm lấy hai vai tôi, xoay người tôi lại đứng đối diện với mình - “Không bao giờ được lặp lại chuyện đó. Em hiểu chưa?”

Tôi vùng vằng hất tay anh ra khỏi vai mình. “Không đi qua đó thì làm sao lấy lại được linh hồn cho chị Addy.”

“Đi qua...” - lông mày Emma nhíu lại - “... đâu cơ?”

“Ý anh là một mình” - anh Nash sửa lại, lơ đi như không nghe thấy câu hỏi của Emma - “Em không thể một mình tới đó được, Kaylee ạ. Em không thể tưởng tượng nổi bên đó có những thứ gì đâu.”

“Thứ gì? Ở đâu?” Emma chống hai tay lên hông hậm hực hỏi.

“Giờ em đã biết được một chút rồi.” Tôi quay lưng chui tọt vào trong xe, rồi hất đầu ra hiệu giục mọi người khẩn trương xuất phát.

Hai anh em nhà kia đành miễn cưỡng làm theo.

“Chuyện gì đã xảy ra thế?” - anh Nash vừa thắt dây an toàn vừa nhẹ nhàng lên tiếng - “Em đã nhìn thấy gì à?”

Tôi quay đầu lại mỉm cười trấn an anh. Tôi rất không thích những lúc anh cao giọng với mình nhưng tôi hiểu anh làm vậy cũng chỉ vì lo lắng cho tôi mà thôi. “Một cánh đồng trồng toàn những loại cây kỳ dị và hình như có vật gì chuyển động bên dưới.”

“Thần lẩn.” Anh Tod nói và chiếu theo phản xạ của Emma khi ấy - vẫn thần nhiên và bình tĩnh - chứng tỏ anh đang không để cho cậu ấy nghe thấy. Chứng tỏ chúng tôi đang không phải nói về giống thần lẩn thông thường.

Tôi nhướn lông mày hỏi anh Nash nhưng anh chỉ lắc đầu không biết. Chúng tôi sẽ thảo luận về chuyện này sau, sau khi đưa Emma về nhà. Hay nói đúng hơn là sau khi cậu ấy tự đưa bản thân về nhà.

Emma có vẻ vẫn đang ăm ức ra mặt vì việc chúng tôi không chịu giải thích cho cậu ấy nghe về chuyện gì đang xảy ra, nhưng cậu ấy vẫn ôm tạm biệt tôi và dặn dò tôi phải cẩn thận.

Tôi cũng vòng tay ôm lại Emma, nói lời cảm ơn chân thành với cậu ấy. Rồi tôi ôm cậu ấy thêm một lần nữa, thầm hy vọng rằng đây không phải là lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau. Tôi không muốn phải bỏ xác ở Cõi Âm. Hay ở bất cứ đâu. Nói tóm lại là tôi chưa muốn chết.

Tôi chuyển sang bên ghế người lái và anh Nash trèo lên ngồi kế bên tôi. “Vậy là thời gian ở Cõi Âm chậm hơn ở đây hả anh? Đáng ra anh phải nói với em từ trước chứ?”

“Nếu biết em sẽ tới đó, bọn anh đã nói với em rồi.” - anh Tod nói - “Chuyện đó và chuyện hầu hết các giống thần lẩn ở Cõi Âm đều độc với loài người.”

“Và bean sidhe.” Anh Nash nói thêm, phòng trường hợp tôi không tự suy ra được.

“Vâng, xin cảm ơn. Và cây cối ở đó cũng không thân thiện một tẹo nào.”

Anh Tod nhe răng cười, và tôi biết ít nhất có anh đã tha thứ cho tôi. “Nếu em vào gần hơn với thành phố, mọi thứ sẽ khác. Cõi Âm giống như một sự phản chiếu của thế giới chúng ta, bám rễ sâu hơn ở những nơi đông dân cư tập trung. Ví dụ như các toà nhà trung tâm, các địa điểm công cộng. Càng đi xa khỏi những trung tâm ấy, vạn vật trong Cõi Âm càng khác với thế giới của chúng ta. Từ cây cối tới động vật. Kể cả không gian và thời gian.”

Vậy là tôi đã đi khá xa khỏi trung tâm trong thế giới Cõi Âm.

“Không gian cả thời gian ấ?” Tôi giật mình hỏi lại.

“Ừ” - anh Tod ngồi dịch vào giữa để tôi có thể nhìn thấy anh rõ hơn qua kính chiếu hậu - “Trong thế giới loài người, chúng không thay đổi nhưng ở Cõi Âm thì có. Nhưng thời gian ở đó sẽ không bao giờ chạy nhanh hơn ở đây. Và em cũng sẽ không thể tiến xa ở đây hơn so với ở bên đó. Thời gian sẽ chạy chậm lại tại những phần Cõi Âm bám rễ ít hơn vào thế giới chúng ta, khiến em có cảm giác mình đã đi được rất xa ở bên đó nhưng đến khi quay trở về mới thấy rằng khoảng cách đó không nhiều như mình tưởng.”

Đây chính là điều vừa xảy ra với tôi.

“Thế làm sao chúng ta có thể di chuyển trong thế giới Cõi Âm, nếu chúng ta không biết được mình sẽ quay lại lúc nào và ở đâu?” Tôi lo lắng nhìn anh Nash.

“Phải rất cẩn thận thôi.” - anh nói. Và lần này tôi cảm nhận được năng lực Ảnh hưởng của anh đang bao quanh lấy mình, giúp tôi bình tĩnh trở lại - “Bởi vì hầu hết những sai lầm mắc phải trong thế giới Cõi Âm sẽ không thể sửa chữa lại được.”

Chương 16

CHÚNG TÔI ĐI THEO HƯỚNG QUỐC LỘ I-30 rồi rẽ ra cao tốc 12 hướng thẳng tới Irving, nơi đội bóng Dallas Cowboys (Các chàng cao bồi Dallas) đã kết thúc mùa bóng cuối cùng của mình tại cái sân vận động cũ. Tôi lái, còn anh Nash chỉ đường. Cũng may là anh ấy tới Sân vận động Texas vài lần rồi, nên ngoại trừ một lần rẽ hụt - tôi rất ghét các biển chỉ dẫn trên đường cao tốc vì chúng không bao giờ rõ ràng - chúng tôi không gặp khó khăn gì để tìm đường tới đó. Mặc dù tôi cũng thấy hơi sờ sợ khi phải lái xe trên con đường vắng tanh không một bóng người như thế này.

Chúng tôi đậu xe ở cửa phía nam của sân vận động và mặc dù không khí bên ngoài ấm áp và ẩm hơn so với ở trên xe nhưng hai tay tôi vẫn sờn hết gai ốc. Tôi đang lo sợ rằng sẽ lại bước qua một cánh đồng toàn gai khác, hoặc thứ gì đó còn khủng khiếp hơn.

“Em sẵn sàng chưa?” Anh Tod đặt tay lên nóc xe của Emma, nhào người ra phía trước hỏi. Anh Nash đứng bên cạnh, thận trọng quan sát tôi, như thể tôi sắp ngã khụy tới nơi rồi. Hoặc bật khóc tức tưởi.

Không lẽ anh ấy thực sự nghĩ tôi yếu đuối thế sao?

Không, tôi chưa sẵn sàng. Nhưng tôi cũng không có ý định kéo dài thời gian thêm một phút nào nữa. Chị Addy đang sắp hết thời gian.

“Đây là nơi thường có rất đông người tụ tập, phần lớn thời gian, vì thế phần này của Cõi Âm chắc hẳn neo khá chặt vào thế giới của chúng ta.” - anh Tod dứt hai tay vào trong túi áo khoác - “Đồng nghĩa với việc không gian và thời gian bên đó chạy gần như song song với bên chúng ta.”

“Nhưng mấy tuần nay ở đây làm gì có trận đấu nào” - tôi hết nhìn ông anh lại nhìn sang ông em - “Việc thiếu vắng đi các hoạt động của con người có khiến cái mỏ neo ấy trượt ra chút nào không anh?”

Anh Nash vòng qua đầu xe, nắm lấy tay tôi, trong khi anh Tod nhún vai trả lời. “Chắc nó cũng tuột ra một chút trong thời gian không phải mùa giải. Nhưng nguồn năng lượng con người đã tích tụ tại đây bao năm qua vô cùng dồi dào, nên mất đi hai tuần cũng không thể gây ra sự khác biệt gì đâu.” - anh bước tới nhập hội cùng tôi và anh Nash - “Có thể sẽ có một chút khác biệt về không gian và thời gian bởi vì bây giờ là nửa đêm và xung quanh chúng ta không có ai, nhưng tỷ lệ là rất nhỏ. Chắc chắn nhỏ hơn rất nhiều so với những gì em cảm thấy khi ở nhà.”

“Thế còn cây cối thì sao ạ? Chúng ta có bị đâm cho thủng người khi đi qua đó không?”

Anh Nash ôm tôi vào lòng. “Anh nghĩ là không. Nguồn năng lượng ở đây khá lớn để những loại cây sắc nhọn như thế có thể mọc được. Hơn nữa đám người Cõi Âm suốt ngày lượn lờ điên đảo quanh đây, cây cối nào mà mọc cho được, đúng không?” - anh Nash nhìn anh Tod như thể

xác nhận lại và anh chàng thần chết gật đầu. Sau đó anh Nash nâng cằm tôi lên, nhìn thẳng vào mắt tôi - “Và nếu em định lặp lại chuyện đó lần nữa - mặc dù anh không hề khuyến khích em - hãy nhớ mang theo ủng. Càng cao càng tốt. Mẹ anh nói đó là cách tốt nhất để thoát ra đám cỏ sắc nhọn ấy mà không bị xây xước gì.”

Tôi gật đầu và cắn chặt môi để không buột miệng nói với anh về phương pháp bước nghiêng chân, bởi vì nó chỉ càng khiến tôi giống như đang khoe khoang về cái khả năng mới-khai-quật của mình và dự định sẽ tiếp tục hoàn thiện nó. Trong khi trên thực tế, tôi không hề có ý định sẽ quay lại đó.

Trừ phi bắt buộc.

Nhưng ý tưởng mang theo ủng nghe cũng khá hay...

“Ở đó không có đủ hoạt động để ngăn chúng phát triển hoặc san bằng chúng dưới chân” - anh Nash nói, trong khi anh Tod đã đi lên phía trước, cách chúng tôi vài bước - “Đó có lẽ cũng là lý do tại sao bố em chọn sống ở khu vực ấy.”

Anh ấy nói cũng phải. Giờ tôi đã hiểu tại sao bố muốn sống xa khỏi trung tâm, bởi bố đang cố tìm cách giữ cho tôi được an toàn.

Ý nghĩ ấy khiến tôi bỗng cảm thấy tội lỗi vô cùng khi gào lên như vậy với bố ngày hôm qua. Đúng, bố đã khiến tôi rất khó chịu, nhưng tất cả cũng chỉ vì tôi không chịu kể cho bố về việc mình đang làm. Và đó không phải là lỗi của bố. Sau khi chuyện này kết thúc và tôi không còn phải nói dối bố nữa, tôi sẽ làm tặng cho bố cả một chảo bánh quy.

Trên đó viết dòng chữ “Con xin lỗi” bằng sô-cô-la. Đôi khi có những hành động còn tốt hơn lời nói.

“Mặc dù vậy nhưng không có nghĩa cây cối ở chỗ đó an toàn đâu nhé!” - anh Nash cảnh báo. Anh ấy không hề muốn phải bước qua bên đó, và tôi cũng vậy - “Để cho chắc, em nhớ đừng có chạm vào bất cứ thứ gì.”

“Vậy là toàn bộ cây cối ở đó đều nguy hiểm hả anh?”

Anh Tod hắng giọng, xoay lưng lại đi giật lùi, xuyên qua cả cột đèn và những tầm chắn bằng sắt. “Mặt Trời ở Cõi Âm không chiếu sáng rực rỡ như ở đây. Nó hơi... nhờ nhờ. Như kiểu bị thiếu máu ý. Vì thế cây cối ở đó cũng phải thích ứng theo. Chúng sống bằng máu của các loại gặm nhấm, thần lùn và các động vật khác. Thậm chí cả con người, nếu em không may chạm phải nó.”

Tuyệt... Tôi rùng mình, xoa xoa hai bên tay để giữ ấm. Chưa gì tôi đã thấy ghét Cõi Âm rồi, mặc dù mới chỉ ở đó có vài phút. “Nghe như cây ăn thịt người ý nhỉ.”

Anh Tod cười khẩy và quay người lại đi tiếp. “Đó là em mới chỉ gặp một loại cây thôi đấy.”

Tôi bước lên cái vỉa hè trước mặt sân vận động. “Nói tóm lại là em không chạm vào bất cứ thứ gì và tránh xa mấy cái cây ra.”

“Chính xác” - anh Tod gật đầu hài lòng - “Đi thôi. Sang đến bên kia cũng chẳng sớm sửa gì hơn đâu.”

Việc triệu tập tiếng khóc lần này còn dễ dàng hơn nữa và tôi đã vô cùng kinh ngạc - và lo lắng - khi phát hiện ra rằng mình thậm chí chẳng cần hồi tưởng về cái chết của bất kỳ ai. Thay vào đó, tôi chỉ việc tưởng tượng ra cơn ác mộng lớn nhất của đời tôi.

Cái chết của anh Nash.

Đó không phải là một điềm báo. Tôi biết ngay khi nó vừa le lói xuất hiện trong đầu tôi. Tôi không phải đang linh cảm về cái chết của anh Nash. Tôi chỉ là đang tưởng tượng ra nó mà thôi. Và tiếng khóc ấy bùng lên như một ngọn lửa thiêu đốt cổ họng tôi.

Tôi chỉ muốn khắc ngay ngọn lửa đó ra khỏi người mình nhưng thay vào đó, tôi đã ép mình nuốt chúng lại vào bên trong, chỉ chừa lại một dải âm thanh nhỏ tí xíu đang rung lên trong thanh quản của tôi. Ruột gan tôi bỏng rát như đang bị xông khói.

Tôi mở mắt ra và thấy thế giới đã chuyển sang màu xám.

Sân vận động đang ở trước mặt tôi, nổi lên như một cây nấm khổng lồ bằng sắt và xi măng, bị bao phủ một màn sương mù xám xịt.

Anh Nash nhìn tôi, các vòng xoáy trong mắt anh đang xoay tròn không màu sắc. Tôi đọc được trong đó một nỗi sợ hãi. Cho tôi. Cho tất cả chúng tôi.

Anh Tod cũng đang đứng theo dõi chúng tôi, mặt đầy nghi ngờ, không tin tưởng lắm vào việc tôi có thể đi qua bên đó. Chứ chưa nói đến việc tôi có thể dắt theo anh Nash hay không.

Sự hoài nghi đó của anh chỉ càng khiến tôi quyết tâm hơn và cắn răng chịu đựng để vượt qua nỗi đau đang cào cấu trong cổ họng và cái cảm giác sưng phồng nhức nhối như thể ruột gan tôi sắp nổ tung do phải đè nén tiếng khóc của chính mình. Tôi nghĩ tới Cõi Âm và ý định muốn bước qua đó. Để tìm kiếm tên tà ma đã hút linh hồn của hai chị em nhà Page. Để lấy lại hai linh hồn đó.

Mới đầu, không có chuyện gì xảy ra. Và khi tiếng hét đang vùng vẫy chuẩn bị thoát ra khỏi

cổ họng tôi, tôi chợt hiểu ra vấn đề. Tôi vẫn đang nghĩ về cái cây ăn hút máu kia và không hề muốn quay trở lại đó. Chính những ý nghĩ ấy đã làm sao nhãng ý định của tôi.

Tôi cố gắng không tiếp tục nghĩ về chúng và tập trung nhớ lại lời anh Nash vừa nói khi nãy, rằng chúng không thể mọc được ở những nơi đông người.

Đột nhiên, cả cái sân vận động bắt đầu mờ dần vào màn sương và tôi không còn nhìn thấy gì ngoài một màu xám xịt. Không cảm thấy gì ngoài một màu xám xịt. Tôi nhắm mắt lại, không muốn phải đối diện với sự trống vắng kinh khủng này, như thể thế giới vừa nuốt chửng lấy tôi và quấn chặt tôi trong một lớp sương mù.

Tôi quờ quạng tay ra phía trước tìm anh Nash, trước khi quá muộn để đưa anh đi cùng với mình. Tôi không muốn phải đi qua bên đó thêm một lần nào nữa.

Hai tay anh đang nắm lấy tay tôi, cùng cái cảm giác ấm áp quen thuộc. Tôi nhận ra vết chai trên ngón giữa bàn tay phải, và vết sẹo dài trong lòng bàn tay trái của anh. Anh có vết sẹo đó trong một lần sửa xe đạp năm anh 12 tuổi. Tôi nắm chặt tay anh và chỉ độ một giây sau thế giới bắt đầu hiện ra lại trước mắt tôi.

Chỉ có điều đó không phải là thế giới của chúng tôi. Mà là thế giới của Cõi Âm. Lại một lần nữa.

Nhưng cảm giác vẫn thấy không thực, giống như vừa phát hiện có người ngoài hành tinh đổ bộ xuống thành phố New York vậy.

Điều ngạc nhiên đối với tôi là việc Cõi Âm cũng có vỉa hè - một dấu hiệu của sự văn minh và tiên tiến mà tôi không hề mong đợi. Tôi chỉ biết rằng sân vận động tồn tại ở cả hai tầng hiện thực. Là nơi tập trung hoạt động của con người, nó giống như một cái mỏ neo ghim chặt hai thế giới lại, tạo thành hai mặt phẳng cân bằng, gần như trùng khớp với nhau. Đó là lý do tại sao thời gian và không gian của cả hai bên không chênh lệch với nhau là mấy. Có điều, cái tầng bên dưới - thế giới Cõi Âm - chỗ thì dùm dỏ, chỗ thì biến dạng và chỗ lại nhăn nhúm. Tôi đoán, cảnh vật và cây cối ở những chỗ đó chắc kỳ quái phải biết.

Mặc dù cũng không thể nói chúng hoàn toàn bình thường ở gần những cái mỏ neo...

“Sao ở Cõi Âm cũng có vỉa hè cơ hả anh?” - tôi thì thào thốt lên, buông tay anh Nash ra để lau mồ hôi vào quần. Mạch máu hai bên thái dương của tôi giật mạnh đến nỗi tôi cảm thấy hơi chóng mặt - “Lại còn cả bãi đỗ xe nữa? Đừng nói là họ còn xây dựng cả những toà nhà bằng xi măng ở đây nữa nhé.” Tôi thật chẳng muốn biết đám mafia của Cõi Âm chôn gì ở bên dưới những nền nhà đó...

“Không.” - anh Tod nhếch miệng cười - “Tất cả mấy cái này đều lấy từ thế giới của chúng ta sang, cùng với một lượng năng lượng lớn của con người. Càng neo chặt vào thế giới của chúng ta bao nhiêu, Cõi Âm trông sẽ càng giống với thế giới của chúng ta bấy nhiêu.”

“Vậy là chúng sẽ giống với L.A và New York__”

“Ừ, cũng tương tự như vậy” - anh Nash tiếp lời - “Mỗi tội không có người đi bộ trên vỉa hè thôi.”

Tôi đứng chống hai tay vào hông, đưa mắt nhìn xung quanh. “Cái sân vận động trông cũng không khác lắm...” - mặc dù toàn bộ xe cộ đổ rả rác trong bãi để xe và khu vực xung quanh tổ hợp khổng lồ này đã biến mất - “... thế còn nơi xử lý Hoi thở nằm ở đâu?”

“Ừm...” - anh Tod hất hàm về phía sân vận động - “Anh nghĩ chính là nó.” - anh nhún vai - “Dân ở đây cũng đâu có chơi bóng bính gì đâu, đúng không?”

Tôi nheo mắt quan sát cái sân vận động thêm một lần nữa, cẩn thận tìm xem có dấu hiệu của sự hoạt động nào không. Nếu đây thực sự là kho chứa các chất nguy hiểm hẳn là sẽ phải có bảo vệ, hoặc biển cảnh báo, hoặc cái gì đó. “Mọi người đâu hết rồi ả? Còn đám quỷ sứ thì sao? Em tưởng chúng đang phải luẩn quẩn quanh đây chứ?” Tất nhiên tôi chẳng hề mong muốn phải chạm mặt với chúng. Trừ phi... việc tìm ra chúng giúp chúng tôi tránh được chúng.

“Anh không...” Anh Tod mở miệng định nói.

Nhưng anh Nash đột nhiên túm lấy tay tôi, thì thào hỏi. “Em có nhìn thấy không?”

Tôi nhìn theo ánh mắt anh tới chỗ cổng chính, nơi Mặt Trăng lưỡi liềm đỏ sẫm đang soi bóng xuống. Với một ánh trăng mờ mờ như thế đáng ra tại tôi khó có thể nhìn thấy mọi thứ rõ ràng như bây giờ, nhưng rồi tôi chợt nhận ra rằng bầu trời đêm ở Cõi Âm không tối như ở thế giới của mình.

Có cái gì đó vừa chuyển động. Màn sương mù cũng động dậy theo, giống như đang có đám người chen chúc trèo lên người nhau để hái lấy ánh trăng treo lơ lửng trên cao.

“Cái gì đấy ả?” Theo phản xạ, tôi bước lên phía trước để có thể nhìn được rõ hơn. Anh Nash cũng đi theo tôi, nhưng anh Tod đã kịp nắm lấy vai tôi giữ lại.

“Anh nghĩ chúng là đám quỷ sứ.”

Tuyệt. “Có thể ở đây có cửa phụ” - bởi vì chúng tôi không thể di chuyển qua đám quỷ sứ kia được - “Mình đi đường vòng thôi.” Tôi gợi ý. Và vì không nghĩ ra được giải pháp nào hay hơn, hai anh chàng nhà Hudson đành ngoan ngoãn đi theo tôi.

Nếu chỉ nhìn xuống dưới đất, sẽ không ai nhận ra được sự khác biệt giữa hai thế giới này.

Bãi đỗ xe ở đây gần như giống hệt với ở thế giới bên kia, từ những vạch vôi vàng và trắng đến những vết bánh xe cháy đen trên mặt đường.

Tuy nhiên, càng đến gần sân vận động, sự khác biệt càng trở nên rõ ràng. Đầu tiên là những lá cò. Ở thế giới của chúng tôi, chạy dọc quanh sân là những lá cò trắng và xanh, in hình cầu thủ và biểu tượng ngôi sao của đội bóng Texas. Nhưng ở thế giới của Cõi Âm, chúng chỉ mang một màu xám xịt, toí tả và rách nát bởi tác động của thời gian và những cơn gió của-thế-giới-khác.

Các bức tranh vẽ trên tường cũng xám ngoét và không có hình dạng gì cụ thể, nhưng nếu xét về tổng thể chúng vẫn có những nét giống với con người. Chỉ có điều có nhiều hơn hoặc ít hơn một vài cái tay, chân hoặc đầu.

“Thật quái đản quá đi” - tôi thì thào nắm lấy tay anh Nash để tìm một chút hơi ấm - “Chúng ta thử tìm đường vào bên trong rồi hỏi người đầu tiên mình gặp đi. Biết đâu cô Libby lại đang có mặt ở đây...”

“Cô ấy sẽ không giúp đâu.” - anh Tod đi tránh sang phía bên phải, xa khỏi cánh cửa chính, nơi các sinh vật đang bò trườn kia ngày càng hiện ra rõ hơn - “Cô ấy đã nói cho chúng ta biết mọi điều có thể rồi. Anh không nghĩ là còn thần chết nào biết được hơn cô Libby đâu. Chúng ta sẽ phải hỏi một người khác.”

“Và đó là ai?” Tôi nheo mắt nhìn lại vào những cái bóng bên dưới bức màn sương. Giờ thì tôi đã có thể phân biệt được rõ từng cá thể và khá bất ngờ khi nhận ra rằng chúng không phải đang bò ngoằn ngoèo như tôi đã tưởng.

Chúng có đủ đầu - một cái thôi, ơn Chúa - và đầy đủ chân tay. Và đó là hai điểm tương đồng duy nhất với loài người của chúng. Thân hình chúng nhỏ bé - mặc dù đứng từ khoảng cách này, tôi không thể xác định được là nhỏ tới mức nào - và không mặc gì trên người. Da chúng đen hơn tôi nhưng sáng hơn cô Libby, và qua làn sương mù tôi không dám chắc về màu sắc của chúng.

À, và chúng có đuôi. Những cái đuôi nhỏ, dài và nhẵn thín, quấn quanh chân và các phần phụ khác một cách uyển chuyển, như thể không có xương vậy.

Phần đuôi không phải bộ phận duy nhất không có lông. Những sinh vật tí hon này không hề có tóc và tôi tự hỏi phải chăng đó chính là lý do chúng túm tụm lại với nhau, cốt để giữ ấm? Cơ chế bầy đàn để chống cự lại cái rét?

“Đó chính là đám quỷ sứ mà cô Libby nói tới đấy.” Anh Tod nhẹ nhàng nói. Thật chẳng giống với tính cách thường ngày anh ấy chút nào. Anh nói nhẹ nhàng, lưng thưng đi bộ cùng chúng tôi, thay vì hô biến vào bên trong sân vận động để tìm đường. Không lẽ năng lực thần chết của anh ấy không có tác dụng ở Cõi Âm?

“Không thể nào là quỷ sứ được.” - tôi nói, quyết định tạm gác câu hỏi ấy lại - “Trông chúng

quá bé.” Chúng chắc đứng chưa đến thắt lưng tôi, và theo cái cách cô Libby nói về quỷ sứ, tôi đang chờ đợi những con quái vật khổng lồ góm ghiếc nhảy bổ ra từ đằng sau cánh cửa của nơi xử lý Hơi thở của Quỷ, đòi ăn.

“Kích cỡ không phải là tất cả” - anh Tod nói - “Chúng là quỷ sứ thật đấy. Em cứ nhìn xem cái cách chúng giẫm đạp lên nhau để tới được chỗ cửa. Nhưng vô ích thôi. Cánh cửa đó chắc đã được chốt từ bên trong.”

Thì ra vậy, chúng không phải đang tìm cách giữ ấm cho nhau. Chúng đang tìm cách đột nhập vào bên trong. Tôi vung chân đá một viên gạch trên đường, thầm nghĩ: Nếu nó bị chốt từ bên trong, làm thế nào mà các thần chết vẫn vào được? Chắc hẳn họ phải đi qua đây từ trong lòng sân vận động. Một việc dễ dàng đối với các thần chết, kể cả khi đã hết giờ mở cửa.

“Thế bọn mình làm sao để vào trong đấy đây?”

“Chưa biết.” Anh Tod vẫn tiếp tục cau mày quan sát đám quỷ sứ.

“Anh không thể từ đây hô biến vào trong đó à?”

Anh chậm rãi lắc đầu và giả vờ chăm chú nhìn vào cái vết nứt trên vỉa hè.

Anh Nash nói tiếp. “Nói chung là năng lực của thần chết không có tác dụng ở đây.” Vậy là linh cảm lúc nãy của tôi là đúng.

Anh Tod thở dài, ngược mắt lên nhìn tôi, trán nhăn tít lại. “Anh có thể đi vào từ phía bên kia, nhưng anh dám chắc là đám nhân viên trong đó sẽ không muốn giúp một thần chết mới vào nghề, tự dung hiện ra không xin phép trước và không mang theo Hơi thở của Quỷ.”

“Vậy là ở dưới này anh cũng chỉ giống như bọn em?” Tôi vẫn không thể rời mắt khỏi đám quỷ con đang tranh cướp, xô đẩy nhau để bám lấy cái cửa. Chúng dùng đuôi quặp chặt lấy cổ những con ở phía trên đỉnh và giật thật mạnh xuống đất. Mặt con nào con nấy xước xát và chảy máu khắp người, nhưng không ai chịu bỏ cuộc. Tiếp tục lồm cồm bò dậy và chiến đấu tiếp.

Tôi như đang nhìn vào đám đông đang chen lấn xô đẩy nhau tìm đường thoát ra khỏi một toà nhà đang bốc cháy, chỉ khác là ở đây chúng đang cố tìm đường vào.

Đúng lúc đó tôi nhận thấy một vài con quỷ chỉ lặng lẽ đứng bên ngoài, quan sát. So với đám đông hỗn loạn kia, chúng trông khá điềm tĩnh và ít điên hơn.

“Hay là chúng ta hỏi đám kia xem.” - tôi thì thào chỉ về mấy con quỷ đang đứng ngoài rìa - “Trông chúng có vẻ cũng hay lui tới đây.”

“Kaylee, chúng ta đâu thể đi tới trước mặt một con quỷ và bắt chuyện” - anh Nash kéo tôi sát lại gần bên mình, vòng tay ôm lấy eo tôi. Nhưng lần này không phải để giúp tôi bình tĩnh lại mà là để bảo vệ tôi, giúp tôi tránh xa khỏi đám quái vật tí hon kia.

“Tại sao không?” Tôi nhú mào nhìn ra xa. OK, trông chúng đúng là dữ tợn thật nhưng chúng bé xíu xiu thế kia. Nếu đứa nào dám tấn công chúng tôi, chỉ việc... đâm bép một cái là xong.

“Bởi vì chúng có nọc độc” - anh Tod đứng khựng lại - “Và chúng cắn người.”

“Chúng ăn thịt người ý à?” Tôi lùi lại ra đằng sau. Trông người chúng bé như thế kia, giỏi lắm một đứa ăn được một cái tay tôi là cùng.

Hay là chúng chia nhau nhĩ...

Nhưng xem cái cách chúng tranh giành nhau như thế kia, khó mà có chuyện chúng chịu chia sẻ thức ăn với nhau lắm.

“Không, chúng không ăn thịt người, hay bean sidhe. Chúng ta rất hiếm khi xuất hiện ở những nơi như thế này. Nhưng chúng cắn tất cả những gì cản đường chúng, và nước dãi của chúng rất độc với các sinh vật sống trong thế giới loài người.”

“Tuyệt thật!” Tôi lại bước giật lùi thêm vài bước nữa, nhưng đã quá muộn. Bọn tôi đã thu hút sự chú ý của chúng. Hay nói đúng hơn là tôi.

Tên quỷ sứ đứng ở giữa bắt đầu tiến tới chỗ tôi đang đứng, hai tên còn lại cũng bám theo. Vừa đi vừa nhảy tung tung trên đường.

“Bữa tối chẳng?” Tên quỷ thứ hai hớn hỏ quay sang hỏi đồng đội. Và khi hắn mở mồm, tôi có thể nhìn thấy rõ hai hàm răng nhọn hoắt chìa lên, như những mũi kim bằng kim loại.

Chúng loé sáng như máu dưới ánh trăng đỏ sẫm.

Ba tên quỷ sứ càng lúc càng áp sát hơn về phía chúng tôi, các ngón tay xoắn xuýt vào nhau đầy thêm thường. Dãi dớt chảy lòng thòng hai bên mép.

Tôi sợ quá hét ầm lên, tay bấu chặt lấy anh Nash. Tôi định lùi tiếp ra đằng sau nhưng chân bị vướng phải cái gì đó và nếu không có anh Nash, chắc tôi đã ngã vấp mặt xuống đất rồi.

Nhìn xuống, hoá ra một cây đại mộc từ vết nứt trên nền bê tông, có màu đỏ như lá cây phong Nhật vào mùa Thu. Các cái gai nhỏ tí xíu của nó bám vào gấu quần tôi như những mảnh răng cưa tí hon.

Tôi giật vội chân lên và lập tức bị đám gai đó đâm vào thịt nhức kinh khủng. “Á!” Tôi rú lên nhưng rồi lập tức lấy tay bịt vội lấy miệng. Điều cuối cùng tôi cần lúc này là thu hút thêm sự chú ý về phía mình.

Thấy vậy, anh Nash quỳ vội xuống đất, rút con dao cá nhân ra, chuẩn bị sẵn sàng. Do không thể luồn lưỡi dao vào giữa cái cây leo ấy và chân tôi mà không cắt phải da tôi, nên anh quyết định chặt phăng nó ra khỏi mặt đất, rồi kéo tôi đứng dậy trước khi đám tua còn sống sót có thể túm lấy tôi một lần nữa.

Từ thân cây leo nhỏ ra vài giọt màu đỏ đậm trên nền bê tông. Cũng có thể đấy là máu của tôi. Bụng tôi chộn rộn muốn ói.

Mình đang làm cái quái gì ở đây thế này? Chỗ mắt cá chân vừa bị gai đâm của tôi bỏng rát, tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực, to tới nỗi tôi có cảm giác như át cả tiếng chí chọé, tranh giành nhau của đám quỷ sứ trước mặt.

Liệu bọn tôi có đủ thời gian để quay trở lại thế giới của mình trước khi bị đám quỷ kia nhảy bổ vào người không? Bởi vì tôi có linh cảm đó chính là điều chúng đang chuẩn bị làm.

“Chúng có mùi thơm quá” - tên quỷ thứ ba rú lên cười như điên dại - “Chúng đã hôn tà mà chưa? Chúng đã hít Hơi thở của Quỷ chưa?”

“Chưa” - tên thứ nhất nói, trong khi anh Nash, anh Tod và tôi tiếp tục bước giật lùi. Tôi không dám chắc là bọn chúng có thể làm bị thương anh Tod, nhưng rõ ràng là anh ấy cũng chẳng dại gì mà thử - “Bọn chúng vẫn sạch nguyên.”

“Tiếc thế...” Tên thứ hai xịu mặt xuống, rồi quay lưng cùng với tên thứ ba nhảy tung tung trở lại chỗ đám đông kia.

Tim tôi đã đập chậm lại hơn được một chút, sau khi mối đe dọa đã giảm đi được 2/3. Nhưng tên quỷ thứ nhất vẫn đang nhìn chăm chăm về phía bọn tôi. Về phía tôi. Hắn nghech mũi lên hít hà, hai cánh mũi dẹt nhỏ xíu hấp háy. “Người lạ.”

Cánh tay trái của hắn giật liên hồi, như thể muốn giựt ra khỏi cơ thể của chính mình, trong khi chân phải rung lên bần bật như sắp khuỵu xuống đến nơi rồi. Và tôi biết là hắn không phải đang cố tình làm như vậy. Theo tôi, cần có người phang cho hắn một cái để cơ thể của hắn có thể hoạt động trở lại bình thường.

“Các ngươi không thuộc về nơi này, con người ạ.” - hắn tiến lên phía trước, một bên mép

giật giật. Tên quỷ sứ nhìn chòng chọc vào mặt tôi, như muốn định giá tôi. Ít ra tên này có vẻ ăn nói điềm đạm hơn hai tên còn lại - “Nếu còn ở lại, các người sẽ bị những thứ to lớn hơn ăn thịt là cái chắc...”

“Tui tôi không phải...” - tôi mở miệng nhưng anh Nash bấm mạnh vào tay tôi, ngăn cản cho tôi phủ nhận việc mình là con người - “Chúng tôi đang đi tìm một tà ma” - tôi sửa lại, và anh Nash đứng bên cạnh rên lên. Xem ra đó không phải là cách hay để bắt đầu một câu chuyện ở Cõi Âm.

Nhưng ai mà biết được?

Tên quỷ sứ đã khiến tôi phải ngạc nhiên. “Bọn này cũng vậy.” Lòng mày tôi nhướn lên như muốn rút khỏi trán. Hắn nói cũng có lý. Đám quỷ sứ đang tranh giành nhau muốn có Hơi thở của Quỷ, hiển nhiên là muốn đi tìm một tà ma rồi.

“Ừm... ý tôi là bọn tôi đang đi tìm một tà ma cụ thể cơ.” - và lần này đến lượt anh Tod bấm lấy tay còn lại của tôi, nhưng tôi mặc kệ. Nếu tên quỷ này thực sự muốn cản tui tôi thì hắn đã làm điều đó từ lâu rồi - “Ông có biết tà ma của lòng tham ở đâu không?”

Đôi mắt vàng ệch của tên quỷ ánh lên như thể vừa nhớ ra được chuyện gì. “À, lòng tham...” - tiếng rít của hắn như muốn khoan thủng hộp sọ của tôi - “Mùi vị yêu thích của ta.”

Toàn thân tôi bỗng phẫn chấn hẳn lên, đẩy lùi nỗi sợ hãi nãy giờ trong tôi. Hắn biết gã tà ma của lòng tham. Hay chí ít là một tà ma của lòng tham.

Tôi ngập ngừng tiến một bước lên phía trước, lấy hết dũng cảm nhìn vào mắt hắn. Anh Nash nắm chặt lấy tay tôi để tôi không thể tiến xa hơn. “Ông có thể nói cho tui tôi biết cần tìm tà ma đó ở đâu không?”

“Có thể.” - tên quỷ sứ gật gật cái đầu hói, và dưới ánh trăng đỏ sẫm, tôi nhìn thấy rõ mồn một các mạch máu trên đỉnh đầu hắn - “Nhưng có cái giá của nó.”

Tôi nhăn mặt lại. “Tôi không có nhiều tiền. Chỉ khoảng bốn...”

“Kaylee...” Anh Nash từ chối buông tay tôi ra, lúc tôi định rút lại để móc túi quần.

“Ta chẳng cần thứ tiền giấy vô dụng đấy làm gì.” - tên quỷ bấu môi xám xịt đầy khinh bỉ - “Ta sẽ nói cho người biết cần tìm tà ma ấy ở đâu - để đổi lại một phần hơi thở của hắn. Yêu cầu phải trả trước...”

“Hả?” Hai má tôi đỏ phừng phừng giận dữ. Cánh mũi tên quỷ sứ lại hấp háy, như thể cơn tức giận của tôi đang tỏa mùi hương trong không khí vậy. Và tôi biết đó là sự thật.

“Đi thôi...” Anh Tod kéo lấy tay tôi.

“Không!” - tôi giằng ra, quay lại nhìn tên quỷ sứ, cố gắng kiềm chế lại cơn giận dữ của mình. Hiển nhiên là sự tức giận của tôi khiến hắn hài lòng, và điều đó sẽ không giúp được gì cho trường hợp của tôi - “Nếu chúng tôi biết phải lấy hơi thở đó ở đâu thì đâu cần phải nhờ ông chỉ chỗ tìm hắn.”

Nhưng hắn chỉ chớp mắt nhìn tôi, hai bàn tay nhỏ xíu xoắn xuýt vào nhau, rõ ràng không hề quan tâm xem tôi định trả tiền như thế nào. Không lẽ ở Cõi Âm không tồn tại cái gọi là lô-gic hay sao? Làm sao tôi có thể...

Tôi đứng thẳng người dậy, đột nhiên nghĩ ra một cách. “Một tiếng có đủ không? Tôi nhếch mép hỏi tên quỷ.

Hắn gật đầu chậm rãi. Đầy háo hức. “Ta sẽ đợi ở đây. Một tiếng. Theo giờ của ta.” Hắn nói thêm, sau khi nghĩ lại.

“Thoả thuận như thế!” Tôi nhướn miêng cười tươi.

Anh Nash và anh Tod cau mày nhìn tôi, nhưng thay vì giải thích, tôi chỉ quay lưng chạy về phía bãi đỗ xe, và hai anh cũng lục đục chạy theo. Tôi tập trung nhìn xuống đất phía trước để tránh những thứ có thể hạ độc tôi, tóm lấy tôi, hay ăn thịt tôi.

Bởi vì hai anh ấy nói đúng: Nếu tôi không cẩn thận, tôi sẽ không biết được khi nào thì vùng đất quái dị này sẽ nuốt chửng lấy mình...

Chương 17

“CHÚNG TA ĐANG ĐI ĐÂU ĐÂY?” Anh Nash quay sang hỏi tôi từ bên ghế lái, trong khi tôi sung sướng nhìn ra ngoài cửa kính ô tô. Thật không có gì tuyệt vời hơn khi được trở lại với thế giới của mình, dù chỉ là trong chốc lát.

“Em vẫn chưa biết. Đây.” - tôi quăng cái điện thoại di động ra phía sau cho anh Tod. Không may, anh ấy vẫn chưa hiện hình hoàn toàn với tôi - do bị căng thẳng chăng? - và cái điện thoại xuyên qua người anh rơi cái bịch xuống ghế, giống như vừa lọt qua một cái hố ba chiều vậy.

Anh Tod sững sờ nhìn xuống rồi thò tay xuyên qua người nhặt cái điện thoại lên - phải nói đây là một trong những hành động quái đản nhất mà tôi từng được xem. Còn kỳ quái hơn cả mấy cái cây hút máu người và đám quỷ sứ đầu trọc có đuôi và hàm răng nhọn hoắt.

Cơ thể anh Tod đặc lại và anh ngậy người hỏi tôi. “Cái này để làm gì?”

“Hầu hết mọi người dùng nó để liên lạc với nhau.”

Anh cau mặt lại. “Ai chẳng biết. Nhưng em muốn anh gọi cho ai đây?”

“Chị Addy. Anh gọi hỏi xem chị ấy đang ở đâu. Em vừa nảy ra một ý tưởng.” Trong lúc anh Tod bấm số, tôi liếc mắt nhìn xuống đám tua đang bám quanh mắt cá chân mình. Mặc dù anh Nash đã chặt sát gốc nó để giải thoát cho tôi nhưng quanh cổ chân trái tôi vẫn còn sót lại một ít, đang đâm vào da thịt tôi.

“Em cẩn thận đấy” - anh Nash cảnh báo - “Anh nghĩ đó là cây leo đỏ và nếu đúng là như thế, gai của chúng có độc.”

Biết ngay mà! Thử hỏi ở Cõi Âm có cái gì mà không có độc tố không?

“Hơi muộn rồi. Mấy cái gai đấy xuyên cả qua quần em rồi.” - tôi thận trọng túm lấy phần đuôi của cái tua nhấc lên, kinh hãi khi thấy vài giọt máu đỏ chảy ra từ chỗ đầu nhọn. Cũng may là giờ cây leo đã chết nên tôi có thể tháo chúng ra khỏi chân dễ dàng. Nhưng mỗi khi một cái gai được gỡ ra khỏi chân là tôi lại điếng hết cả người, có cảm giác như vừa bị sét đánh vậy. Khi tôi rút được cái tua - dài phải tới 20 phân - xuống sàn xe cũng là lúc cổ chân tôi bỗng nhưcks kinh khủng.

Tôi cắn chặt môi dưới, vén gấu quần bò lên nhìn và há hốc miệng kinh hãi. Cổ chân tôi đang sưng vù lên, với hàng chục cái lỗ nhỏ li ti như đầu kim, đỏ rực lên như chính màu của cái cây leo.

“Chết thật!” - anh Nash nghiêng rặng - “Đúng là cây leo đỏ rồi! Mẹ anh sẽ biết phải làm gì với

chúng. Nhưng nếu chúng ta gọi hỏi mẹ, chắc chắn mẹ sẽ gọi điện báo ngay cho bố em.” - anh ngần ngừ nhìn tôi - “Em có thể chịu đựng thêm vài tiếng nữa được không hay là chúng ta đi ngay bây giờ?”

Tất nhiên là tới bệnh viện, nơi cô Harmony đang làm ca ba ở khoa chỉnh hình, nơi ít có bệnh nhân tử vong nhất.

Tôi thử dậm dậm chân xuống sàn xe. Con đau vẫn còn nguyên đó nhưng cũng không tăng lên cùng với áp lực, đồng nghĩa với việc tôi hoàn toàn có thể đi lại bình thường. “Em có thể đợi được.” Tôi nhắm mắt thở dài, vậy là đi tong hy vọng cuối cùng rằng bố sẽ không bao giờ phát hiện ra việc chúng tôi đang làm. Giờ tôi bị thương như thế này, chuyện bị bố phát hiện là không thể tránh khỏi - nhưng hy vọng là sau khi chúng tôi lấy lại được linh hồn của chị Addy và Regan.

Sau khi chuyện này kết thúc, có lẽ tôi sẽ còn bị phạt cấm túc dài dài.

“Alô, Addy à?” - anh Tod hỏi, và tôi nói lỏng dây an toàn, ngoái đầu nhìn ra đằng sau - “Anh có làm em thức giấc không?”

Tôi nghe thấy tiếng chị Addy cười cay đắng qua điện thoại nhưng không đoán được chị ấy đã nói gì.

“Ừ, nếu là anh chắc cũng thế thôi. Mà em đang ở đâu thế? Bọn anh định tạt qua chỗ em vài phút...” - anh liếc nhìn tôi để xác nhận lại và tôi gật đầu - “Tốt. Em có thể thu xếp cho chúng ta gặp riêng một chút được không?” - anh dừng lại đợi câu trả lời của chị Addison - “Mười phút nữa bọn anh sẽ có mặt ở đó.”

“Hai mươi” - tôi sửa lại - “Chúng ta cần phải ghé qua một nơi trước đã.”

Anh Tod hẹn lại giờ với chị Addison, chào tạm biệt chị, rồi thấy điện thoại trả tôi. “Cô ấy đang ở nhà mẹ. Đó là nơi duy nhất cô ấy không bị đám ruồi bu kia vây quanh.”

“Tốt.” - tôi cất điện thoại vào trong túi áo và nhìn ra ngoài cửa sổ đọc mấy tấm biển chỉ dẫn trên đường cao tốc - “Anh Nash ơi, anh xem có cái siêu thị Walmart, hay một cửa hàng tạp hoá nào đó thì rẽ vào đấy nhé. Hoặc một tiệm thuốc cũng được.”

Anh gật đầu và bật xi nhan chuyển sang làn bên phải.

“Có hiệu thuốc Walgreens mở 24/24 cách nhà Addy vài trăm mét đấy. Có được không?”

“Anh nghĩ em nên bôi gì vào cái này?” Tôi giơ vết thương ở cổ chân lên cho anh Tod xem và anh ấy hốt hoảng nhoài vội người lên phía trước.

“Ồi trời, Kaylee! Do cái cây lúc nãy đấy à?”

“Vâng” - tôi dùng ngón tay ấn nhẹ vào mấy nốt gai đâm, và nó khiến tôi buốt đến lợm ợc. Từ trong những cái lỗ nhỏ, một thứ chất dịch không màu chảy ra và tôi phải lấy giấy ăn trong túi ra để chấm - “Anh Nash bảo đó là cây leo đỏ.”

“Ừ, anh cũng nghĩ thế. Cũng may là mới chỉ giẫm phải cái cây nhỏ. À mà nếu nó mọc lên hết thì em cũng đã chẳng giẫm phải nó.”

“Là sao? Cái cây đó còn to tới cỡ nào nữa?”

Anh Tod nhướn mày, có vẻ hơi bất ngờ trước sự ngây ngô của tôi. Nhưng điều này có gì đáng ngạc nhiên đâu nhỉ, khi mà mấy tháng trước tôi còn chẳng biết mình là bean sidhe. “Mười lăm mét hơn. Và chỉ cần bị cái gai đó châm cho một cái thôi thì em sẽ chết trong vòng vài giờ, nếu cột sống em vẫn chưa bị bẻ gãy. Chúng giống như những con măng xà khổng lồ có rễ vậy.”

“Cả gai nữa chứ.” Tôi bổ sung.

Anh Tod đang định nói thêm câu gì đó nhưng lại thôi, sau khi anh Nash lên tiếng.

“Em cần phải bôi cái gì đó vào cái mắt cá chân.” - anh lại nhìn vào chân tôi, cho tới khi tôi kéo ống quần xuống và thả chân xuống sàn xe - “Nhưng anh không biết thuốc ở thế giới của chúng ta có tác dụng với độc tố của Cõi Âm không nữa.” - anh bật xi nhan phải thêm lần nữa và rẽ ra khỏi đường cao tốc - “Ngoài ra chúng ta còn cần phải mua gì nữa?”

“Bóng bay ạ.” Tôi nhe răng cười, trong khi anh Nash đang ngẩn người ra không hiểu gì.

Đầu anh Tod len vào giữa hai cái ghế phía trước, nét mặt bối rối không kém gì cậu em trai. “Chúng ta mua bóng bay tặng Addy ý hả? Có cần dừng lại mua thêm bánh ngọt và quà nữa không?”

Miệng tôi cười toe toét. “Bóng bay không phải dành cho chị Addison. Mà dành cho tên quỷ sứ. Chị Addy chỉ cần... thối cho chúng ta một quả thôi.”

Mặt anh Tod nhăn lại, trước khi bừng sáng vì đã hiểu ra vấn đề. Khoé miệng anh khẽ nhếch lên hài lòng.

“Thông minh...” - anh Nash thán phục thốt lên - “Anh thích ý tưởng đó của em.”

“Hy vọng là nó sẽ thành công.”

Tại Walgreens, anh Tod mua một túi bóng bay nhiều màu trong khi anh Nash và tôi sục sạo tìm kháng sinh dạng kem để bôi. Lúc chúng tôi gặp nhau ở quầy tính tiền, đã thấy anh chàng thần chết cầm theo ba thỏi sô-cô-la rồi. Tôi trả tiền - tôi biết “tiền giấy” của mình rồi cũng có lúc cần mà - sau đó lên xe chạy tới nhà chị Addison. Cũng may là giao thông vào ban đêm thông thoáng chứ không chúng tôi khó mà về kịp đến sân vận động trong nửa giờ tới.

Chúng tôi đậu xe bên cạnh con Lexus bóng loáng trong sân nhà chị Addison, và thấy chị chạy ào ra mở cửa. Chắc hẳn chị đã nghe thấy tiếng xe của tôi từ xa.

Chị Addy đóng cửa lại sau lưng chúng tôi, trên người vẫn mặc nguyên bộ quần áo vừa đi diễn về. Nếu là tôi chắc cũng không thể chớp mắt nổi đêm nay.

“Mẹ em đâu?” Anh Tod hỏi, cả bốn người tụi tôi vẫn đang đứng giữa phòng khách, không ai ngồi xuống.

“Mẹ em đi ngủ từ sớm rồi.” Chị Addy nở một nụ cười buồn.

“Thế còn Regan ạ?” Tôi dùng mũi giày bên trái cọ cọ vào mắt cá chân bên phải, kiềm chế lắm mới không cúi xuống lấy tay gãi. Tôi không muốn để chị Addy nhìn thấy vết thương từ Cối Âm và đặt ra những câu hỏi mà tụi tôi không có thời gian để trả lời. Hơn nữa, càng gãi, dịch sẽ chảy ra càng nhiều, chứ không thể làm đỡ đi cái cảm giác đau nhức, ngứa rất bây giờ.

“Con bé uống vài viên thuốc giảm đau của mẹ chị rồi đi ngủ rồi.” - mặt chị Addison cúi gằm, nhìn chằm chằm xuống đất - “Chị phải cho con bé uống một chút để bình tĩnh lại và đi ngủ. Chị đã cảnh báo rồi mà nó có chịu nghe đâu. Regan chẳng chịu nghe ai...”

Trái tim tôi nhói đau thay cho chị Addy và mối quan hệ không tốt với cô em gái. Nó khiến tôi liên tưởng tới mối quan hệ giữa mình với chị Sophie và miệng tôi bỗng cảm thấy đắng ngắt, như thể vừa nuốt phải mấy viên thuốc của mẹ chị Addy.

“Không sao đâu.” - anh Tod rõ ràng chẳng cần biết chuyện gì sẽ xảy ra với Regan. Anh ấy chỉ quan tâm tới mối chị Addison mà thôi - “Bọn anh đang sắp tìm ra gã tà ma đấy rồi. Nhưng trước tiên em cần phải thổi giùm anh quả bóng này.”

“Thêm hai, ba quả cho chắc đi a” - tôi thấy cho anh Tod túi bóng bay - “Em không biết hẳn muốn liều lượng như thế nào, và độ đậm đặc... trong cơ thể chị ấy ra sao. Sợ một quả không đủ đâu.”

Anh Tod mở túi bóng ra trong khi chị Addison tròn xoe mắt nhìn hết đĩa này đến đĩa kia, như thể chúng tôi đang bị loạn trí.

“Là hơi thở của chị” - tôi giải thích. Anh Tod đang loay hoay kéo căng quả bóng màu đỏ tươi để chị dễ thổi hơn - “Hơi thở của Quý. Nó nằm trong hai lá phổi của chị. Và em nghĩ mỗi lần chị thở ra, chị đã thả một ít ra không khí.”

Tôi nảy ra ý tưởng này sau khi ba tên quỷ sứ hỏi nhau xem chúng tôi có thở ra Hơi thở của Quý không. Chúng tôi thì chắc chắn là không rồi. Nhưng chị Addy thì có thể.

Tôi cũng không chắc cơ chế hoạt động của Hơi thở ấy như thế nào. Liệu với mỗi lần thở ra, chị Addy có bị mất dần nguồn năng lượng đang giữ cho cơ thể chị tồn tại không, hay là Hơi thở của Quý sẽ tự động đầy lại? Nhưng có một điều tôi dám chắc - dựa trên đoạn hội thoại kỳ dị giữa ba tên quỷ sứ - đó là chị Addy đang mang trong mình loại tiền tệ mà chúng tôi cần.

Chị ấy cầm lấy quả bóng trên tay anh Tod và nhìn chăm chăm vào nó như thể nó sẽ mọc răng và cắn chị không bằng. Sau đó chị đưa quả bóng lên môi, trong khi ba người chúng tôi đứng vây quanh lấy chị trên tấm thảm màu be.

“Chờ chút.” - hai tay tôi vẫn khoanh trước ngực - “Lúc chị Eden chết, em thấy Hơi thở của Quý nặng hơn không khí, vì thế có lẽ nó nằm ở tận dưới đáy phổi của chị. Chị sẽ phải thở ra làm sao để không khí trong phổi được tổng sạch ra ngoài, như thế mới ra được thứ mà bọn em cần. Chị hiểu chứ?”

Chị Addison gật đầu, ngập ngừng đưa quả bóng bay màu đỏ lên môi, trong khi anh Tod đã đang chuẩn bị cho quả bóng màu vàng tiếp theo. Quả bóng từ từ được thổi căng lên và chị Addy thậm chí không cần phải dừng lại lấy hơi một lần nào, cho tới khi mặt chị đỏ gần bằng với quả bóng.

Đúng là ca sỹ có khác, phổi tốt thật đấy!

Lúc chị không còn thở ra thêm được nữa, quả bóng đã căng được một nửa. Chị túm chặt miệng bóng bằng hai ngón tay và đưa cho tôi để thắt nút. Lúc tôi thả tay ra, quả bóng rơi xuống sàn nhà, như thế mới được gắn thêm một quả cân nhỏ.

Kế đó, anh Tod đưa cho chị Addy quả bóng màu vàng và chị lại tiếp tục thổi, không một chút ngần ngại. Khi quả bóng thứ hai hội ngộ với quả bóng đỏ trên sàn nhà, tôi không thể không mỉm cười hài lòng với tiến độ thực hiện của chị Addy. Giờ chị đã đang thổi sang đến quả bóng thứ ba, một quả bóng màu tím.

Mặc dù không dám chắc là ngàn ấy đã đủ để trao đổi với tên quỷ sứ chưa nhưng chúng tôi không còn thời gian nữa. Biết thế tôi cứ xin hần hần hai tiếng cho dư dả thời gian.

Vấn đề là thời gian của chị Addy đang sắp sửa cạn kiệt và chúng tôi không thể mạo hiểm kéo dài thêm thời gian ở đây. Theo như đồng hồ trên tường nhà chị Addy, bây giờ đã là một giờ sáng thứ Năm. Trong vòng 23 tiếng sắp tới, chị Addy có thể chết bất cứ lúc nào.

“Bọn anh sẽ quay lại sớm nhất có thể” - anh Tod nói, trong lúc tôi cúi xuống nhặt ba quả bóng bay - “Hãy đánh thức Regan dậy và chuẩn bị sẵn sàng nhé.” - Nếu không phải vì con bé đang ngủ có lẽ chúng tôi đã đưa hai chị em nhà Page đi cùng luôn rồi - “Bọn anh sẽ gọi điện trước cho em, nhưng anh không dám hứa chắc chắn là khi nào.”

Bởi vì tới giờ tụi tôi vẫn còn chưa biết tà ma đó đang ở đâu, và phải mất bao lâu mới tìm được hẳn.

“Em sẽ cố gắng.” - chị Addy chau mày nhìn về phía phòng bếp - “Con bé chắc sẽ không chịu uống cà phê đâu, nhưng em nghĩ trong tủ lạnh vẫn còn một ít nước Jolt.”

“Tốt. Anh sẽ gọi cho em khi bọn anh có tin gì thêm.” Anh Tod cúi xuống hôn lên má chị Addy.

Chị ấy đứng co ro ở ngoài hiên, nhìn theo xe chúng tôi cho tới khi khuất hẳn. Tôi đoán cái lạnh về đêm của buổi tối tháng 11 không thấm thía gì so với cái lạnh bên trong người chị.

Anh Nash lại tiếp tục cầm lái và hơn một nửa chặng đường đầu tôi cặm cụi ngồi bôi mỡ kháng sinh lên mắt cá chân, để rồi nửa chặng còn lại vật vờ ước gì mình đã không làm như vậy. Tôi còn chưa kịp lau sạch chỗ mỡ dính trên các đầu ngón tay, thì đã thấy các nốt chàm bắt đầu sủi bọt xèo xèo, như thể tôi vừa dội oxy già vào đó chứ không phải bôi kháng sinh. Cảm giác đau buốt mà tôi đang cố quên đi suốt 45 phút vừa qua, đột nhiên trở dậy trở lại với cường độ còn mạnh hơn rất nhiều.

Tôi vội vàng lấy giấy ăn lau sạch chỗ thuốc mới bôi khi nãy, lòng thầm ân hận vì đã không mua thêm ít khăn ướt để quệt đi cho nhanh. Những lỗ vẫn còn bị dính thuốc tiếp tục sủi bọt và chảy ra những giọt dịch nhỏ li ti màu trắng nhạt. Lúc chúng tôi dừng lại ở bãi đỗ xe của sân vận động cũng là lúc những đường chỉ mỏng màu đỏ tươi bắt đầu xuất hiện ngoằn ngoèo quanh mắt cá chân tôi. Mặc dù bây giờ chúng mới chỉ lan ra độ 2 cm nhưng tôi nghĩ là chúng sẽ còn tiếp tục lan rộng.

Dọc đường đi, anh Nash quay sang nhìn vết thương của tôi vài lần và lần sau trông lại càng lo lắng hơn lần trước. Tôi đã nghĩ tới việc nhờ anh đưa tôi đến bệnh viện, để chấm dứt sự đau đớn này và thú nhận mọi chuyện với người lớn. Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc kết thúc buổi tối ngày hôm nay của chúng tôi, bỏ mặc chị Addy phải chết đi mà không có linh hồn và mãi mãi chịu sự tra tấn của tà ma. Và tôi không thể cho phép điều đó xảy ra. Làm sao tôi nỡ để chị Addy phải chịu chung số phận với những linh hồn vô tội mà bác dâu tôi đã dùng để trao đổi với tà ma?

Hơn nữa vẫn còn thời gian để chữa chạy cho vết thương của tôi, sau khi đã lấy lại được linh hồn cho hai chị em nhà Page, đúng không? Bởi vì theo lời anh Tod, dù cho vết thương trên mắt cá chân của tôi có nghiêm trọng tới đâu, thì tôi cũng chưa thể chết, trừ phi tên tôi xuất hiện trong danh sách của thần chết. Và khi điều đó xảy ra thì có thuốc giời cũng chẳng cứu được tôi. Có điều, tôi không chết vì nọc độc không có nghĩa là tôi không thể bị mất một bàn chân hay cả cái cẳng chân... Chỉ mới nghĩ đến đây thôi tôi đã rùng hết cả mình vì khiếp sợ.

Chúng tôi không vội bước sang Cõi Âm ngay mà còn chĩnh tới chĩnh lui cho tới khi chắc chắn rằng sẽ tránh được đám cây leo đỏ mọc rải rác trên đường và đang đứng tại đúng vị trí đã giao hẹn lúc trước với tên quỷ sứ. Sau đó, dịch sang bên trái vài mét để trừ hao. Tôi khá tự tin vào khả năng ước lượng của mình bởi vì chúng tôi đã không bị lệch một tẹo thời gian nào ở lần vượt trước. Cái mỏ neo ở sân vận động công nhận là khỏe thật.

Anh Tod đi qua bên đó trước để chắc chắn là không có ai, và tên quỷ sứ kia vẫn đang đợi chúng tôi. Bởi vì tôi không muốn phí thời gian nếu tên quỷ nhỏ ấy đã bỏ đi và Cõi Âm tại thời điểm đó, tại chính nơi ấy không còn an toàn. Chỉ khi anh quay trở lại xác nhận là mọi thứ vẫn ổn, tôi mới triệu tập tiếng khóc - một cách dễ dàng, gần như không phải làm gì - và dắt anh Nash bước sang Cõi Âm cùng với mình và ba quả bóng bay.

Tên quỷ sứ đang đứng ngay gần đó, dáng vẻ rất bồn chồn. Hai mắt hấn láo liên, tay chân xoắn xuýt vào với nhau, đứng ngồi không yên. Và rồi tôi chợt bàng hoàng nhận ra một sự thật khủng khiếp: Tôi vừa trở thành kẻ buôn bán thuốc phiện ở thế giới Cõi Âm.

Sau khi hít thở vài hơi thật sâu, tôi quyết định rằng mình hoàn toàn có thể sống với điều đó, mục đích biện minh cho phương tiện. Tôi không phải là người khiến cho tên quỷ nhỏ kia nghiện Hơi thở của Quỷ đầu tiên và giờ tôi cũng chỉ là đang cung cấp cho hắn một liều mà thôi. Đúng không?

Đôi mắt của hắn sáng bừng lên khi vừa nhìn thấy ba quả bóng bay trên tay tôi và các vòng xoáy màu vàng trong đó đang xoay tít thò lò, như muốn bật ra khỏi tròng mắt.

“Đưa cho ta!” Hắn thở hỗn hển, hai cánh tay ngấn tủa giờ lên với lấy quả bóng màu đỏ. Tôi thoáng tự hỏi không hiểu hắn có bị mù màu hay không mà chỉ nhìn đòi mỗi quả bóng màu đỏ. Và tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy hắn không có móng tay. Giờ thì tôi có thể yên tâm, không còn phải lo sẽ bị hắn cào cấu trong cơn nghiện thuốc.

“Thông tin trước!” Tôi giơ cao hai quả bóng lên trên đầu.

“Không!” Hai bàn tay hắn bắt đầu rung lên bần bật, cái đuôi phía sau co rúm lại. Hắn đang bị cơn đau đón hành hạ và nếu hắn không có được ngay thứ hắn cần, ai đó chắc chắn sẽ bị thương. Thật đáng tiếc là tôi không có được bộ răng nhọn hoắt như kim loại kia để tự bảo vệ bản thân.

“Cho chúng tôi biết cần phải đi đâu để tìm tà ma của lòng tham, nếu không tôi sẽ cho nổ lần lượt từng quả bóng một. Ở trên cao thế này, ông cũng sẽ không hít được gì đâu.” Tôi gạt đầu ra hiệu cho anh Nash và anh rút con dao gập từ trong túi ra, dí vào quả bóng trên tay anh.

“Không!” Tên quỷ sứ nhảy tung tung lên trong vô vọng.

Anh Nash bắt ngờ lùi ra sau một bước và đâm thủng quả bóng màu tím đang cầm ở tay. Quả bóng nổ cái bụp và anh giơ tay phẩy phẩy trước mặt, xua tan cái chất khí mà gã cung cấp thông tin tí hon của chúng tôi đang rất thèm muốn...

Tên quỷ con ngồi thụp xuống đất, nhặt lấy từng mảnh bóng vỡ và hít lấy hít để. Nhưng sau vài giây, hắn ngược mắt lên nhìn chúng tôi, cay đắng chịu thua.

Tôi giơ tiếp quả bóng màu đỏ lên. “Nói đi, không thì tôi nổ tiếp quả này.” Tôi nhẹ nhàng đe dọa, không dám nói lớn tiếng vì sợ sẽ thu hút sự chú ý của đám quỷ còn lại. Rất nhiều con trong số đó hiện đang nằm bất tỉnh trên vỉa hè, có thể là do thiếu thuốc hoặc do bị giẫm đạp bởi những con khỏe hơn.

Tên quỷ sứ rít lên giận dữ, hai tay nắm chặt lại, còn cái đuôi vung lên đầy căm phẫn. “Thôi được. Đồ quái vật đội lốt con người. Không có lòng từ bi...” Hắn lăm bắm và tôi suyt chút nữa thì phá lên cười. Đồng loại của hắn đang không từ bất thủ đoạn nào để tranh cướp với nhau một thứ chất cấm. Vậy mà hắn dám lớn tiếng nói bọn tôi là không có lòng từ bi?

“Nói mau!” Tôi dí quả bóng đỏ về phía mũi dao đang chĩa ra của anh Nash.

Thấy vậy, tên quỷ con đành vét nốt chút tự trọng cuối cùng của mình, đứng thẳng người dậy đối mặt với chúng tôi. “Các tà ma luôn quanh quẩn ở những nơi chúng kiếm mồi. Các người cần tìm lão Avari, một tà ma của lòng tham. Hắn sẽ có mặt ở nơi lòng tham mục rữa nhất.”

“Nơi đó ở đâu?” Tôi nhích tiếp quả bóng về phía mũi dao của anh Nash.

Tên quỷ nhún vai, tỏ vẻ bất cần nhưng đủ để che giấu sự run rẩy đang lan toả khắp cơ thể hắn. “Dưới trung tâm. Đó là pháo đài lớn nhất mà ta được biết.” - hắn bắt đầu thở dốc, hơi thở càng lúc càng ngắn lại - “Loài người gọi nó là Prime Life.”

“Công ty bảo hiểm á?” - anh Nash giật mình hỏi lại. Prime Life là công ty bảo hiểm lớn nhất hiện nay, có trụ sở chính đặt ở Dallas.

Hừm, nghe cũng có lý.

“Pháo đài lớn nhất của lòng tham...” - tên quỷ lặp lại - “... hiện nay có lẽ chính là ở đó.” Nói rồi hắn kiễng chân lên, chìa hai tay ra, giống như một đứa trẻ đòi được bế. Mỗi tội thứ đứa trẻ này đang đòi là một quả bóng có chứa chất gây nghiện ở Cõi Âm.

Tôi đưa quả bóng đỏ cho tên quỷ nhỏ, mặc dù biết đó không phải là một hành động cao quý gì. Sau một giây suy nghĩ, tôi đưa nốt cho hắn quả bóng màu vàng còn lại. Bọn tôi chẳng còn cần tới nó trong khi tên quỷ sứ rõ ràng đang rất cần. Ý nghĩ ấy khiến tôi càng thêm bứt rứt với hành động của mình.

Nhưng điều quan trọng nhất là chúng tôi đã có được thứ mình cần, và tôi quay trở lại thế giới của mình với tâm trạng hài lòng, nhưng không thực sự hài lòng với bản thân.

Cuối cùng thì mục đích cũng biện minh được cho phương tiện, đúng không? Vậy mà sao tôi lại có cảm giác như mình vừa bán đi linh hồn của chính mình thế này...?

Chương 18

“EM VẪN ỔN CHỨ?” Anh Nash hỏi, khi thấy tôi khập khiễng đi vào trong xe.

“Vâng.” Tôi gật đầu, nhưng bản thân không dám chắc về điều đó. Mắt cá chân tôi đang càng lúc càng rát, khiến mỗi bước chân không khác gì tra tấn. Nhưng tôi chưa muốn đối mặt với nó, vì thế tôi quyết định nhìn xuống đồng hồ.

2 giờ 15 phút sáng thứ Năm - ngày mà số phận đã định là chị Addy sẽ phải chết. Không may là chúng tôi đã không nghĩ tới chuyện hỏi cô Libby thời gian qua đời chính xác của chị Addy và sau lần bị anh Tod xem trộm hồi sáu tháng trước, ông Levi đã tăng cường bảo mật với các danh sách thần chết, giờ tôi có cảm giác như đang dò dẫm trong bóng tối vậy. Trước khi lấy lại được linh hồn cho chị Addy và Regan, tôi không có thời gian để lo lắng cho cái mắt cá chân của mình. Cho tới lúc ấy, tôi sẽ giả vờ như nó được đúc bằng sắt và không hề cảm thấy đau. Tôi là một siêu nhân. Tôi có thể làm được mọi thứ.

Nhưng tôi cần một chút Tylenol (thuốc giảm đau). Không, tôi cần thật nhiều Tylenol.

Anh Nash lại tiếp tục là người cầm lái bởi vì tôi không muốn lái xe lúc này. Tôi muốn được ngủ, nhưng ngủ không phải là một lựa chọn vào lúc này.

Anh Nash khởi động xe và nói với ông anh trai qua gương chiếu hậu. “Giờ bọn em sẽ đi đón Addy và Regan. Anh đến công ty bảo hiểm Prime Life và tìm lão Avari trước đi. Đây, anh cầm lấy.” Anh Nash vói tay ra đằng sau đưa cho anh Tod cái điện thoại di động của anh.

“Nó có dùng được ở Cõi Âm đâu.” Tôi nói. Và kể cả nếu dùng được, chắc chắn cước “chuyển vùng” xuyên-thế-giới phải đắt lòi mắt ra mất.

Anh Tod lần màn mở danh bạ điện thoại của anh Nash ra xem. “Ừ, nhưng nếu tìm được lão Avari, anh sẽ quay trở lại và gọi điện cho hai đứa.”

Ừ nhỉ.

Anh Tod cắt điện thoại vào trong túi rồi nhào người ngó đầu lên phía trước. “Cảm ơn hai đứa. Anh nợ hai đứa vụ lần này.”

Tôi cười mà như mếu. “Và cái này nữa...” Tôi gác chân lên phía trước và kéo gấu quần cho anh xem cái mắt cá chân. Và bản thân tôi cũng đã sốc với những gì đang bày ra trước mắt mình.

Mắt cá chân của tôi giờ đã sưng to gấp đôi bình thường. Vùng thịt xung quanh vết gai đâm sưng tấy, các mạch máu đỏ chạy chằng chịt như cái mạng nhện đang lan dần lên tới nửa đầu gối.

Anh Nash hốt hoảng kêu lên, đầu quay hẳn sang nhìn tôi, thay vì nhìn đường. “Kaylee, em cần phải tới bệnh viện thôi.”

“Anh nghĩ thế à?” - tôi cố mỉm cười để trấn an anh, nhưng không sao nhếch miệng lên được – “Mà anh đang lái xe đấy nhé. Mau nhìn đường đi!”

Anh vội đánh tay lái, cho xe chạy trở lại về đúng làn đường của mình, thỉnh thoảng lại đánh mắt sang nhìn vết thương của tôi đầy lo lắng. “Cái thuốc kháng sinh kia khiến cho nó càng tệ hơn.” - tôi lẩm bẩm, đang phân vân không biết có nên ấn thử vào đó không – “Chẳng biết bác sỹ bình thường có biết phải làm gì với nó không ý chứ...”

“Anh nghĩ là không” - anh Nash lắc đầu – “Nhưng mẹ anh thì có.”

Tôi quay lại nhìn anh Tod, chờ đợi một ý kiến thứ hai. “Anh nghĩ sao? vết thương này có đợi được không?”

Anh chàng thần chết quan sát vết thương quanh mắt cá chân của tôi một hồi rồi nói. “Anh nghĩ là được.”

“Anh có chắc không?” Tôi hỏi lại, bởi vì nghe giọng anh không có vẻ gì là chắc chắn cho lắm.

“Chắc.” - anh gật đầu khẳng định – “Em sẽ không sao đâu. Chúng ta sẽ sớm giải quyết xong chuyện này thôi.”

“OK, thế thì tốt.” - tôi ngồi lại xuống ghế, cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều vì đã thống nhất được hướng hành động với hai người đó – “Sau khi xong việc ở Prime Life, chúng ta sẽ gọi điện cho mẹ anh và hẹn gặp mẹ ở nhà anh.” - tôi nói với anh Nash, sau đó quay sang anh Tod – “Em sẽ gọi báo cho chị Addy là bọn em đang trên đường tới. Anh đi tìm gã tà ma Avari đó đi. Nhưng cố gắng đừng để cho hắn nhìn thấy anh. Còn trong trường hợp bị hắn nhìn thấy, nhớ đừng nói cho hắn biết chuyện bọn em đang đưa chị Addy và Regan sang. Chắc chắn hắn sẽ chẳng thích thú gì với chuyện bị đòi lại hai linh hồn đâu, dù cho anh có lấy hai linh hồn khác trao đổi lại.”

Lần đầu tiên tôi thấy anh Tod chịu gật đầu nghe lời mà không cãi lại câu nào như thế. Kể đó, anh bắt ngờ hôn lên má tôi và biến mất cùng chiếc di động của anh Nash trước cả khi tôi kịp hoàn hồn.

“Cứ coi như đây là một lời cảm ơn.” Tôi lẩm bẩm đưa tay lên lau chỗ môi anh chàng thần chết vừa chạm vào. Với một người đã chết, môi anh ấy ấm hơn là tôi tưởng.

Anh Nash khịt mũi, nhưng trông anh không có vẻ gì là đang nổi giận. Anh hiểu, nụ hôn của anh trai anh chỉ đơn thuần là một lời cảm ơn chân thành.

Trong lúc anh chăm chú đọc biển chỉ dẫn để tìm lối rẽ, tôi rút điện thoại di động ra để gọi cho chị Addy. Nhưng trước khi kịp mở lại nhật ký cuộc gọi để tìm số chị Addy, tôi nhìn thấy có năm cú gọi nhờ.

Thôi xong! Bố đã phát hiện ra vụ tôi trốn khỏi nhà.

Làm ơn đừng nói là bố đã gọi điện báo công an nhá!

Ba trong số năm tin nhắn thoại là của bố, đúng như tôi dự đoán. Hai tin nhắn đầu được gửi đến chỉ chưa đầy một tiếng sau khi tôi ra khỏi nhà, lúc chúng tôi đang ở bên Cõi Âm, mặc cả với tên quỷ sứ lần đầu tiên. Nội dung của hai tin nhắn ấy gần như giống nhau - bố hỏi tôi đang ở đâu và làm gì, giọng đầy giận dữ và lo lắng.

Cuộc gọi thứ ba là từ Emma, cảnh báo rằng bố tôi đã gọi điện đến nhà cậu ấy lúc một giờ sáng, làm cho mẹ cậu ấy thức giấc và đặt ra một loạt câu hỏi với cậu ấy.

Tôi tự thầm hứa với lòng sẽ phải nướng thêm một chảo bánh tặng Emma, để bù đắp cho những rắc rối mà tôi đã lôi cậu ấy vào.

Cũng may là mẹ cậu ấy chưa phát hiện ra vụ cho mượn xe và bố tôi cũng không hề nghĩ tới chuyện hỏi Emma xem tôi có mượn xe của cậu ấy không.

Cuộc gọi thứ tư là của cô Harmony, giọng đang rất lo lắng và hơi có phần giận dữ. Cô nói bố tôi đang rất lo cho tôi và nằng nặc đòi lái xe ra đường tìm tôi trong đêm. Rồi cô hỏi xem tôi có gặp anh Nash không, bởi vì anh ấy cũng không hề nghe điện thoại. Chứng tỏ điện thoại của anh Nash giờ cũng đang tràn ngập tin nhắn và những cuộc gọi lỡ.

Đó là cách cô cảnh báo cho bọn tôi biết rằng cô đã biết hai đứa đang đi cùng nhau và hãy liệu mà có một lời giải thích cho hợp lý khi quay trở về.

Tôi rất quý cô Harmony và chỉ sợ rằng sau khi phát hiện ra việc chúng tôi đang làm, cô ấy sẽ thắt chặt kiểm soát với anh Nash hơn. Và đó sẽ là lỗi của tôi.

Cuộc gọi thứ năm lại là từ bố, nói rằng bố đang lái xe lòng vòng thành phố để tìm tôi, và nếu đến ba giờ vẫn không nghe được tin tức gì từ tôi, bố sẽ báo công an.

Tuyệt.

Tôi liếc vội vào đồng hồ và tá hỏa khi phát hiện ra giờ đã là 2 giờ 54 phút sáng. “Em phải gọi cho bố cái.” Anh Nash gật đầu ủng hộ. Nãy giờ chắc anh ấy cũng nghe được gần như hết nội

dung các tin nhắn rồi.

Tôi đặt cái chân đau trở lại xuống sàn và điếng người vì cái cảm giác nhức buốt tới tận óc.

“Kaylee à?” - bố gào lên vào trong điện thoại – “Là con phải không?”

“Vâng, con đây. Con vẫn ổn.” - tôi trấn an bố. Và đó là sự thật, nếu không kể tới vết thương ở mắt cá chân. Tôi không hề bị cướp, bị bắt cóc hay bị giết ở ngoài đường – “Con đang rất vội, không có thời gian nói nhiều. Nhưng nói chung là con xin lỗi bố vì đã lén ra khỏi nhà như thế này, nhưng con không còn sự lựa chọn nào khác. Con có việc rất quan trọng cần phải làm, xong việc con sẽ về nhà. Chắc chỉ độ vài tiếng nữa thôi.”

“Nash có đang đi cùng con không?”

Tôi thở dài và ngả đầu ra sau ghế. “Không phải là lỗi của anh ý. Chính con nhờ anh ý giúp. Con sẽ giải thích rõ mọi chuyện sau khi về đến nhà.”

“Kaylee...”

“Con phải đi đây bố ời. Con chỉ muốn gọi báo cho bố biết là con vẫn an toàn. Và con xin bố đừng có báo công an. Họ sẽ không hiểu được chuyện này đâu.” Nói xong tôi đập máy cái rụp, và ấn nút từ chối khi có cuộc gọi đến chỉ một giây sau đó. Thay vì trả lời, tôi bấm số gọi điện cho chị Addison và chị ấy bắt máy ngay ở tiếng chuông đầu tiên, thông báo cho tôi biết là Regan đã dậy nhưng chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Tôi nhắc chị mặc sẵn quần áo cho Regan và cho cô bé uống thêm một lon Jolt nữa cho tới khi tỉnh hẳn thì thôi. Tụi tôi sẽ có mặt ở đó sau mười phút.

Lại một lần nữa, chị Addy đứng sẵn ở ngoài cửa đợi chúng tôi, và lần này có thêm Regan, quần áo đã chỉnh tề, đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Vừa nhìn thấy chúng tôi, cô bé nhoẻn miệng cười, trong khi đôi mắt trắng dã không hề biểu lộ một chút cảm xúc gì.

“Chắc Regan phải đeo kính áp tròng vào thôi” - tôi quay mặt ngó lơ đi chỗ khác, miễn sao không phải nhìn vào mắt Regan – “Em ý không thể đi ra ngoài với đôi mắt như thế này được.”

Chị Addison bước tới chỗ cô em gái đang ngồi, chiếc áo khoác da màu nâu gấp trên tay. “Chị không nghĩ là con bé có thể đeo kính áp tròng vào ngay được, vẫn còn mới quá. Hay cứ để Regan đeo tạm kính râm vào vậy?”

“Nhưng bây giờ đang là buổi đêm mà.” Tôi giúp chị Addy mặc áo khoác cho Regan.

“Không phải vì thời trang đâu, Kaylee ạ.” - chị cúi xuống chỉnh lại áo cho cô em gái – “Mà là để tránh sự chú ý của mọi người thôi.”

“Chúng ta còn phải lo có paparazzi rình mò lúc ba giờ sáng ы ợ?” Tôi hỏi, lúc chị quỳ xuống đi đôi giày vải vào đôi chân trần của Regan.

“Nếu đi xe em thì không lo.” - cô công chúa nhạc pop nói, và tôi cũng chẳng buồn đính chính lại với chị rằng đây là xe của Emma. Chị sẽ còn thấy xấu hổ nữa nếu đi xe của tôi.

“Trừ phi có người báo cho bọn họ biết. Và khi ấy, chúng ta sẽ có nhiều chuyện lớn hơn cần phải lo.” Chị dùng hai tay kéo Regan đứng dậy.

Và cô bé đứng lên như một cái máy.

“Cậu cho em ý uống bao nhiêu thế?” Anh Nash bước tới giữ lấy cô em út nhà Page, người đang chòng chành như sắp đổ.

“Ý cậu là nước Jolt hay thuốc?”

“Thuốc.”

“Hai viên. Nhưng mình nghĩ nguyên nhân chủ yếu vẫn là do sốc thôi.”

Anh Nash thở dài. “Cậu nhớ cầm theo mấy lon Jolt nữa để em ý uống dọc đường.” Nói rồi anh vòng tay qua vai Regan và dắt cô bé ra khỏi nhà. Tranh thủ lúc chị Addy lúi húi mở tủ lạnh, tôi vớ vội lấy cái kính râm quá khổ trên giá sách và đeo vào mắt cho Regan.

Chị Addy và Regan ngồi ở băng ghế sau còn tôi ngồi ở ghế trên cùng với anh Nash. Phải kiềm chế lắm tôi mới không hé mắt nhìn vào vết thương ở mắt cá chân, bởi vì tôi không muốn để chị Addy hay Regan nhìn thấy nó.

“Regan, em nghe thấy anh nói không?” Anh Nash hỏi, lúc xe của chúng tôi rẽ ra đường cao tốc.

“Có ạ...” Cô bé khẽ nhú mồm trước câu hỏi của anh Nash.

“Đây, mau uống cái này đi.” Chị Addison mở một lon nước Jolt và đưa lên miệng Regan.

“Không...” Regan uể oải đẩy tay chị ra.

“Bọn chị cần em phải tỉnh táo, Regan ạ.” - tôi nói, ước sao mình cũng có được năng lực Ảnh hưởng trong giọng nói giống như anh Nash – “Em không muốn lấy lại linh hồn của mình à?”

Regan nhún vai, và tôi không thể nói chắc được là cô bé có đang nhìn mình hay không, sau lớp kính đen xì kia.

“Chị cứ bắt em ý uống liên tục đi.” Tôi quay người lại ngả người ra sau ghế, tiếp tục tập trung vào vết nhức ở chân để không ngủ gật.

Hai mí mắt tôi bắt đầu sụp xuống khi điện thoại trong túi đồ chuông. Nãy lúc trên đường tới nhà chị Addy, bố đã gọi thêm hai cú nữa cho tôi nhưng tôi không hề bắt máy. Lần này là anh Tod gọi, bằng điện thoại của anh Nash.

“Alô?” Tôi quay sang ra hiệu cho anh Nash biết là anh trai anh ý gọi.

“Kaylee à? Anh tìm thấy hắc ta rồi. Nếu bọn em tới kịp trước khi hắc bỏ đi, mọi việc chắc sẽ thuận lợi.” - giọng anh đầy lo lắng – “Nhưng Kaylee này, nơi này không giống như ở sân vận động. Nó... náo nhiệt lắm. Em sẽ phải đi qua đây bằng đường bãi để xe, sau đó đưa mọi người đi qua lối cửa bên, bởi vì tòa nhà này vẫn đang khóa kín ở thế giới loài người. Và nhớ là phải cẩn thận đấy nhé. Đừng có chạm vào bất cứ thứ gì...” .

“Anh làm như em chưa học được bài học nào về chuyện đó ý...” Tôi ngắt lời anh.

“Và đừng để Addy hay Regan chạm vào thứ gì. Hay nói chuyện với ai.”

“Bọn em sẽ cẩn thận. Anh cứ làm sao giữ chân hắc lại là được. Đừng để hắc rời khỏi đó. 15 phút nữa bọn em tới nơi.” Cũng may là giờ vẫn còn sớm nên chúng tôi không phải lo tắc đường.

“Anh không nghĩ là hắc sẽ đi sớm thế đâu. Bọn chúng đều đang châu chực ở đây để hút năng lượng của con người mà, nên sẽ không bỏ đi trước khi ngày làm việc bắt đầu đâu. Khi ấy, năng lượng ở đây phải gọi là cao ngút trời. Nhưng nói chung bọn em cứ khẩn trương lên nhé, cho chắc.”

“Bọn em đang đi nhanh nhất có thể đây.”

Khi anh Nash dừng xe lại ở bãi đỗ xe của tập đoàn bảo hiểm Prime Life, cũng là lúc Regan bắt đầu tỉnh lại, có thể là do tác dụng của thuốc đã hết, hoặc do uống quá nhiều nước Jolt. Nhưng cũng có thể do cô bé cuối cùng đã hiểu ra được tầm quan trọng của sứ mệnh lần này.

Anh Nash mở cửa đỡ Regan ra khỏi xe. Hai tay cô bé run bần bật, toàn thân lão đảo, đứng không vững. Tôi cũng định bước tới giúp anh một tay nhưng gần như ngã khụy xuống vì đau,

ngay khi vừa chạm cái chân phải xuống đất.

May mà có chị Addison đỡ kịp. “Sao thế, Kaylee? Em vẫn ổn chứ?”

“Vâng.” Tôi lấy lại thăng bằng và chuyển dần trọng lượng sang cái chân trái – “Lúc này, em chẳng may làm xước cái mắt cá chân. Giờ càng lúc càng đau.” Tôi ngược lên, mỉm cười với anh Nash như muốn nói với anh là tôi không sao.

“Chúng ta hãy mau chóng kết thúc việc này rồi đi chữa cái chân cho em.” Anh nói, tay vẫn đang phải dìu Regan, và tôi gật đầu đồng ý.

Bốn chúng tôi dừng lại trước những cánh cửa kính đã được khóa trái. “Em sẽ đưa mọi người sang bên đó, giống như cách mẹ Bana đã làm với hai người.” - tôi quay sang giải thích với chị Addy và Regan – “Nhưng lần này chắc sẽ khác với lần trước. Anh Tod nói tòa nhà Prime Life đang... rất đông tại thời điểm này bên Cõi Âm, vì thế có một số quy định mà hai chị em phải tuyệt đối tuân thủ, bằng mọi giá.”

Hai chị em nhà Page gật đầu, đôi mắt giả màu xanh của chị Addison mở to đầy quyết tâm. Tôi không thể nhìn thấy mắt Regan qua làn kính đen - và tôi cũng không hề muốn - nhưng qua cái mí mắt nhắm chặt của cô bé, tôi biết em ấy cũng đang chăm chú lắng nghe.

Vậy là tốt rồi.

“Đừng chạm vào bất cứ thứ gì” - anh Nash tiếp lời, trong khi tôi đang phải ngừng lại vì cái chân muốn bại đi vì đau – “Đừng nhìn ai, ngoài bọn này.”

“Và hãy cẩn thận đừng giẫm lên bất cứ thứ gì.” - tôi nói thêm – “Mọi người sẵn sàng chưa?” - Tôi hỏi và giơ hai tay ra. Cả hai chị em gật đầu và anh Nash nắm lấy một bên tay tôi. Để đảm bảo không có ai bị rớt lại phía sau, tôi vén tay áo lên cho mọi người nắm trực tiếp vào cổ tay mình.

Lần này việc đi qua bên Cõi Âm của tôi không được dễ dàng như lần trước, nhưng tôi lại cảm thấy mừng vì điều đó. Chỉ sợ nó trở nên quá dễ dàng, giống như lời cảnh báo của cô Harmony. Cái chân đau đã khiến tôi bị xao nhãng, gần như không thể tập trung để thuyết phục bản thân rằng mình muốn quay lại cái nơi là nguồn cơn của sự đau đớn này. Nhưng sau vài phút ý định muốn qua Cõi Âm của tôi dần dần trở nên thật hơn.

Tôi mở mắt ra và không hề ngạc nhiên khi thấy Regan đang há hốc mồm nhìn qua mấy cái cửa kính đằng sau lưng. Phiên bản Cõi Âm của tòa nhà Prime Life đã đang mở cửa làm việc, sôi động và tấp nập đến mức tôi tự hỏi không hiểu nơi này có bao giờ đóng cửa.

“Đây là đâu thế ạ?” Regan thì thào, tiến sát lại gần tấm cửa kính và bỏ kính ra để nhìn được rõ hơn. Đôi mắt trắng của cô bé xem ra hợp với ở đây hơn là thế giới của chúng tôi.

Anh Nash hình như cũng đang có chung một suy nghĩ như tôi. Anh nhìn Regan, đang bỏ kính ra, sau đó liếc sang chị Addy, đang đeo kính áp tròng, và cuối cùng là tôi, với đôi mắt xanh tẻ nhạt bình thường. “Ừm... Addy này, mình nghĩ ở đây cậu sẽ an toàn hơn nếu bỏ kính áp tròng ra.” - anh nói - “Và Regan, đưa cái kính của em cho chị Kaylee.”

“Tại sao?” Chị Addison thò tay vào trong túi quần rút ra một hộp đựng kính áp tròng màu trắng.

“Bởi vì hầu hết những kẻ ở trong kia...” - tôi chỉ ra sau vai. Tôi vẫn chưa đủ can đảm để nhìn vào cái hang cộp mà chúng tôi sắp sửa phải đi vào - “...sẽ chẳng có lý do gì để quấy rầy chị, nếu chúng biết chị không có linh hồn. Nhưng đôi mắt em sẽ khiến em bị lộ ngay lập tức.”

Không ai cự nự thêm câu nào nữa, và tôi cảm thấy hơi áy náy vì đã giấu hai chị em nhà ấy chuyện một số loài sinh vật trong số đó sẽ tìm cách ăn thịt chúng tôi dù có hay không có linh hồn. Nhưng nếu làm thế, chắc chắn họ sẽ hét thét thanh vì khiếp sợ, và làm lộ hết mọi chuyện.

Regan đưa cho tôi cái kính râm rồi cầm lấy hộp kính áp tròng giúp cho chị Addy. Anh Nash có vẻ như sẽ cứ để nguyên mắt như thế mà đi vào, chúng tôi anh ấy từng qua đây nhiều lần rồi nên biết bản thân đang làm gì. Cuối cùng, khi chúng tôi đã sẵn sàng để bước vào trong, tôi mới quay lưng lại và nhìn qua lớp kính.

Sự choáng váng trước những gì đang diễn ra trước mắt tôi cũng mạnh không kém gì nỗi đau đớn đang hành hạ cái chân tôi.

Mặc dù chưa từng tới phiên bản Prime Life ở thế giới loài người nhưng tôi sẵn sàng mang hết tháng lương tới ra để mà đặt cược rằng chính cái mỏ neo níu giữ hai thế giới đã lôi nguyên cả tòa nhà ấy sang đây. Từ đồ nội thất, nền đá hoa, đến vòi phun nước bằng đá... Chỉ có điều, các sinh vật đang di chuyển trong đó lại không có nhiều điểm chung với con người.

Đáng ra chúng tôi không nên tới đây, tôi thầm nghĩ, đúng lúc anh Nash đẩy cửa ra và giữ cho chúng tôi đi qua. Lại một lần nữa, Regan đã phải để cho tôi và chị Addy đẩy mãi mới chịu đi tiếp. Cũng khó trách cô bé...

Cánh cửa khép lại sau lưng chúng tôi và tôi chỉ tập trung vào các bước chân nặng nề của mình, thay vì nhìn vào mắt các sinh vật đang có mặt trong phòng. Nếu chúng có mắt.

Hơi thở của Regan càng lúc càng nhanh, hai tay run lên bần bật, và tôi đã phải nắm lấy tay em ấy để trấn an rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Sau đó tôi ép mình ngẩng cao đầu lên, bởi vì vừa đi vừa cúi gằm mặt như thế chỉ càng khiến tôi trông giống một con mồi hơn.

Và tôi không phải là con mồi.

Bên cạnh cái vòi phun nước ở chính giữa phòng là hai sinh vật không đầu, mang hình dáng con người, đang đứng quay lưng về phía bọn tôi. Một nam và một nữ, đang thò tay chạm vào dòng nước đặc, hơi thối chảy ra từ cái vòi. Khi và nếu chúng quay lại, chúng tôi sẽ nhìn thấy một khuôn mặt đang được gắn ngay giữa ngực, như thể chúng đã nuốt chửng chính cái đầu của mình và cái phần đầu bị mất đi ấy đang gào thét đòi thoát ra. Tôi biết rõ điều ấy bởi tôi đã từng nhìn thấy loài sinh vật này trong cái ngày Emma bị chết.

Nhưng tôi không hề biết - do chỉ ghé mắt nhìn vào qua bức màn sương xám xịt - là da của chúng lại hồng mịn và mỏng manh đến thế, như thể chưa bao giờ mất đi lớp da mịn khi vừa sinh ra. Mà tôi cũng không dám chắc những sinh vật kiểu này có được sinh ra bằng phương pháp thông thường không nữa.

“Cứ tiếp tục đi đi.” - anh Nash thì thào, hai tay đút vào trong túi - “Anh Tod đang đợi chúng ta ở chỗ thang máy. Sắp đến rồi.”

Tôi nhìn theo ánh mắt anh và thấy anh Tod đúng là đang đứng đợi chúng tôi trước cửa thang máy thật. Hai tay anh khoanh lại trước ngực đầy ngạo mạn, như muốn phát ra thông điệp: Có thể anh không thuộc về nơi này thật nhưng anh không hề sợ hãi.

Nhưng bọn tôi mới chỉ đi được một phần tư quãng đường để tới được chỗ anh ý - đủ xa để thu hút sự chú ý của những sinh vật đang có mặt trong phòng.

Lúc chúng tôi đi ngang qua, cả căn phòng bỗng trở nên lặng ngắt như tờ, mọi con mắt đều đổ dồn về phía tôi. Một lát sau, những tiếng rì rầm bắt đầu nổi lên.

“Người cỗi khác...”

“... nếm thử nỗi sợ hãi của chúng...”

“... thịt mềm, béo ngậy...”

“... tràn trề năng lượng...”

“... vũng vầy trong sự đau đớn...”

“... những trái tim trẻ trung và khỏe mạnh...”

Một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc hai bên cánh tay và cột sống của tôi. Tôi bắt đầu ý thức được về những sự chuyển động đang xấp lại gần mình, khi các sinh vật lò dò, lượn lờ, trườn bò, lảo đảo và lướt về phía chúng tôi từ các góc trong phòng. Những cánh tay thừa thãi, những cái đuôi cong vút vươn ra chào đón chúng tôi; những tiếng rít cùng những ánh mắt rực lửa bao

quanh lấy chúng tôi.

Có cái gì đó chạm vào mấy sợi tóc trên vai tôi, rồi lặn xuống dọc theo sống lưng tôi. Tôi cố nuốt nỗi sợ hãi vào bên trong, nhìn thẳng ra phía trước. Và tiếp tục bước đi.

“Con nhỏ này thơm quá...” Có tiếng một phụ nữ thì thầm vào tai tôi nhưng tôi biết chủ nhân của giọng nói đó đang đứng ở tít phía cuối hành lang, bên cạnh cái quầy lễ tân. Hai bàn tay của mẹ ta chỉ độc toàn xương, đang thò ra dưới vạt áo dài rộng thùng thình. Nhưng điều kinh khủng nhất là mẹ ta không có hề có chân. Không cẳng chân. Không bàn chân. Không ngón chân. Chỉ đơn giản là lơ lửng trong không khí, với đôi mắt trũng sâu màu xanh lét.

Chúng tôi vẫn tiếp tục tiến lên phía trước và đám đông đành miễn cưỡng tránh ra, một số di chuyển chậm tới mức chúng tôi phải dừng hẳn lại đợi nó đi qua.

Tôi chỉ có thể thở phào nhẹ nhõm được một chút khi cả đám hội ngộ được với anh Tod trước cửa thang máy. Không nói không rằng, anh bấm cái nút trên tường và cửa thang máy mở ra. Đợi cho mọi người vào xong xuôi, chị Addy vội vàng bấm liên tục vào nút “đóng cửa”, các ngón tay run bần bật.

Cửa thang máy vừa đóng, chị lập tức quay ra nhìn tụi tôi, nước mắt lưng tròng. “Cái quái quỷ gì thế này?”

“Chị có thể gọi chúng là quỷ.” Tôi lẩm bẩm, và thấy mừng vì khi này chị ấy đã che giấu nỗi sợ hãi của mình khá tốt. Để hở ra sự sợ hãi trong Cõi Âm không khác gì nhò máu vào bể cá mập.

“Đáng ra mấy người phải cảnh báo trước cho chúng tôi chứ!”

“Thế cậu đã nghĩ bản thân đang dính vào cái gì khi cậu bán đi linh hồn của mình?” - Anh Nash sảng giọng hỏi và tôi quay sang nhìn anh đầy kinh ngạc. Ánh mắt anh thể hiện rõ sự khinh miệt – “Đám sinh vật ấy sống bằng sinh khí của con người, chảy từ thế giới của chúng ta sang thế giới của Cõi Âm. Một số ăn linh hồn, một số ăn thịt sống, trong khi một số lại chỉ thích lấy làm đồ chơi. Việc chúng ta đi qua hành lang như vừa rồi có khác nào đem treo một miếng bít tết sống trước miệng một con hổ... Vậy mà Kaylee và mình, vẫn sẵn sàng làm chuyện đó vì hai người, mặc dù cô ấy đang bị thương ở chân và gặp rắc rối to với bố ở nhà. Hơn nữa, bọn này cũng chẳng có lợi lộc gì khi tham gia vào mấy chuyện nguy hiểm này. Vì thế nếu cậu còn có bất kỳ lời phàn nàn hay than vãn nào nữa thì cậu có thể câm miệng được rồi đấy, ngôi sao nhạc pop ạ, bởi vì ở đây không ai thèm quan tâm cậu là ai hay cậu đáng giá bao nhiêu tiền đâu. Không có tụi này, cậu chỉ là một đồng thịt, không hơn không kém. Hiểu chưa?”

Chị Addison, tay vẫn chưa hết run, chỉ biết chớp chớp mắt, lặng lẽ gật đầu. Còn tôi thì không thể không mỉm cười.

Ngay lúc đó, cửa thang máy bật mở và tim tôi lại một lần nữa như muốn rớt ra khỏi lồng

ngực.

Anh Tod bước ra trước, và chúng tôi lần lượt ra sau, sung sướng khi thấy hành lang vắng tanh không một bóng người. Lại còn được trải thảm nữa, như thế sẽ không ai nghe thấy tiếng bước chân của tụi tôi. Anh chàng thần chết lẳng lặng dắt chúng tôi đến trước một cánh cửa nằm ở gần cuối hành lang rồi dừng lại, hạ giọng thì thào. “Hắn ta đang ở trong đó. Anh đã nhòm thử trước khi mấy đứa đến rồi.” - anh cố nở một nụ cười gượng gạo với chị Addy và Regan - “Hai em sẵn sàng chưa?”

Chị Addy ngập ngừng gạt đầu và siết chặt lấy tay Regan cho tới khi cô bé cũng gạt đầu, một cách miễn cưỡng.

“Tốt. Hãy nhanh chóng kết thúc chuyện này thôi.” Anh Tod đặt tay lên nắm cửa. Tim tôi đập nhanh tới nỗi đầu óc tôi quay cuồng, choáng váng. Anh vặn tay nắm cửa, và mạch máu ở hai bên thái dương của tôi như muốn nổ tung. Anh đẩy cửa mở toang ra, và tôi gần như đã phải nuốt trái tim mình ngược trở lại.

Đằng sau cái bàn đặt ở chính giữa một văn phòng làm việc bình thường là một người đàn ông trông rất đổi bình thường, mặc áo vét, thắt cà vạt và đeo kính trí thức. Hắn ta trông không có vẻ gì là ngạc nhiên khi thấy chúng tôi. Đây là gã tà ma của lòng tham ư?

“Avari?” - anh Tod hỏi, và người đàn ông kia lặng lẽ gạt đầu - “Chúng tôi đến đây để thương lượng với ông về linh hồn của Addison và Regan Page.”

Chỉ tới khi đứng trước gã tà ma, tôi mới thực sự nhận ra tính bất khả thi của việc mình đang làm. Và tôi chỉ còn biết tập trung vào một ý nghĩ duy nhất để giúp bản thân bình tĩnh lại: Ngày thứ Tư. Kỳ quặc nhất. Từ trước tới nay.

Chương 19

LÃO AVARI ĐỨNG DÂY, chống hai bàn tay lên cái mặt bàn trống trơn, nhưng có thể là chỉ ở Cõi Âm thôi, còn ở thế giới loài người nó vẫn đang được bày đầy giấy tờ, bút bi và cốc cà phê. “Vào đi.” Lão ta bỏ cặp kính trắng ra, thay bằng một cặp kính râm, giọng rất lạnh lùng.

Giọng nói của lão khiến tôi sớn hết cả gai ốc, máu trong cơ thể tôi như muốn đóng băng.

Anh Tod bước vào trong, và chúng tôi lú lú đi theo anh. Tôi cố cắn răng chịu đau, từ chối tiếng rên rỉ đang chỉ chực thoát ra khỏi cổ họng, quyết không để lộ ra cho lão biết là mình đang bị thương.

Với một cái phẩy tay nhẹ, lão Avari khép cánh cửa lại sau lưng chúng tôi. “Addison, Regan.” - gã tà ma trình trọng gật đầu rồi đi vòng ra phía trước bàn - “Ta hiểu là hai người đến để yêu cầu chấm dứt hợp đồng?”

“Không.” - chị Addy nói rất đõng dạc, mặc dù hai bàn tay giấu sau lưng đang run như cây sậy - “Chúng tôi sẽ không bắt người khác phải chịu kiếp tra tấn cả đời của ông. Chúng tôi đến đây để đề nghị một cuộc trao đổi khác.”

Lão Avari đứng dựa hông vào mép bàn, chậm rãi chỉnh lại tay áo vết. Nếu không phải vì cặp kính râm - và khả năng đóng cửa mà không cần chạm vào nó - có lẽ tôi còn tưởng lão là một nhân viên bán bảo hiểm nhân thọ bình thường. “Điều gì khiến người cho rằng ta sẽ chấp nhận sự trao đổi đó?”

“Ông là một tà ma của lòng tham” - tôi mở miệng, nhưng ngay khi tên quỷ ấy quay đầu nhìn về phía tôi, mọi lời nói của tôi đột nhiên như bị bịt kín trong cổ họng và tôi đã gần như phải khạc chúng ra - “Chẳng có lý do gì mà ông lại từ chối một vụ giao dịch đổi-ít-lấy-nhiều như thế cả.”

Lông mày của lão Avari xéch ngược lên và tìm tôi như muốn ngừng đập khi nhận ra rằng cả ánh mắt và sự tập trung của lão đều đang hướng về phía mình. Bị sấm soi bởi một tên tà ma độc ác hiển nhiên không phải là một phần trong cái kế hoạch của tôi.

Ngay lập tức anh Nash đứng xích lại gần như để bảo vệ cho tôi và nắm lấy tay tôi.

“Người đang bốc mùi, bean sidhe ạ” - gã tà ma nói - “Sự mục rữa đang lan tỏa rất nhanh trong cơ thể người. Ta có thể ngửi được nó. Ta có thể cảm nhận được nó, mặc dù người đang che giấu sự đau đớn ấy bằng một sức mạnh phi thường và một sự chịu đựng ngoan cường. Theo như ta thấy linh hồn nào mà có được hai phẩm chất ấy sẽ đặc biệt thơm ngon.”

Nói rồi lão đứng thẳng người dậy và tiến một bước tới chỗ tôi. Tôi trả lời lại bằng một bước giật lùi ra sau, cố nuốt vào bên trong tiếng thét đau đớn khi cái chân bị thương chạm xuống sàn nhà. Giờ thì cái cảm giác đau nhức đã lan lên tới tận xương chậu của tôi, chứ không

chỉ dừng lại ở bàn chân và bắp chân.

Vết thương của tôi càng lúc càng xấu đi. Rất nhanh.

Chiếc mũi cao và thẳng của gã tà ma khế chun lại lúc lão hít vào, và tôi nhìn thấy một sự thèm thuồng, đói khát thoáng hiện ra trên khuôn mặt vốn đang rất bình thản của lão. “Ta có thể ăn hết sự đau đớn của ngươi. Ta có thể tha mạng sống cho ngươi.”

Lại thêm một cơn hoảng sợ nữa vut dâng trào trong tôi nhưng đã nhanh chóng bị tôi dập tắt, ngoại trừ hai bàn tay đang run lẩy bẩy. “Nếu quả thực số phận bắt tôi phải chết vì nọc độc của cây leo đỏ, thì cả ông và tôi đều không thể làm gì để ngăn chặn điều đó, và tôi cũng chẳng có ý định làm như vậy.” Nhưng nói như vậy không có nghĩa là tôi sẽ vui vẻ đón nhận cái chết của mình, và lại càng không có chuyện tôi chấp nhận chết đi mà không có linh hồn. Dù cho đó là một cái chết nhanh chóng và không đau đớn.

“Và nếu số ngươi không phải chết vì chất độc đó thì sao?” - lông mày lão Avari lại nhướn lên khi lão tiến thêm một bước nữa và tôi lại khập khiễng lùi ra phía sau, mặc kệ những cơn đau nhói đang khiến tôi xây xẩm mặt mày - “Ta có thể nhìn thấy đường sống của người trải ra trước mắt, giống như chiều dài của một con đường. Mùi hôi thối của cái chết đang đeo bám lấy ngươi. Chất độc đang chảy trong mạch máu của người giống như dòng nước chảy qua con kênh, và chỉ vài phút nữa thôi, nó sẽ xâm nhập vào đến tim của ngươi.”

Gã tà ma ngừng lại, quan sát phản ứng của tôi trước khi mở miệng nói tiếp, mặt đầy đắc thắng. “Nếu ngươi tiếp tục nán lại Cõi Âm lâu hơn nữa, ngươi sẽ phải bỏ mạng tại đây.”

Một cơn hoảng sợ mới lại ập tới bít kín lấy cổ họng tôi. Anh Nash vốn bình tĩnh là thế mà giờ mặt cũng đang cắt không còn giọt máu. “Nhưng ông vừa nói đường sống của tôi vẫn đang tiếp tục cơ mà.” - mặc dù bản năng mách bảo tôi nên im lặng, nhưng tôi cần phải biết - “Làm sao tôi có thể chết ở đây được?”

“Cái tem ngày-tận-số đóng trên cơ thể yếu ớt của ngươi chẳng có ý nghĩa gì với thế giới Cõi Âm cả. Nếu ngươi bị trọng thương hoặc mắc nhiễm trùng nặng ở đây, ngươi sẽ vẫn có thể chết. Như là một người của Cõi Âm. Nhưng ngươi vẫn còn vài phút. Đủ để ngươi thực hiện xong cuộc giao dịch nho nhỏ giữa hai chúng ta. Hoặc bỏ chạy về thế giới của ngươi.”

Lão ấy đang nói thật ư?

Tôi nắm chặt hai tay lại, cố gắng bình tĩnh suy nghĩ. Nếu tôi chạy khỏi Cõi Âm để cứu lấy bản thân mình, sẽ chẳng còn ai ở đây để níu giữ linh hồn của chị Addy và Regan, sau khi gã tà ma nhả chúng ra, để anh Nash có thể dẫn chúng quay trở lại với cơ thể của từng người. Nhưng nếu tôi ở lại giúp họ, tôi sẽ phải chết.

Trừ phi tôi chịu bán linh hồn cho lão Avari.

“Người chọn cách nào thế, bean sidhe?” - nụ cười thông cảm đầy giả tạo của lão khiến tôi thấy ghê tởm – “Mạng sống của người hay mạng sống của các bạn người? Hay linh hồn của người?”

“Anh Tod?” Tôi quay sang nhìn anh, chờ đợi một câu trả lời thành thật.

Nét mặt anh đầy mâu thuẫn. “Kaylee, lão ta chỉ đang cố tìm cách mua linh hồn của em thôi.”

Tất nhiên là tôi biết điều đó rồi. Nhưng tôi cũng biết rằng anh Tod sẵn sàng nói bất cứ điều gì, miễn sao có thể cứu được linh hồn của chị Addison. “Nói cho em biết sự thật đi anh Tod. Em có thể bị chết ở đây không?”

Anh thở dài và gật đầu. “Ngày tận số của em không có nghĩa lý gì ở đây hết. Theo như trong luật đã ghi rõ, “Ngày này không có hiệu lực ở Cõi Âm, Tam giác Bermuda, và những vùng đất chưa được khám phá trên Trái Đất” ...”

Tôi nhắm mắt lại và thở hắt ra. “Tuyệt lắm, anh Tod. Cảm ơn anh.” - một nỗi tức giận bùng lên trong tôi, nhưng vẫn không đủ để dập tắt sự đau đớn đang hành hạ cái chân phải của tôi và một nửa thân trên – “Cảm ơn vì đã cảnh báo cho em biết trước khi chúng ta đi qua đây.”

Đột nhiên tôi nhớ ra một chuyện. “Anh đã sớm biết chuyện này!” Khi nãy lúc ở trên xe anh ấy đã định nói gì đó với tôi. Anh ấy đã định nói với tôi rằng vết thương ở cái mắt cá chân của tôi không thể đợi được. Nhưng rồi lại thôi.

Bên cạnh tôi, hai tay anh Nash đang nắm chặt thành nắm đấm, các vòng xoáy trong mắt anh xoay điên cuồng, trong nỗi giận dữ và sợ hãi.

“Anh xin lỗi, Kay” - anh Tod nói, trong khi chị Addy và Regan hốt hoảng nhìn tôi – “Anh rất xin lỗi...”

Tôi quay lưng lại về phía anh, vờ như không nghe thấy những lời xin lỗi vừa rồi. “Nếu tôi chết, tôi vẫn muốn linh hồn là của mình.” - tôi tuyên bố hùng hồn với gã tà ma – “Nó sẽ không bao giờ thuộc về ông.” - Tôi ngừng lại, một nỗi tức giận thoáng vụt qua mặt lão Avari – “Anh hiểu rồi chứ, Tod?”

“Anh hiểu.” Giọng anh lí nhí cất lên sau lưng tôi. Sau khi tôi chết, anh ấy sẽ phải là người lấy đi linh hồn của tôi, không để cho nó lọt vào tay lão Avari. Anh nợ tôi điều đó. Và vài giọt nước mắt ân hận nhỏ xuống mặt tôi...

“Tùy người thôi, bean sidhe.” - giọng gã tà ma vẫn điềm tĩnh và lạnh lẽo như mùa Đông ở Bắc cực. Giờ lão quay sang tập trung cơn đói-linh-hồn vào chị Addison – “Người có gì muốn

trao đổi nào?”

Chị Addy hất hàm chỉ về phía anh Tod, người đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại. “Ả đồng nghiệp Bana của ông đã không còn nữa.” - anh nói - “Về thân xác.”

Sắc mặt của gã tà ma không hề thay đổi. “Người đang nắm giữ linh hồn của mẹ Bana?”

“Đúng.” - anh Tod nhếch mép nói tiếp - “Tính ra thì mẹ ấy cũng hơn 100 tuổi rồi. Linh hồn của mẹ ấy chắc chắn tích tụ được nhiều năng lượng hơn linh hồn của cả Addy và Regan cộng lại. Và cá nhân tôi có thể đứng ra chứng thực cho chất lượng của năng lượng ấy.” Anh vỗ vỗ vào bụng, như thể vừa chén xong một cái bánh mỳ hảo hạng vậy.

Lại một lần nữa, sắc mặt lão Avari vẫn rất dửng dưng. Tôi bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, không lẽ lão ta không hề có chút hứng thú gì với mối nhử của bọn tôi thật sao...

“Không.” - cuối cùng gã tà ma lên tiếng - “Linh hồn của con người rất sạch, và đặc biệt thuần khiết nếu là linh hồn của những đứa trẻ con.” - lão ta đánh mắt nhìn về phía Regan - “Nếu người muốn lấy lại linh hồn của mình, hãy đổi lại bằng một linh hồn có giá trị tương đương. Đó là thỏa thuận mà người đã ký.”

Regan khóc nức lên trong vòng tay của chị Addy. “Tôi cầu xin ông.” Chị tiến lên đứng chặn trước mặt Regan để lão Avari không thể làm cho em gái mình sợ thêm nữa. Nhưng ngay khi câu nói đó vừa thốt ra khỏi miệng chị, mặt anh Nash và anh Tod đột nhiên biến sắc, và tôi cũng chẳng mất nhiều thời gian để nhận ra bản chất của vấn đề. Chị Addison vừa để lộ ra cho gã tà ma biết thêm một điểm yếu nữa của chúng tôi, và làm sao để khai thác nó.

Lão Avari mỉm cười, và nhiệt độ trong phòng bỗng dưng sụt hẳn xuống. Toàn thân tôi lạnh cóng, nước mũi chảy ròng ròng, giống như đang bị cảm lạnh vậy. Người tôi bắt đầu run lên cầm cập, và mỗi cử động nhỏ ấy lại khiến cho cả nửa người bên phải của tôi oằn xuống vì đau.

“Người muốn cứu em gái của mình?” Giọng nói của lão như một trụ băng khổng lồ xuyên thẳng vào ngực tôi, khiến tôi không sao thở nổi. Và tôi không phải là người duy nhất; Regan trông như thể máu đã đông cứng trong các mạch máu của cô bé.

Chị Addison hơi do dự và mặc dù anh Nash đã cố gắng ra hiệu cho chị ấy nhìn về phía mình nhưng trong mắt chị lúc này chỉ có gã tà ma và lời khẩn cầu của chị. “Đúng vậy.”

Lão Avari mỉm cười đầy mãn nguyện. Mọi thứ trong phòng gần như đóng băng. Sương muối không hiểu từ bao giờ đã giăng kín bàn làm việc và các cánh cửa sổ bằng kính, thạch nhũ cũng bắt đầu xuất hiện trên trần nhà. Tôi có cảm giác như đang đứng trong một căn phòng băng băng, chứ không phải phòng làm việc của một công ty bảo hiểm.

“Ta sẽ trao đổi một linh hồn con người thuần khiết lấy nguồn năng lượng tích tụ của mẹ

thần chết đó” - lão nói – “Hãy cho ta xem linh hồn của mẹ Bana.”

“Ông trước!” - tôi ôm chặt lấy bụng, cảm nhận được độc tố đang lan tới nửa trên của cơ thể mình và khiến bụng tôi như đang có lửa đốt. Chẳng mấy chốc ngọn lửa độc tố sẽ được gặp cái trụ băng mà giọng nói của lão Avari vừa xuyên qua ngực tôi. Giả như hai thứ đó có thể triệt tiêu được lẫn nhau thì tốt biết mấy – “Hãy giao linh hồn ra trước.” - tôi nhắc lại, trước sự sững sốt của những người đang có mặt trong phòng – “Không thì chẳng có trao đổi nào hết.”

Lão Avari gầm lên, giựt phăng cái kính râm trên mặt ra. Ngay lập tức gọng kính và mắt kính đóng băng, và chỉ với một cái bóp nhẹ, cái kính đã vỡ vụn trong lòng bàn tay lão.

Đúng như lời chị Addison, đôi mắt của lão chỉ là hai khối hình cầu đen đặc. Nhưng không có từ ngữ nào có thể lột tả hết được cái sự tối tăm của đôi mắt đó. Nhìn vào mắt của lão Avari giống như đang nhìn vào vực thẳm của sự quên lãng. Vào cõi hư vô.

Ở lão, người ta không nhìn thấy một chút hiện diện nào của ánh sáng và cái thiện, và việc nhìn vào mắt lão khiến tôi chợt nhận ra nỗi sợ hãi lớn nhất của đời mình: Nhớ khi tôi nhìn vào trái tim và linh hồn của mình, tôi sẽ không tìm thấy gì hết, ngoài một cái vỏ trống rỗng...

Nhưng tôi sẽ không để điều đó xảy ra. Nếu tôi phải chết, ít nhất tôi cũng muốn chết trong khi giúp đỡ một người bạn.

“Người dám ra lệnh cho ta sao?” Tiếng rống của lão khiến cho một cái thạch nhũ từ trên trần nhà rơi xuống sàn nhà vỡ vụn, làm hai chị em nhà Page hoảng hồn nhảy dựng lên.

Tôi chỉ đứng đó mỉm cười. Giờ tôi có còn biết sợ là gì nữa đâu, nhất là khi cái chết đang càng lúc càng đến gần. “Tôi dám chứ sao không. Ông không làm tôi sợ được đâu.” - tôi lờ đi như không nhìn thấy những cái nhú mào ra hiệu kêu tôi ngậm miệng lại của anh Nash. Tôi có còn gì để mất? – “Đảng nào thì tôi cũng chết. Nhưng nếu ông không chịu thả cái linh hồn đó ra, anh Tod sẽ mang cả linh hồn của mẹ Bana và tôi đi. Và ông sẽ chẳng thu được lợi lộc gì từ cuộc gặp mặt nho nhỏ này của chúng ta.”

Với một tà ma của lòng tham, liệu điều đó có chấp nhận nổi không?

Lão Avari lại điên cuồng gầm lên, và thêm vài ngọn giáo băng nữa từ trên trần nhà rơi xuống vỡ tan dưới chân bọn tôi. Nhưng ngay khi tiếng gầm của lão vừa tắt, một nụ cười chợt nở ra trên môi lão. Nụ cười ấy khiến tôi lạnh hết sống lưng, chưa bao giờ tôi thấy một nụ cười nào đáng sợ như thế.

“Thôi được. Ta sẽ trả lại linh hồn cho người, để xem nó giúp ích được gì cho người...” Nói rồi lão thở ra thật mạnh mà không cần hít vào để lấy đà. Mới đầu tôi còn tưởng đó chỉ là một hơi ẩm thông thường được phả ra trong căn phòng lạnh, nhưng khi nhìn kỹ lại mới thấy thì ra đây là một linh hồn. Một linh hồn con người.

Chúng tôi đã làm được!

Tôi sung sướng quay ra nhìn anh Nash và anh Tod, thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ những cơn đau nhói giờ đã luồn qua xương sườn lan lên tới vai phải của tôi.

“Kaylee!” Anh Nash gọi, đánh mắt về phía linh hồn đang lơ lửng trôi về phía trần nhà đầy nhũ đá.

Ồi, quên! Tôi đã quên đi mất phần quan trọng nhất. Bởi vì Regan vẫn chưa thực sự chết, nên tôi không hề bị tiếng khóc linh hồn thúc giục và giờ linh hồn của cô bé đang trôi đi. Tôi vội vàng triệu tập tiếng khóc của mình, như cách cô Harmony đã dạy, và giữ lấy linh hồn ấy bằng một dải âm thanh nhỏ xíu đang lọt qua kẽ môi tôi.

Linh hồn trôi bồng bềnh bên dưới trần nhà, vờn xung quanh khối thạch nhũ đá. Mồ hôi túa ra trên trán anh Nash, mặc dù nhiệt độ trong phòng vẫn đang như muốn đóng băng, trong khi anh tập trung dẫn linh hồn kia trở về với cơ thể của Regan. Anh Tod nhìn cậu em trai đầy hài lòng, còn chị Addy và Regan đang đứng ngăn người, trầm trồ kinh ngạc - có vẻ như ở Cõi Âm, con người cũng có thể nhìn thấy linh hồn.

Nhưng vẻ mặt lão Avari trông... đầy thích thú?

Tôi đã bỏ lỡ chuyện gì sao?

Tôi tập trung vào tiếng khóc của mình để quên đi sự hành hạ của nọc độc, đang chạy dọc từ bả vai phải xuống cánh tay phải, làm cả nửa người bên phải của tôi buốt dại. Anh Nash đang dẫn dắt linh hồn trôi gần về phía Regan và chị Addison đẩy nhẹ cô em gái lên phía trước để anh đỡ vất vả hơn.

Tôi nín thở chờ đợi. Chỉ một vài giây nữa thôi, Regan và linh hồn của cô bé sẽ được tái ngộ lại với nhau. Ít nhất chúng tôi cũng đã giúp được một cô gái nhà Page.

Chúng tôi không thể giúp chị Addy - chính chị ấy đã tự đưa ra lựa chọn này - nhưng chúng tôi đã làm tất cả những gì có thể.

Đột nhiên mắt anh Nash mở to, sự bàng hoàng trên khuôn mặt anh chứng tỏ có cái gì đó không ổn. “Nó không khớp!” - anh thì thào thốt lên - “Đây không phải là linh hồn của em ấy.”

Sự nhượng bộ nhanh chóng, cùng vẻ mặt thích thú đầy khó hiểu của gã tà ma giờ đã hoàn toàn có thể lý giải được. Nói tóm lại, chúng tôi đã bị lão Avari lừa.

Lão vừa trả lại linh hồn của chị Addison, thay vì của Regan.

Chương 20

“KHÔNG!” CHỊ ADDISON GÀO ẦM LÊN. Nhưng sự phản đối của chị chẳng có ý nghĩa gì với lão Avari hết.

“Đó là lời đề nghị của ta.” - giọng gã tà ma bỗng trở nên nhỏ nhẹ hơn hẳn, nhưng vẫn khiến người nghe rợn người – “Còn sự lựa chọn là của người.”

“Khônggggg.” - Chị Addison rên rỉ kêu lên – “Không. Hãy bắt tôi đi. Ông nói sẽ giữ lại linh hồn của tôi mà.”

Lão Avari chậm rãi lắc đầu, như lão thầy độc ác rầy la đứa học sinh ngờ ngạc nhiên. “Người đã hiểu sai ý ta rồi.”

Tiếng khóc của tôi chao đảo, tôi cố nhớ lại những gì gã tà ma đã nói. Lão ấy có nói là sẽ đổi linh hồn của Regan để lấy linh hồn của mẹ Bana không? Hay chỉ là một linh hồn thôi? Tôi không thể nhớ rõ...

“Hãy chọn đi.” - lão Avari chặc lưỡi giục chị Addison – “Ban người không thể giữ mãi linh hồn của người được. Nhất là với một kẻ đang sắp chết như thế này.” Lão quay ra nhìn tôi và tôi hiểu mình đang sắp chết. Độc tố đã bắt đầu lan sang phía bên trái, sắp lên tới tim của tôi. Tôi không thể níu giữ linh hồn của chị Addy lâu hơn được nữa.

Ánh mắt tôi quay sang cầu cứu chị Addy, trong khi tiếp tục vật lộn để giữ cho âm thanh trong cổ họng được ổn định.

Đôi mắt chị Addison ngấn lệ, hết nhìn tôi lại quay sang nhìn Regan, đang bấu chặt lấy tay cô chị gái, đầy sợ sệt. Và rồi chị nhìn chăm chăm qua vai tôi, mắt khẽ ánh lên một tia hy vọng yếu ớt.

Chúng tôi vẫn còn hy vọng ư? Không lẽ chị ấy đã nghĩ ra được cách gì?

Chị Addy quay lưng lại và thì thầm câu gì đó với anh Tod nhưng tôi không nghe thấy được.

“Thêm một phút nữa thôi. Được không em?” Tôi lặng lẽ gật đầu. Tôi sẽ cố gắng, cho đến hơi thở cuối cùng.

Chị Addison mỉm cười đầy biết ơn và rồi chị gật đầu đầy quyết tâm, tiếp tục nhìn qua vai tôi.

Và chỉ một giây sau, toàn thân chị đổ sụp xuống. Đầu chị đập xuống sàn. Nhưng điều đó không quan trọng bởi vì chị đã chết trước cả khi ngã xuống.

“Không!” Regan hét lên, nước mắt giàn giụa trên má. Cô bé nhào tới chỗ xác chị Addy đang nằm nhưng đã bị anh Tod vòng tay ôm lấy vai, giữ chặt lại.

Sự bất ngờ khiến âm thanh phát ra từ cổ họng tôi gần như tắt lịm, và linh hồn của chị Addy rung rinh, cho tới khi tôi cất tiếng khóc trở lại một giây sau đó. Và rồi mọi chuyện bắt đầu trở nên kỳ quái hơn.

Một thân hình bước lên từ phía sau lưng tôi, miệng người đó mở to, đang hút Hơi thở của Quỷ tử xác của chị Addy.

Cô Libby. Trái tim tôi thất lại, và tôi chợt nhận ra rằng người khi nãy chị Addison nhìn qua vai tôi chính là cô Libby. Chị ấy gật đầu với cô Libby, chứ không phải tôi.

Và rồi anh Tod lên tiếng, trong khi Regan đang khóc nức nở trên vai anh, tôi bắt đầu xâu chuỗi các sự việc lại với nhau. “Điều kiện trao đổi đã thay đổi, Avari. Nếu ông muốn có linh hồn của mẹ Bana, hãy lấy đi linh hồn của Addison và trả lại linh hồn của em gái cô ấy. Nếu không chúng tôi sẽ mang cả hai linh hồn đó đi và ông sẽ chỉ còn lại một linh hồn mà ông đang nắm giữ thôi.”

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Chị Addison đã biết cô Libby là ai và lý do tại sao cô ấy có mặt ở đây ư? Không lẽ anh Tod đã nói trước với chị ấy, hay chị Addy chỉ đơn giản là đã tự hiểu ra vấn đề vào giây phút cuối cùng của cuộc đời?

Dù là lý do gì đi chăng nữa thì chỉ với một cái gật đầu, chị Addison đã yêu cầu cô Libby kết thúc cuộc đời mình, để ép gã tà ma trao đổi linh hồn của chị với linh hồn của Regan. Bởi vì linh hồn của chị Addison đã sẵn sàng để được lấy đi, trong khi linh hồn của Regan vẫn chưa thực sự thuộc về lão Avari cho tới cô bé chết đi, sau vài thập kỷ nữa.

Mặt lão Avari tím tái vì tức giận và cái khoảng trống trong mắt lão ta dường như đang chuyển động, mặc dù tôi không thể thực sự nhìn ra được sự chuyển động đó.

“Ông có năm giây. Còn không thì coi như là ông không may...” - anh Tod tuyên bố, trong khi người anh Nash đầm đìa mồ hôi còn tôi vẫn đang cất tiếng hát – “Bọn này đang vội.” Anh hát đầu chỉ về phía tôi. Có vẻ như anh ấy đang muốn đưa tôi về nhà trước khi tôi chết. Anh Tod đang tìm cách cứu tôi, sau khi đã không thể cứu chị Addison.

Tất cả những gì tôi có thể làm bây giờ là hát. Và nhìn cô Libby lấy đi Hơi thở của Quỷ. Và đợi.

“Năm... Bốn...” Anh Tod bắt đầu đếm ngược, với Regan đang khóc nức lên ở bên cạnh, và cơn thịnh nộ của lão Avari nổi lên làm sàn nhà như muốn nứt toác ra bên dưới chân chúng tôi.

Ngay khi tôi nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc - và rằng cái chết của chị Addison là vô ích - gã tà ma đột nhiên khắc mạnh ra một cái, và linh hồn của Regan rung rinh trong không khí.

Theo tín hiệu của Nash, tôi buông linh hồn của chị Addison ra và cất tiếng hát cho linh hồn của cô em gái. Cô Libby đã nuốt xong phần Hơi thở của Quỷ cuối cùng và vụt biến mất, không buồn liếc mắt nhìn tôi lấy một lần. Lão Avari hút ngược trở lại linh hồn của chị Addy trong khi anh Nash đưa linh hồn của Regan trở về với chủ nhân thực sự của nó. Chỉ tới khi đó, anh Tod mới chịu nhả linh hồn của mẹ Bana ra.

Trong lúc lão Avari đang mãi ăn ngấu nghiến, anh Nash lao vội tới chỗ tôi, tay vẫn đang phải dắt theo Regan. Đôi mắt của cô bé đã lấy lại được màu xanh biếc xinh đẹp của ngày xưa.

“Đến lúc rồi!” - giọng anh Nash đầy khẩn trương, và anh xốc nách tôi ngồi dậy, nắm lấy tay tôi dí vào tay anh, Regan và bàn tay mềm nhũn của chị Addison - “Chúng ta phải quay về thôi, ngay bây giờ!”

Lần này, mọi chuyện diễn ra nhanh chóng và dễ dàng. Tiếng gào thét đầy phần nộ của lão Avari gần như biến mất ngay lập tức và tôi thấy cả người mình đổ sụp xuống sàn một căn phòng lạ. Xác chị Addy đang nằm bên cạnh tôi, còn anh Nash và Regan đang cúi xuống nhìn tôi lo lắng.

Một lát sau, anh Tod cũng hiện ra nhập hội.

“Em thấy sao rồi?” - anh Nash quỳ xuống bên cạnh tôi nhưng tôi chỉ có thể lắc đầu. Tôi đã bị mất giọng hoàn toàn và giờ đến việc hít thở bình thường cũng thấy đau muốn chết, chứ đừng nói là mở miệng nói chuyện - “Bấm số gọi cho mẹ anh đi!” - anh Nash ra lệnh và luồn một tay xuống dưới lưng tôi, tay còn lại xuống dưới đầu gối. Anh bế tôi lao ra khỏi phòng và chạy về phía hành lang, trong khi Regan nước mắt lưng tròng, vừa hối hả chạy theo vừa mở danh bạ điện thoại của anh Nash để tìm cái tên của một người mà cô bé cũng chẳng biết là ai, bởi vì anh Tod còn đang phải bế xác chị Addy.

Mỗi giây chờ đợi ở thang máy không khác gì một sự tra tấn đối với tôi. Toàn thân tôi đau nhức, gần như mất hết cảm giác.

“Em sẽ không sao đâu.” - anh Nash thì thào - “Ngày tận số của em có hiệu lực ở đây, vì thế em sẽ không chết được đâu. Nhưng em sẽ vẫn phải chịu đau đớn cho tới khi chúng ta chữa chạy được cho em.”

Chuyện đó thì tôi cũng đoán được.

Ngay khi tôi tưởng hệ thống thang máy của toà nhà Prime Life này bị hỏng thì cánh cửa thang máy bật mở. Sau khi xuống được đến tầng một, anh Nash vội vã đặt tôi xuống một cái ghế ở sảnh rồi dùng chân đạp thật mạnh cánh cửa dẫn ra bãi đỗ xe.

Lúc anh Nash đang thắt dây an toàn cho tôi ở ghế trên thì cô Harmony bắt máy, và Regan đã đưa điện thoại cho anh Tod, sau khi anh đã cẩn thận đặt xác chị Addison vào trong cốp xe. Anh Tod giải thích qua cho mẹ nghe chuyện đã xảy ra và hẹn mẹ anh ở nhà tôi để chữa trị vết thương cho tôi. Cô Harmony nói sẽ đến ngay trong vòng 10 phút.

20 phút sau, anh Tod thả tôi và anh Nash xuống trước cửa nhà tôi, sau đó đưa hai chị em nhà Page về nhà, nói Regan sẽ “phát hiện ra” xác của cô chị gái ở trong phòng, rồi đem trả xe cho Emma.

Cánh cửa nhà tôi bật mở trước cả khi anh Nash và tôi vào đến hiên. Bố tôi không nói không rằng bế tôi từ tay anh Nash. Con thình nộ của bố đang tạm bị nỗi lo lắng đẩy lùi. Đã rất lâu rồi tôi mới lại thấy bố sợ một điều gì đến như thế.

Kể từ sau cái ngày mẹ tôi chết đi để cứu sống tôi.

“Chuyện ấy không thể lặp lại...” Bố đặt tôi nằm xuống ghế, toàn thân tôi oằn lại vì đau đớn, và nước mắt chảy giàn giụa trên hai má bố.

“Con bé sẽ không sao đâu.” Cô Harmony khẽ đẩy bố sang một bên. Tôi thậm chí còn không biết là cô ấy đã đến. Trên tay cô đang cầm một chiếc xi lanh – “Tod nói đó là cây leo đỏ.”

“Tự dung sao lại có cây...” - mắt bố tròn tròn kinh hãi, và một chút giận dữ cũng bắt đầu quay trở lại trên gương mặt bố - “Kaylee, con đã làm gì vậy?”

“Con bé sẽ giải thích với anh sau, anh Aiden.” - cô Harmony nói và chọc cái kim tiêm vào tay tôi. Thứ thuốc lạnh buốt ấy chảy tới đâu, sự đau đớn trong tôi mất dần tới đó – “Giờ hãy để cho con bé nghỉ ngơi. Bốn tiếng nữa anh nhớ tiêm thêm cho con bé một liều nữa nhé.” - cô giờ cái xi lanh thứ hai lên và bố gật đầu – “Sau đó bốn tiếng, nếu các đường gân đỏ vẫn không lặn đi thì phải gọi ngay cho em.”

Nhưng tôi biết thế nào anh Nash cũng sẽ bắt mẹ anh chạy qua đây liên tục cho coi.

“Đi nào, Nash” Cô Harmony hơi cao giọng lên khi thấy anh Nash ngần ngừ không chịu đi.

“Đừng mà...” Tôi rên rỉ kêu lên, dùng hết chút sức lực còn lại nắm chặt lấy cổ tay anh.

Cô Harmony nhú mày nhìn tôi, sau đó nhìn qua bố tôi. “Thằng bé có thể ở lại đây được không anh Aiden? Con bé muốn Nash ở lại.”

Bố tôi lặng thinh, không muốn trả lời và tôi khẩn cầu nhìn bố. Tôi cần cả hai người. Từ khi

sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi bị thương nặng như thế này. Và tôi biết giọng nói của anh Nash có thể giúp tôi giảm bớt được phần nào sự đau đớn đó. “Thôi được.”- cuối cùng bố cũng chịu lên tiếng – “Nhưng con phải ngủ đi, tiểu thư ạ.”

Tôi và bố sẽ phải nói chuyện lại về cái vụ “tiểu thư” này sau. Còn thì bố nói đúng, tôi cần phải ngủ.

Hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy trước khi ngủ thiếp đi - một giấc ngủ sâu và không đau đớn - là gương mặt của bố và anh Nash đang cúi xuống nhìn tôi, đầy lo lắng.

Chương 21

“CẢM ƠN ANH CHỊ.” Regan, trong chiếc váy đen, mỉm cười buồn bã chào tôi và anh Nash. Đôi mắt xanh biếc của Regan đỏ au vì khóc nhiều, nhưng cô bé dường như đã trưởng thành hơn, tư thế đầy đặn đặc và mạnh mẽ. Mẹ của em ấy đang đứng bên cạnh quan tài, mắt nhìn xa xăm một cách vô định. Bác ấy đang đối mặt với sự ra đi của chị Addy bằng cái cách duy nhất mà bác ấy biết - bằng thuốc, rượu và chạy trốn sự thật. Suốt gần một tuần liền, bác Page không hề rời khỏi nhà và chỉ xuất hiện một lần duy nhất là tại đám tang. Bởi vì Regan đã bắt bác phải đi.

“Bọn anh phải đến tiễn chị em lần cuối chứ.” Anh Nash nói và tôi đứng bên cạnh lặng lẽ gật đầu.

Regan đã đứng ra sắp xếp mọi thứ cho đám tang của chị Addy, từ việc chọn loài hoa yêu thích của chị, bản nhạc chị thường nghe, đoạn thơ chị hay đọc, đến cỗ quan tài và địa điểm chôn cất. Đây là một trách nhiệm không nhỏ đối với một cô bé mới 13 tuổi, đang vô cùng đau khổ trước sự ra đi - và sự hy sinh - của người chị gái duy nhất. Trái tim tôi quặn đau khi nhớ lại bi kịch vừa xảy ra với hai chị em nhà Page cách đây không lâu.

Nhưng tôi biết Regan rồi sẽ vượt qua được nỗi đau này và ngày càng trưởng thành hơn. Ánh mắt đầy kiên định của cô bé đã nói lên điều đó.

Regan khẽ liếc về phía mẹ và đám paparazzi đang tụ tập rất đông đằng sau hàng rào ngăn cách, rồi quay sang hỏi tôi. “Vết thương của chị thế nào rồi ạ?”

“Chị khỏe lại rồi. Thật đấy.” Tôi nói thêm, lúc thấy một chút nghi ngờ thoáng qua trên mặt cô bé.

Các đường lằn đỏ biến mất hoàn toàn khỏi chân tôi ngay buổi tối hôm chị Addy chết, nhưng phải mất thêm ba ngày nữa thì tôi mới hết đau hoàn toàn. Và các vết châm xung quanh mắt cá chân của tôi đã để lại sẹo - hai cái vòng tròn chấm đỏ li ti màu đỏ tươi. cả tuần đấy tôi phải nghỉ học ở nhà, nhưng cô Harmony chỉ cho phép anh Nash nghỉ một ngày thứ Năm, vì chúng tôi đã phải thức cả đêm thứ Tư.

Và vì tôi đã có thể đến dự đám tang của chị Addy như thế này, tôi sẽ quay trở lại trường học vào thứ Hai.

Đám tang của chị Addy được diễn ra trong không khí riêng tư của gia đình, nhưng Regan đã mời riêng tôi và anh Nash. Anh Tod đã khóc suốt buổi lễ, nhưng tôi nghĩ tôi là người duy nhất nhìn thấy anh. Cái chết của chị Addy gần như đã giết anh thêm một lần nữa. Ông Levi đã phải cho anh nghỉ phép vài tuần và đích thân đi làm thay cho anh ở bệnh viện. Và bọn tôi cũng chưa hề gặp lại anh Tod một lần nào kể từ cái đêm định mệnh ấy.

Tôi nghĩ anh ấy đang vô cùng đau khổ và dần vật khi biết rằng linh hồn của chị Addison từ nay đã hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của gã tà ma của lòng tham, và trong suốt sự tồn tại còn

lại của mình, chị Addy sẽ phải sống trong sự tra tấn và hành hạ không có hồi kết.

Bản thân tôi cũng không hề thấy dễ chịu gì. Tôi đã rất muốn cứu chị ấy. Và tôi sẽ còn rất nhiều thời gian để suy nghĩ về thất bại của mình, bởi vì tôi đã bị phạt cấm túc nguyên một tháng. Các lý do đầy tính nhân văn cho hành động của chúng tôi cũng vẫn không lay chuyển được quyết định của bố. Bởi trong mắt bố, trên đời này - dù là ở thế giới này hay thế giới khác - không có gì quý giá hơn mạng sống của tôi.

Sau khi bố nói ra câu đó thì tôi chẳng thể mở miệng phản nản về việc bị phạt cấm túc nữa, mặc dù tôi sẽ chỉ được gặp anh Nash ở trường và tại các buổi học làm bean sidhe.

Cũng may là vụ "đột nhập" vào tập đoàn bảo hiểm Prime Life của bọn tôi không hề bị ai phát hiện ra, chứ nếu không thì không biết phải ăn nói như thế nào với cảnh sát. Và với bố.

"Dự định của em tới đây thế nào?" Tôi dựa đầu vào ngực anh Nash để tìm chút an ủi và hơi ấm.

Regan nhún vai và đưa tay vén mấy sợi tóc ra sau tai. "Chăm sóc mẹ em. Và tránh xa khỏi lão John Dekker."

Tôi gật đầu ủng hộ. Regan quả thực đã khiến chúng tôi rất tự hào. Để tưởng nhớ tới sự hy sinh cao cả của chị Addison, cô bé đã phá hợp đồng với tập đoàn Dekker Media và tự mình đi tìm các cơ hội diễn xuất khác. Nghe đồn công ty Teen Network - đối thủ lớn nhất của Dekker Media - đang muốn mời Regan tham gia thử vai, nhưng cô bé thậm chí còn không chịu nghe điện thoại của họ cho tới khi lo liệu xong xuôi mọi chuyện cho chị gái.

Chứng kiến cảnh các công ty đua nhau tranh giành Regan như thế khiến tôi không thể không tự hỏi liệu trong ngành công nghiệp giải trí có ai còn giữ được linh hồn của mình hay không.

Từ nay công ty Dekker Media không thể tiếp tục cung cấp linh hồn cho lão Avari được nữa khi mà không còn ai để đưa các ngôi sao tuổi teen sang Cõi Âm. Vì thế ít nhất trong thời gian này các thanh thiếu niên ở Hollywood tạm thời được an toàn. Mặc dù các nạn nhân không-có-linh-hồn còn lại vẫn đang phải chờ đến ngày chịu sự hành hạ không có hồi kết của lão Avari.

Nhưng tôi cũng không thể làm gì để thay đổi điều đó.

Bố nói tôi không thể cứu được tất cả mọi người và tôi phải thừa nhận là bố nói đúng. Xét cho cùng, mọi người phải học cách đối mặt với những hậu quả mà sự lựa chọn của mình đem lại.

Bao gồm cả tôi.

“Em đoán kia là bố chị.” Regan nói và tôi quay đầu nhìn theo ánh mắt của cô bé. Đúng là bố tôi - đẹp trai ngời ngời trong bộ vét tối màu - đang đứng bên cạnh cái ô tô mới rửa bóng láng của bố, kiên nhẫn đợi tôi.

“Ừ, chắc em phải đi đây.” Tôi nói với anh Nash, và Regan giang tay ôm chào tạm biệt tôi.

“Cảm ơn chị, chị Kaylee.” - cô bé thì thầm vào tai tôi, trong khi ghì chặt ôm lấy tôi - “Em cảm ơn chị vô cùng.” - giọng Regan sụt sùi - “Em sẽ không bao giờ quên những gì chị đã làm cho em. Những gì chị đã giúp chị Addy.”

Tôi đưa tay ôm lấy Regan, bởi vì tôi cũng không biết phải nói gì vào lúc này.

Không có gì? Nhưng có gì thật mà. Tôi đã suýt chết.

Nếu là người khác chắc cũng làm như vậy? Nói vậy thì cũng không đúng.

Tôi đã giúp chị Addy và Regan bởi vì tôi không thể không giúp đỡ họ. Bởi vì trong hầu hết các trường hợp, tôi tin rằng mọi người đều xứng đáng có cơ hội thứ hai. Và bởi vì tôi sẽ không thể sống yên nếu tôi ngoảnh mặt làm ngơ và để cho hai chị em họ chết đi mà không có linh hồn, trong khi tôi hoàn toàn có thể giúp.

Sau đó Regan buông tôi ra và nhìn vào mắt tôi, đôi mắt xanh biếc của cô bé rung rung nước mắt. “Em muốn chị biết rằng em hiểu chị Addy đã phải từ bỏ những gì để cứu em. Và em sẽ cố gắng hết sức để sống cho xứng đáng với sự hy sinh cao cả ấy.”

“Chị biết là em sẽ làm như vậy.” Tôi bóp nhẹ tay Regan, sau đó tiến tới chỗ anh Tod đang đứng, bên cạnh cỗ quan tài đang đặt dưới gốc cây sồi. Tôi cần phải nói chuyện với anh ấy trước khi đi, bởi vì tôi không thể biết khi nào mới gặp lại anh.

Và liệu anh Nash có nhìn thấy anh trai mình lúc này không. Nhưng lúc anh Nash giữ tay tôi lại, khi thấy nơi tôi định kéo anh đi theo, tôi hiểu rằng anh cũng nhìn thấy anh Tod. “Kaylee, chúng ta có nhất thiết phải làm điều đó bây giờ không? Anh ấy đang rất đau buồn.”

“Regan cũng thế.” - tôi đút cái tay còn lại vào trong túi áo khoác, vừa mới mua để dự đám tang của chị Addy - “Em cần phải biết xem có phải anh ấy làm chuyện đó không.”

“Và rồi em định làm gì?” - anh Nash hỏi. Các vòng xoáy trong mắt anh bắt đầu xoay chậm chậm nhưng tôi không đọc được cái cảm xúc ấy là gì - “Chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, và công lý không phải lúc nào cũng đẹp. Mà em thực sự muốn biết thật à?”

“Vâng. Em cần phải đích thân nghe từ chính miệng anh ấy.” Bởi vì một phần trong tôi vẫn

không muốn tin là anh Tod đã làm chuyện đó.

Anh Nash nhăn mặt nhưng vẫn đi theo tôi. Dừng lại trước mặt anh Tod, tôi rút ra từ trong túi quần một mẫu báo được gấp làm đôi. “Anh có biết gì về chuyện này không?”

Anh Tod cầm lấy mẫu báo, mở ra, liếc qua một cái rồi trả lại cho tôi. Anh ấy giỏi lắm mới chỉ kịp đọc qua cái tí là cùng. Mặc dù anh đã rất thận trọng không để cảm xúc lộ ra trên mặt nhưng các vòng xoáy trong mắt anh đang quay dữ dội. Và nó khiến tôi thấy sợ hãi.

“Kaylee, đừng hỏi những câu hỏi mà em không muốn nghe câu trả lời.” Giọng anh Tod lạnh tanh.

“Anh đã giết ông ta.” Tôi buộc tội anh Tod, mắt nhìn vào mẫu báo, lần thứ 50 là ít.

CEO TỶ PHÚ MẤT TÍCH; CÔ EM GÁI LO SỢ ĐIỀU XẤU NHẤT.

“Không hề. Chết đi thì quá dễ dàng với lão John Dekker.” Anh nói, giọng không hề có chút thương xót. Và sự vô cảm của anh khiến tôi lạnh hết sống lưng.

“Ông ta đang ở đâu?” Anh Nash hỏi, khi thấy ông anh trai không hề có ý định nói rõ hơn.

“Anh thả hẩn ta lại văn phòng của lão Avari.”

Tôi hốt hoảng kêu lên. “Anh đã bỏ ông ta lại Cõi Âm á?”

Anh Tod nhún vai. “Một món đồ chơi vẫn còn sống là thứ khá hiếm ở dưới đó. Bọn chúng sẽ không giết hẩn đâu.”

“Nhưng chúng sẽ làm những chuyện tệ hại hơn nhiều.” Tôi bật lại.

Anh Tod nhướn một bên lông mày lên nhìn tôi. “Và em nghĩ hẩn không đáng bị như thế?”

Cái đó thì tôi còn phải nghĩ đã. Lão John Dekker phải chịu trách nhiệm về việc hàng chục cô gái trẻ mất đi linh hồn của mình và hẩn đã tìm mọi cách để ngăn không cho chị Addy và Regan lấy lại linh hồn của mình. Liệu một kẻ như thế có đáng phải chịu sự tra tấn và hành hạ tới vĩnh cửu hay không?

Có lẽ là có. Nhưng đó không phải điều tôi có thể quyết định được. Và tôi càng không bao giờ muốn là người phải đưa ra những quyết định kinh khủng như thế với bất kỳ ai.

Nhưng quan điểm của anh Tod lại khác.

“Em không thể tin được là anh đã làm chuyện đó...”

“Và em vẫn không hề yêu cầu anh mang hân ta trở lại.” - anh nhếch miệng nói tiếp – “Anh nghĩ em tin vào chuyện đó nhiều hơn em tưởng đấy. Anh nghĩ em đang ước gì có thể đích thân làm chuyện đó thì đúng hơn.”

“Không phải.” Tôi lắc đầu quày quặt. Liệu đây có phải là lý do tại sao bố tôi không muốn tôi giao du với thần chết không? Bởi vì như lời bố thường nói, anh Tod rất nguy hiểm?

Tôi lại lắc đầu để xua tan cái ý nghĩ đó đi. Giờ tôi chưa muốn nghĩ về chuyện đó vội, khi mà chị Addy còn chưa được chôn cất xong, và việc tôi đã thất bại trong việc cứu lấy linh hồn chị vẫn đang ám ảnh tôi. Tôi lại nắm lấy tay anh Nash và cắt mẫu báo vào trong túi. “Em phải đi đây.” Tôi quay lưng bỏ đi.

“Kaylee, hãy nói ra đi.” - anh Tod gọi với theo tôi và tôi thấy mừng vì không ai nghe thấy tiếng anh. Kể cả anh Nash. Anh đang đi bên cạnh tôi, mặt vẫn rất bình thản và có phần nhẹ nhõm vì không còn phải ở bên cạnh anh Tod nữa – “Chỉ cần một lời của em thôi, và anh sẽ đưa hân ta trở lại. Anh sẽ cứu hân ta khỏi sự tra tấn hành hạ không có hồi kết ấy. Em là người quyết định...”

Những giọt nước mắt nóng hổi bắt đầu rơi trên má tôi. Đây không phải là quyết định của tôi. Anh ấy không thể đặt vào tay tôi một trách nhiệm nặng nề như thế được. Thật không đúng chút nào!

Tôi mím chặt môi không nói gì, lẳng lặng cùng anh Nash đi ra chỗ bố đang đợi. Tận sâu thẳm trong tim, tôi hiểu sự im lặng ấy của mình có ý nghĩa gì. Và tôi thấy khiếp sợ với điều đó.

Bố tôi nổ máy và anh Nash cúi xuống hôn lên má tôi, trước khi tôi mở cửa chui vào trong xe. Tôi cố gắng đẩy lão John Dekker và anh Tod ra khỏi đầu, để dành chỗ cho anh Nash.

Tôi sẽ chỉ nghĩ về anh Nash. Tôi tin tưởng anh. Yêu anh. Và hiểu anh, điều mà tôi không bao giờ có thể làm được với ông anh trai của anh.

Anh Nash vẫy tay chào tôi qua cửa kính ô tô và tôi dựa đầu ra sau ghế tự hỏi không biết đến bao giờ mới có thể ở riêng một mình bên anh.

Ba tuần, năm ngày, và bốn giờ, cho tới khi hình phạt cấm túc của tôi kết thúc.

Ba tuần, năm ngày, và bốn giờ, và năm mươi tư giây. Năm mươi ba giây... Năm mươi hai

giây...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>